

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Buskov_A-Rytirka_Natal.pdb

PDB Name: Buskov_A-Rytirka_Natal
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

A. Buškov - Rytířka Natal

Kilometrovník první

Souboj bez pravidel

Až přejde náš čas
a v plamenech staletí
shoří všechny naše erby, čísla,
jména, ztratí lidé klíč
od cesty k budoucnosti...

N. Gilien

Cesta se chýlila ke konci. Natálie všechno spočítala úplně přesně - rychlost koní, délku denních pochodů, noclehy. Nepřiliš velké, ale nezanedbatelné cestovní zkušenosti, se jí opět vyplatily. Svit Velikého Bre ještě oslepuje zářil vysoko nad horizontem a rudá, záhadná Luna zatím nevyplula nad Kraj Země, když se na obzoru objevily střechy věží. Tomu pokryté taškami, a Pět Hvězd na hrotu chrámu zářilo čistým zlatem. Cesta plavně zahýbala vpravo a mizela ve vysokých, otevřených vratech, aby se v městě roztekla do desítek ulic, uliček a zmizela do slepých zákoutí, tak jako mizí voda v písku. Žlutá pole se táhla podél obou krajnic. Tom byl proslulý bohatými polnostmi a obchodem specializovaným na potraviny pro celou Šťastnou Impérii. Šest Rosinantových podkov mírumilovně tepalo zemi. Zdvíhal se prach. Černý obr lehounce nesl svou jezdkyňu. Kožená pochva meče okovaná stříbrem cinkala o třmeny. Svět byl jasný, čistý a svěží. Natálie, přes všechny nepříjemnosti cesty, najednou propadla opojné radosti. Neboť svět je takový jaký je a je mladá a krásná. Jsou tu rytířky a ona k nim po právu patří. Potřásla hlavou, aby se jí rozprostřely dlouhé vlasy po zádech. Škubla zlatým jezdcem zipu, který pokrývaly rubíny, a rozepnula si fialovou blůzu na prsou. Uličnický hvízdla a pustila Rosinanta do cvalu. Vyšisovaně žlutí bratři Boj a Horn se zaradovali ze změny monotónního pochodu a se štěkotem se vrhli v jeho stopách. Lehce ho předechnali, vrátili se zpátky a litali kolem. Vysoko vyskakovali a šikově se vyhýbali kopytům. Rosinant je úkosem sledoval svými fialovými očima. Natálie se řítí po cestě, zlaté vlasy se vlní ve větru, modrý plášť s jednorozcem vlál za zády, tváře jí hořely. Ztratily se všechny smutky, zmizel neklid, vše se rozpustilo v rytmičtém dusotu cvalu. Natálii se dokonce v jedné chvíli zadrželo, že je šťastná a jízda proti větru bude trvat věčně.

Po chvíli zatáhla za širokou, zlatem vyšívanou uzdu. Rosinant rozryl kopyty půdu a máchl vzduchem předními nohami. Natálie se ohlédla, zasmála se, ještě jednou hvízdla a odhodila z rozpálených tváří vlnité prameny vlasů. Pospíchala k ní Olga a na provazu za sebou vedla nákladního koně.

Na jeho rozložitých zádech poskakoval a cinkal objemný vak s brněními a ostatními rytířskými potřebami. Natálie si jen tak mimochodem pomyslela, že s Olgou měla štěstí. Zbrojnoška musí být pro rytířku spíš sestrou. Není to jenom obyčejná průvodkyně a služka. Stává se, že rytířčin život závisí na zbrojnošce, a nezdíka. Pravda, Natálii se na štěstí zatím taková příhoda nestala, ale to je jedno. Prostě s Olgou měla štěstí. A Olžiny podivnůstky nejsou na škodu. Ostatně, Natálie si musí přiznat, že sama taky není bez hříchu. Bude škoda se s ní rozloučit po skončení předepsané doby. Zatím jí však těší to, že její zbrojnoška ještě nedostane zlaté rytířské ostruhy tak brzy. Nejdřív možná za rok. Boj a Horn si to přimelili na svých šesti tlapkách jako míčky. Zrůžovělá Olga zastavila koně.

"No, a jsme u cíle. Díky Velikému Bre," řekla Natálie. "Míříme ke Zlatému medvědovi."

"Hele, a co je to medvěd? V našem knížectví jsem o ničem takovém neslyšela."

"Legendární nestvůra," s autoritou v hlase řekla Natálie. "Okřídlená a s dvěma hlavami. Napadá vesnice a unáší krásné mladíky. Pak je rytířky musí osvobodit. Říkají, že jich kdysi byly přehršle. Pak nějak vymizeli."

Natálie trochu posmutněla, protože Olga, věrná zbrojnoška, černovlasá a černooká, která sice ještě neměla zlaté ostruhy, nosila však již modro-červenou květovanou stuhu svého Překrásného chlapce. Měla ji na levém, rameni pečlivě připevněnou zlatým špendlíkem. Mezi lidmi se říká, že se u nich nejedná o žádnou lásku a celé to zařídily jejich tvrdohlavé matky. Jde o složitou politickou hru. To je jedno. Natálie však nemá žádnou stuhu. A rytířky bez

Překrásného chlapce, kvůli kterému se, podle starých kánonů, konají hrdinské činy a nechávají zvonit rapíry při soubojích, když se to vezme kolem a kolem, jsou jenom polovičními rytířkami. Strašně polovičními. Bitvy a vítězství nad nestvůrami jsou jenom poloviční slávou. Zvlášť když se rozlétají drby, že Natálie je mužná rytířka...

Natálie se navztekaně zakousla do rtu. A problémy byly zpátky.

"Stín se vrátil na tvé čelo," řekla Olga jen tak pro legraci, ale v tomtéž okamžiku pochopila o co jde a sklopila oči. "To nic... Na Mši se sejde celý Tom a abych tak..."

"No dobře," odsekla Natálie. "Jedem!"

Vbrzku zubatý stín kamenných stěn dopadl na kavalkádu. Podle starého rituálu si dvě strážné stouply do otevřených vrat a přehradily je. Do zářivého blesku vycíděná ostří halaparten se zkřížila přes cestu. Šedooká velitelka stráže se stříbrným odznakem na rameni se zeptala tak, jak se ptala tisíckrát za den. Jen tak tak při tom skrývala nudu.

"Nejste nepřátelé Velikého Bre? Nejste heretičky? Nejste disidentky? Neochutnaly jste kukuřici?"

"Jsme věrné služebnice Velikého Bre, Pěti Vůdčích hvězd, Zářící Tváře," odpověděla Natálie a přesně při tom dodržovala rituál. "Nikdy jsme nenabídly přístřeší heretičce, neposkvrnily své oči pohledem na disidentku a nezneseš svá ústa hnusnou chutí kukuřice. Jsem kněžna Natálie z horského výběžku Ulu-Gemu, z rodu Druhých Sekretářek. Všichni rozumní i nerozumní tvorové, které vidíš před sebou, patří mně."

"Ať pošle Veliký Bre všem rozumným i nerozumným tvorům Světly Zítřek!"

"Amen!"

Halapartny se rozestoupily a Natálie se dotkla kolena teplých koňských boků. Kopyta zadusala po dlažbě. Bohaté město Tom, majitel sýpek, si mohlo dovolit dlážděné ulice. Co se týče ostatního, bylo jako všechna jiná města - vysoké úzké domy, okenice pokryté řezbami, nad každými dveřmi.

Pět hvězd. Středňáci je měli měděné, ti bohatší pozlacené, a zlaté měli dvořani a největší boháči. I ti chodci jsou obyčejní - svalnatá kovářka v propálené kožené hazuce, ukřičená pekařka v bílých kalhotách a košili barvy mouky, s ošátkou plnou pečených pirohů na hlavě, důstojně se nesoucí kupkyně se zlatou čtyřhrannou mincí na krku - jejich gildovním znakem.

Natálie ani Olgy si nikdo nijak zvlášť nevšímal. Na Mši přišly mraky rytířek, a tak už všem zevšedněly.

"Dala bych si pirožek..." skoro dětsky si povzdychla Olga. "Co kdyby sme si koupily..."

"Zbrojnoška nemá jíst na ulici," poučila ji Natálie. "Zapomělas?"

"Ale když mně se chce..."

"Jsi tvrdohlavá, Olgo, jako chlap," štekla Natálie přes rameno. "Podívej! Podívej! Ten zrzavej... Nebyl by od věci..."

Natálie pootočila hlavu tak, aby pohyb vypadal jako nenucený, a podívala se směrem, kterým ukazovala její věrná zbrojnoška. Zrzounek s naondulovanou brádkou opravdu nevypadal špatně, ale příliš křiklavé oblečení, přešlé laciných prstenů na rukách zcela jednoznačně prozrazovaly jeho povolání.

"Oli! Vždyť to jsou prodejní muži!" sykla Natálie a pokrčila nos. "Nemám nic proti mazlivému služebnictvu, v tom nikdo rytířkám nebrání, ale s těmahle..."

"Ani podívat se člověk nemůže. Říká se, že ostatní rytířky..."

"Až dostaneš svoje ostruhy, tak se muckej s kým chceš. Třeba i s takovými... Ale dokud jsi moje zbrojnoška..."

"Dobře! Už mlčím."

"No tak. Semhle jdeme, tady za tou pekárnou zahneme doleva."

Zastavily koně. Umělecky provedený vývěsní štít U zlatého medvěda dělal dojem. Na modrém pozadí, které symbolizovalo nebe, letěl dvouhlavý zlatý medvěd. Tlamy široce rozevřené, mocná křídla roztažená přes celý štít. V tlapách nesl překrásného chlapce v křiklavém oblečení. V levém dolním rohu byla namalována drobná rytířka, která cválala za letící příšerou. Malíř tím chtěl naznačit možnost brzké záchrany. Natálie znovu ucítila drobné píchnutí u srdce.

Rozběhly se k nim služebné. Odvedly koně do stáje, psy do psince a odtáhly nahoru balík s brněním, ostatními věcmi a oblečením. Otylá hospodská se klaněla ve dveřích. Podle zvyku všech hospodských vychvalovala svůj podnik a vyzdvihovala to, že ještě Natáliina maminka, světlá kněžna, tady často prožívala ty nejlepší ze svých dní.

Natálie se podívala nad její mohutné rameno. Stál tam sluha. Začervenal se, když si všiml Natáliina pohledu. Byl podle jejího vkusu. Měl zlaté vlasy jako ona, modré oči jako ona. To jenom Olze je jedno, jaké mají mužští vlasy a oči. Jí stačí, když mají pěknou figuru, ale Natálii ne. Muži musejí mít stejnou barvu očí a vlasů jako ona. Samozřejmě, že i pěknou postavu, to se rozumí samo sebou.

Když Natálie šla za otylou hostinskou, drcla do Olgy loktem a šeptla:

"Ten je můj!"

"Ty seš vždycky rychlejší..."

"Až budeš rytířkou, budeš taky mít nárok," řekla nemilosrdně Natálie. Ke schodišti do druhého patra musely projít ohromným sálem. Byl tu krb, postavený z balvanů, erby na stěnách, očouzené mohutné stropní trámy. Rámus tu byl strašný, bylo tu narváno rytířkami. Natálie ucítila čísi nenávistný pohled. Bylo to jako bodnutí kopím. Pochopila, že se její pobyt tady neobejde bez souboje.

"No co? Vždyť jsme se nikdy nebránily takovým..." pomyslela si. Sluha na schodech vykvikl. Olga ho přece jenom štípla, jakmile se naskytla příležitost. Natálie tentokrát mlčela. Snažila se zjistit, kdo se na ni mohl tak ošklivě podívat. Znamých tváří tu bylo mnoho a nepřátel taky neměla málo. To už se tak stává... Nebo je to tentokrát nějaká dosud neznámá rodová nenávist? I to se někdy přihodí.

U dveří do pokoje, Olga příčinlivě zmizela ve svém, pohlédla Natálie na krasavečku tak významně, že zrudl až k uším. Potom ho požádala, aby jí před zhasínáním ohně přinesl trochu vína. Ani ji nenapadlo, že by to neudělal, zvlášť když mu před rozchodem významně stiskla drobné prstíky. Zavřela za sebou dveře a zastrčila kovanou závoru. Převlékání po

cestě je věc podstatná, skoro rituál. Rytířka, která právě přijela, musí navštívit velký sál. Jakékoli nedbalosti v oblečení by si ostatní okamžitě všimly.

Vana. Místo cestovních kalhot - modré džíny, které mohou nosit jenom dvořani. Ušily je řemeslnice na matčině hradu. Rudá košile, doplněná, safírovými sponami. Místo hrubých cestovních bot si vzala měkké. Samozřejmě, že si do pravé zasunula kinžál. Černý pás se zlatými heraldickými srpy a kladivy obtočil její štíhlý pas. K němu si připjala meč. V poslední době některé rytířky převzaly od mužů módu nosit prsteny. Natálie se k této módě nepřipojila. Když by se mělo říct po pravdě, tak, hlavně kvůli tomu, že se stejně šířily drby o její mužnosti. Zato briliantové náušnice a zlatý řetěz na krku, to je rytířské. V tomto případě ji nemá nikdo šanci jakkoli napadnout. Natálie se podívala do zrcadla a byla, spokojená. Ještě kdyby si mohla na rameno připnout stuhu nějakého! Překrásného chlapce... Co se dá dělat. A vůbec, zrcadlo lže. Obraz posmutněl. Žije samostatným životem tam v tajemném zazrcadlí. S Natálií to nemá nic společného.

A rytířka Natálie, kněžna horského výběžku Ulu - Gemu, pomalu sestupovala po schodech do sálu. Hlavu hrdě vztyčenou a na tváři výraz nesmírného uspokojení životem. To si tam může přečíst i ten, kdo je negramotný. Zvonily poháry. Zvonil ženský rytířský chechot. Zvonily mince u stolů, kde se hrály kostky. Poletovali tu s podnosy zepilí mládenci. V koutě nadšeně vyřvávaly bojovnice se zápalen starou bojovou píseň rytířů Nosiba:

Jak teď se vypravuje Věčný Oleg
pomstít nerozumným Bazarům.
Gorkomy a nivy za bujný nájezd
předal mečům a požárům..

Když by se mělo říct zcela po pravdě, tak nikdo z dnešních rytířek neví, co za plemeno byli Bazarové. Říkalo se, že ti sveřepí barbaři žili dávno, když se Země právě oddělila od Temnoty a po světě se toulali čtyřnozí koně a jiné nestvůry a obludy. Vbrzku je vyhubili slavní předkové, zakladatelky - komisařky v kožených kabátech a zaprášených přilbách. To se stalo v šerém dávnověku, kdy se stavěly první zámky - gorkomy a vznikaly první rodové erby. Potom asi Bazary někdo vyhubil, ale o tom už v letopisech není ani slovo.

Natálie se prošla sálem a zdravila se se známými. Sedla si ke stolu. Zádumčivě zdvihla ke rtům pohár a upila z něj. Čistě mechanicky plácla po zadku sluhu, který zrovna běžel kolem. Ani ji nějak nepřekvapilo, že sousední stoly najednou ztichly. Nepříjemný, řezavý hlas umrtvil všechnen ruch v okolí:

"Kateřino, ať mě odtud odvede Plešatý Chru, jestli tu mezi námi nejsou převlečení mladíci!"

Natálie se pomalu otočila, tak pomalu, aby neztratila důstojnost. Je to tak. Ty dvě u vedlejšího stolu se bavily nahlas, jako by ji ani nevnímaly. "No jo, rytířské oblečení ještě z kluka rytíře neudělá."

"A to ani když si nenavlíkne prsteny."

"Ale na náušnice nezapomněl..."

"Uši má napuchlé. Vždyť si je právě teď propíchl. Chudák, vždyť nemůže být zvyklý na ženské ozdoby..."

"Hele, a má meč. Jako rytířka. Dokonce na něm má erb. Podívejme..."

"A jednorožce má v erbu. Musíme..."

Teď už Natálie měla zákonné důvody pro hádku. Jednorožec byl erbovním zvířetem jejich rodu. A urážka erbu byla urážkou celého rodu, včetně všech předcházejících pokolení. Přesto ještě váhala, protože se na ně podívala. Ty rytířky, právě tak jako jejich erby, neznala. Urostlé, ženskost z nich přímo číší, svaly jim jenom hrají.

"Koho jste nazvaly mužem, vážené rytířky?" zeptala se Natálie hlasitě.

"Toho, kdo samozřejmě mužským je. Je tenoučký, hezoučký," Kateřina se jí teď podívala do očí. "I když si připjal meč s jednorožcem..."

"Jenom disidentky mohou plácát takové nesmysly," řekla Natálie. Když uviděla, jak jim zrudly tváře vztekem, štědře přilila oleje do ohně takovou nadávkou, kterou by nestrpěl nikdo: "Zdá se mi, že takové jsou schopné spát i s kosmatým Tro."

V tom okamžiku bleskurychle vstala, uskočila dozadu a nohou odkopla taburet. Přímě před obličejem se jí bleskly dva dlouhé meče. Ticho se šířilo sálem jako kruhy na vodě, když se do ní hodí kámen. Tím kamenem byl její stůl. Natálie vytrhla meč z pochvy a jen tak zlehýnka jím pohnula vlevo a vpravo. Kateřinina tvář nevzbuzovala důvěru. Takové jsou schopné jakéhokoli porušení souborových pravidel. Ale to by jí neprošlo. Je tu příliš mnoho rytířek, aby si riskla nedodržení kodexu. Škoda, že tu není Olga. Bohužel, zbrojnošky nesmějí sedět za jedním stolem s rytířkami a už vůbec se nesmějí vměšovat do jejich sporů.

"Urozené rytířky, všechny jste svědky," hlasitě řekla Natálie. Sehnula se, ale při tom nespustila oči z protivnic, a vytáhla z holínky dýku. "Mé dámy, prosím o volný prostor a partačku k boji."

Teď všechno záviselo na tom, kam se obrátí veřejné mínění. Celé to bylo možné vykládat dvojace. Jestli přítomné rytířky neuznají, že si první začala Kateřina, bude muset Natálie bojovat s dvěma. Ale ne! Všechno je v pořádku. Vedle Natálie se objevila světlolvasá dívka v bílé košili s žlutými rukávy. Její meč se zkrřížil s mečem Kateřininy přítelkyně. Během jednoho jediného okamžiku se stoly přemístily ke stěnám a rytířky na ně vylezly. Vykřikovaly bez přílišného nadšení, protože jim bylo jasné, že jde do tuhého. Souboj se povede do první krve.

Natálie bojovala chladnokrevně. Nebylo to poprvé. Už se rozhodla, kam bodne svým mečem. Její rána půjde do pravé paže, těsně nad loket. Objeví se první krev a ta drzounka nebude moct pár neděl vzít meč do ruky.

Natálie však velmi rychle pochopila, o co tady jde. Zjistila, že všechny Kateřininy seky jdou na krk a hlavu a jediné bodnutí šlo na srdce. První krev Kateřinu nikterak neuspokojovala. Bojovala však velmi zákeřně. Nikdo jiný by ji nepodezíval z toho, že bojuje na smrt. Natálie mohla přísahat na cokoli, že Kateřinin erb nezná. Napůl zapomenutá

rodová msta? Ale to se musí ohlásit předem... Takže? A znova mří na hlavu!

A zase!

Ted' už Natálie neměla nejmenší pochyby. Před sebou má velmi dobře vycvičené nájemné vražedkyně. Metoda do první krve je jednoduchá.. Vražedkyně se pokouší o neobratná bodnutí. Přitom ví, že budou odráženy. Ale do smrticích dává veškeré své umění. Při dobrém výcviku se to dá udělat tak, že nikdo z přítomných nebude mít nejmenší tušení a zabiják dříve nebo později dosáhne svého. Náhoda. Souboj je souboj. Kateřina i ten výcvik má. Natálie ne. Uměla se bít buď do první krve nebo na smrt.

Buď to, nebo ono. Jestli se teď začne bránit proti záluďným úderům vážně, všechny rytířky si budou myslet, že se smrtelným soubojem si začala Natálie. A to se potom bude, v případě Kateřininy smrti, muset bít s většinou rytířek tady v sále. Samozřejmě ji některá z přítelkyň bude bránit, ale...

Tak co dělat? Kateřinina družka to už má za sebou. Stojí u stěny a drží se za krvácející zápěstí. To je šílené. Natálie by vyrostla z kůže, když má jenom zranit protivníka, který je pevně rozhodnutý ji zabít.

Nebránila se úderu, jen mu uhnula. Znova. A ještě jednou. Řinkot mečů, ostré srážky. Boj. Natálie koutkem oka zahlédla něčí překvapenou tvář. Cožpak se už některé začínají dohadovat a chápat, co se děje? Co dělat?

Aha! Musí proti Kateřině obrátit její ženskost, tedy sílu. Je vyšší a masivnější. Jenže Natálie je pohyblivější. Uhýbat. Uskakovat. Unavovat. Zdržovat. Tak. Pirueta na podpatku. A ještě. Tenhle úder odrazíme a dvěma uhneme. Ať se to zlombidlo vzteká a nechápe oč jde. A vzteká se. Ted' se odkryje. A máš to!

Bodnutí podle všech pravidel šermířského umění a soubojového kodexu. Temná skvrna na modrém rukávu, krev na zápěstí protivníka, a nenávidějící oči.

Natálie ztěžka dýchala. Narovnála se však, pozdravila mečem: "Konec, mé dámy!"

V tom okamžiku kočkovitě uskočila stranou. Mávla mečem skoro automaticky. Stačila ostřím odrazit krátkou dýku, přátelský pozdrav od Kateřininy přítelkyně. Neslýchané porušení soubojového kodexu. Okamžitě ji chytilo několik rukou. Jenže stále ještě není konec. Chystá se něco podivného. Kateřina přehodila meč do druhé ruky a byla připravená bojovat. Dvě či tři rytířky byly ochotné přidat se na její stranu. Jiné jim v tom chtěly zabránit. Po celé místnosti se zabýlsky zbraně. Ještě chvíli a sál se rozdělí na bojující dvojice a vypukne...

"Klid mé dámy! První, kdo si něco začne..."

Obnažené zbraně se nerozhodně sklonily. Jiné ještě neopustily pochvy.

Do středu místnosti vyšla Sandra z doliny Minu. Šedé kadeře ve vlasech, surová ženská tvář starší rytířky. Jeden z nejlepších mečů Šťastné Impérie a největší pečovatelka o kodexy. Hluk okamžitě stichl.

"Nějak se mi zdá, že tady nejde o čestný souboj. Vůbec se mi to nelíbí," podívala se na Kateřininu přítelkyni tak, že couvla nejenom ta, ale i všechny kolem ní. "To máte proti sobě něco rodového?"

"Ne," vymáčkla ze sebe zachmuřeně Kateřinina přítelkyně.

"Tak v tom případě proč? Copak nevíš, že za takovou věc se budeš muset odpovídat před městskou radou rytířek?"

"Vím," procedila raněná mezi zuby.

"Takže co?"

"Zodpovím si to," udělala krok kupředu Kateřina. "Protože takové, včetně jejich zbrojnošek, takové mužné, které vypadají jako proutky, jenom dělají hanbu rytířstvu!"

"Na jakém podkladě?" zeptala se ledovým hlasem Sandra. "Na jakých základech stavíš? Rytířka, to je člověk pocházející ze šlechtického rodu, který si vysloužil zlaté ostruhy a dodržuje kodex. Zřídka, opravdu jenom zřídka, se mezi rytířkami našlo, ať se vám to zdá divné nebo ne, i pár mužů, kteří se díky vrtochu přírody narodili plni ženskosti a měli dostatečnou sílu, aby mohli nosit brnění a vládnout mečem. Letopisy jim říkají amazonové. Takže, jak je vidno, dokonce i muži, stvoření zákonně slabého pohlaví, mohli být rytířkami. Proč tedy něčí postava ve vás vzbuzuje takovou zlobu?"

"Protože je ještě navíc černokněžka!"

"Lež a pomluva," řekla Natálie. "Mýma rukama prošlo jenom to, co na sobě neslo Pečeť loajality kněžek Velikého Bre. Staré rukopisy, které nemají nic společného s černokněžnictvím, potřebují k..."

Přezíravý úšklebek Kateřiny a její přítelkyně, to byla poslední kapka, kterou číše přetekla. Chandra posledních dní, nespokojenost se sebou, dnešní souboj, to vše se propletlo do jediného bezhlavého vzteku. Natálie popošla kupředu. Natáhla ruku před sebe. Bodla se špicí kinžálu do ukazováčku a prstem přejela po ostří meče. Na jeho zrcadlově se blyštící oceli zanechala rudou šmouhu. Zdvihla meč před sebe hrotem dolů. Nastalo hrobové ticho. Vyplývalo to z úcty k Přisaze Železa a Krve. V tom neuvěřitelném tichu pronesla Natálie svou klatbu jasným a ostrým hlasem. Pečlivě vyslovovala každé slovo:

"Já, Natálie, kněžna z horského výběžku Ulu-Gemu, prostřední dcera z rodu Druhých Sekretářek, přísahám na železo a krev, že projevim hrdinství, které ještě nikdo přede mnou nedokázal. Přísahám, že dojdu k Západnímu moři, kam se večer ponořuje Tvář Velikého Bre. Buď břehu dosáhnou, nebo zemřu! Legendy říkají, že vody Západního moře jsou slané. Okusím tu vodu!"

Nebyl tady nikdo, kdo by byl lhostejný. Dokonce i nepřítelkyně měly oči do kulata vytěštěné uctivým strachem. Samotná Natálie cítila opojnou lehkost duše a těla. Nakonec se přece jenom rozhodla. Spálila za sebou všechny mosty. Odřízla si všechny cesty k ústupu. Vzdát se rytířské přísahy, to by znamenalo vyškrtnout se navždy ze seznamu rytířstva. Není co řešit. Je rozhodnuto, bude putovat na západ, bude sledovat Tvář Velikého Bre.

"No tak co, všichni jsme slyšeli přísahu," řekla zamyšleně Sandra. "Vraťme se k veselici, rytířky. Přeji ti hodně štěstí a úspěch, milá Natálie. Ať tě chrání Veliký Bre."

Všechno se vrátilo na svá místa. Odtáhly stoly zpátky, zapálily svícný. Za okny se na město spouštěl soumrak. Míhali se sluhové, otírali rozlité víno, sbírali okousané kosti a přinášeli plné džbány. Zacinkaly poháry. Uprostřed velkého

rámusu šeptla Sandra Natálii do ucha:

"Ještě si spolu promluvíme. Nejíp v noci. Dneska to však není možné.

Lepší to bude zítra..."

Natálie se na ni nechápavě podívala, ale Sandra už odcházela. Její hrdě zdvižená šedivějící hlava proplouvala mezi uctivě se rozestupujícími mladými rytířkami. Natálie také zamířila k východu. Neměla nejmenší chuť někoho vidět, dokonce ani své přítelkyně ne. Už nebyla tady uprostřed toho víru, který byl vlastně tišinou v zátočině života, kde se jakýkoli příboj rozbíjelo pevné břehy, kde jakákoli bouře měla své hranice. Ať jí padne na duši hřích hrdopýška, ale Natálie se už nemohla pohybovat mezi těmi břehy, od jednoho k druhému, od pravého k levému, jako vyplašený pták, který se dostal do malé místnosti. Musí si přece najít otevřené okno, vletět do něj, nebo...

Stoupala po schodech. Pochva dutě cvakala o dřevo a schodiště se jí zdálo nekonečné jako smutek. Nakonec končilo, ale smutek ne.

Známy chlapec jí šel vstříc. Natálie se unaveně usmála, objala ho, přitáhla si ho k sobě a šeptla mu do zrůžovělého ouška:

"Jdeme, chlapečku?"

Vyklouzla z postele, natáhla na sebe džíny a tichounce prošla záplavou tmavorudého měsíčního světla k otevřenému oknu. Sedla si na široký parapet.

Dnes byl úplněk. Měsíc visel nad střechami, nachový a jako vždycky ohromný. Měl v průměru víc než dva metry. Plný tmavých skvrn, světle červených kruhů a pásů. Ostrá střecha vedlejšího domu se rýsovala jako hrot kopí na měsíčním pozadí. Říkalo se, že kdysi dávno byl Měsíc daleko menší a měl jinou barvu. A také se říkalo, že ještě dřív neexistoval vůbec. Povídalo se i o tom, že na Luně žili lidé, jenom byli štíhlejší a vyšší. Mluvílo se také o tom, že slovní Helena, rytířka Hnědého jestřába, tam odletěla na ohnivém draku, čímž se vysvětlovalo její záhadné zmizení. Také se říkalo, že tam nežijí lidé, ale čarodějové, vědmy a nestvůry. Mluvílo se také o tom, že existují kletby, které dovolují vidět Lunu úplně obrovskou. Povídalo se...

Byly to dívčí pohádky, legendy, utajované předpovědi heretiček. Je toho tak málo, málo! Občas byla Natálie schopná prodat svou duši i Holohlavému Chru, jenom kdyby za ni získala Vědomosti a ne jenom ty obyčejné povídky. Najít něco, čemu by se dalo věřit, opravdovsky věřit, že to existovalo ještě před Temnotou. Archeologové...

Natálie se otřásla pod přilivem heretických myšlenek. Najednou jí bylo hrozně. Co když Holohlavý Chru ucítí její myšlenky a přijde? Jak vypadá? Co udělá s její duší? Co když její duše už dávno zahynula vzhledem ke spojení s Archeology?

Nad střechami se objevila Plovoucí hvězda, první z deseti. Proplula zprava doleva nad rudým diskem Měsíce ve vzdálenosti asi dvou měsíčních průměrů. Samozřejmě, vždyť je to První. Jejich cesty uměla Natálie nazpaměť a nikdy si je nespletla. Modrá jasná hvězda, mnohem větší a krásnější, než Nehybné hvězdy, které byly ve valné většině bílé a mrňavé. Proč desítky a stovky Nehybných hvězd zůstávají na místech a prakticky se nepohybují pro oči pozorovatele? A proč desítky Plovoucích hvězd uhánějí po noční obloze? Kam se ztratí mraky, když zmizí za obzorem? Jestli je opravdu nebe křišťálové, jak učí kněžky, tak odkud se bere déšť?

Už byl nejvyšší čas se zastavit. Nekonečná proč byla skutečným pádem do nekonečna. Nekonečným pádem, který všechno zhoršuje.

"Co se stát vědkyní?" říkal kdysi dědeček, roztrpčený jejími nekonečnými proč.

Vědkyně? Natálii definitivně otrávil, protože nevěděly vůbec nic. Ani vědkyně, kněžky, ani ty světské...

Mnohahodinové spory až do ochrptění o významu nějakého třetířadého pojmu. Pracné výpočty pohybů hvězd.

Pohyb do kruhu. Být uzavřená sama do sebe. Nekonečné debaty o tom, které písmeno vymyslel Veliký Bre jako první. B-r-r! Krev studí a mrzne! A krev měla Natálie vždycky horoucí, což se smutkem poznamenávaly její učitelky a předpovídaly jí nikoli nejlepší budoucnost, vytvořenou jenom ze šíleností a nepředložeností. A měly pravdu. Zlaté ostruhy si vysloužila rychleji, než kterákoli z jejich vrstevnic. Účastnila se turnajů i rodových válek, zabíjela zvířata, ale všechno to bylo k ničemu, protože zůstala lehkomyšlnou a zahálčivou rytířkou, a to jak v očích ostatních, tak i ve svých. A teď ještě Přísaha... Matka žensky pomlčí, stiskne zuby a všechno pochopí. A táta? Těch slziček, co bude... Ale vždyť ona sama je vyžděšená. Jenže, co se dá dělat? Nakonec se jednou rozhodla...

Dívala se na spící město, jako kdyby se v jeho propletených, tmavých uličkách skrývala Pravda, opravdové, nefalšované Vědění. Ale nic takového se, samozřejmě, za otevřeným oknem nevyskytovalo. Jenom rudá noční tma, lidé všech vrstev, spící pod špičatými střechami. A sem tam šoupavé kroky strážce.

Kilometrovník druhý

Svátek podle všech pravidel

Socha přežije národ.

N. Gumilev

Natálie mile vyprovodila krásného sluhu a vsunula mu do ruky dva zlatáky. Olga šibalsky a úmyslně neobratně klopila oči. To znamená, že taky nespala sama. Natálie ji jen tak mimochodem ůukla do nosu.

Rychle se nasnídaly a oblékly si pláště. Natálie svůj rodový, modrý se zlatým jednorožcem. Olga si oblékla, jak se patří pro zbrojnošku a kandidátku na rytířku, fialový bez erbu. Na krk si pověsily ceremoniální zlaté řetězy s Pěti hvězdami, které byly vykládané safíry. Připnuly si meče v slavnostních pochvách, zkrášlených velkým množstvím zlatých ozdob.

Natálie dala nohu na taburet a upravila si zlatou ostruhu. Úkosem se podívala na netrpělivě podupávající Olgu. "Přinatrefil se ti někdo hodně bujný. Máš úplně napuchlé ucho. Kousl tě?" Olga se, bůhví proč, strašně začervenala. "Že by byla věrná zbrojnoška zamotaná do nějakého lehkomyšlného románu? V tom je něco složitějšího..." všimla si Natálie a okamžitě na to zapomněla. To by tak ještě scházelo, aby si před Mší pletla hlavu nějakými Olžinými problémy. Vyšly na ulici. Lidí nepočítaně. Všichni byli oblečeni svátečně a mířili k chrámu. Hvízdla flétna, bouchly o sebe měděné činely. Natálie se ohlédla. Ostrým pochodovým krokem dusaly středem ulice v čtyřstupu Rudé Dáblice, osobní garda Šedé Kardinálky. Měly na sobě rudé kamizoly s černými plameny na hrudi a na rukávech, rudé barety s oranžovým přím a žluté kalhoty. Byly pečlivě vybrané, urostlé, plné ženskosti. Natáliiny oči se zle zúžily. Už měla několik soubojů s důstojnicemi Rudých Dáblic, a to i v Tomu, když tu byla minule. Velení to nevidělo rádo, ale mezi mladými rytířkami bylo dobrým zvykem navázat se do kardinálčiny gardy. Trvalo to už od nepaměti. Olga se směla pouštět do soubojů se seržantkami a vojačkami, což ji strašlivě štkalo. Hřměla stará bojová píseň Rudých Dáblic:

Vzlétněte jako oheň, modré noci!
My jsme pionýři, děti pracujících!
Blíží se éra Světých žen!
zvolání pionýra: Buď vždy připraven!

"Pochodovat teda umějí," řekla Natálie, "ale..."

Vyjekla. Zarazila se a pořádně se podívala. Ne, není tu ani ta nejmenší pochybnost. Vedle jedné z dvacítek Dáblic udatně, pochodovala včerejší společnice Kateřiny. Tentokrát na sobě měla seržantskou uniformu a zlaté pochodné jí svítily na rukávu. Zápěstí měla převázané úhledným obvazem. Natálie si nevšimla. Až příliš se snažila ukázat své furiantství při pochodování.

Natálie strčila do Olgy a očima jí ukázala na včerejší nepřítelkyni. "To je ona! O ní jsem ti vyprávěla."

"A ta druhá? Kateřina!"

"Nikde ji nevidím. Možná, že už přešla."

"Se seržantkami se mohou bít..." vzdychla Olga zasněně.

"Oli!"

"Vždyť jsem tak moc neřekla. Teď se občas už i ony vytahují..." "Ticho!" usekla Natálie. "Přece jenom je dneska významný den."

K chrámu, Katedrále Pěti Hvězd, došly mlčky. Byl vyšší, než ty nejvyšší domy v celém městě. Dokonce i temnorudé věže knížecího Národního výboru, které se tyčily zprava nad střechami domů, byly viditelně nižší. U vchodu, jak bylo zvykem, Natálie třikrát odstrčila od sebe nataženou dlaní cosi neviditelného - vlevo, vpravo a kupředu. Tak to vypadalo při postranním pohledu někoho, kdo nevědělo co se jedná. Ale v Svaté víře to znamenalo, že věřící zavrhuje Všechny tři hlavní nepřátele, které porazil a proklel Veliký Bre.

Nehledě na všechny své utajované pochyby, z nichž mnohé hraničily s kacířstvím, nebo jím doopravdy byly, pocítila Natálie nesmělost a příliv duševního zaujetí. Přece jen to byla Katedrála. Ohromný sál, kde stěny odshora až dolů zdobila nádherná a výrazná mozaika, která zobrazovala skutky a vítězství Velikého Bre. Ozařovaly ji desítky lamp. Vpředu se blýskal zlatý disk s velkým množstvím paprsků - Tvář Velikého Bre. Pod ním už stálo, tváře otočené k oltáři, dvanáct vážených kněží - Čestné Prezídium, v nafasém bílém oblečení. Šedé vlasy, přepásané zlatými obručkami, které zdobily miniaturní kopie Tváře Velikého Bre. Na hrudi měly Pět zlatých hvězd. Tak bylo oblečeno jedenáct z nich. A dvanáctá, přesněji řečeno třetí zleva a desátá zprava, vypadala docela jinak. Visel na ní šedivý dlouhý a široký plášť, s kapucí spuštěnou na oči. Jen konečky prstů se občas vysouvaly z širokých rukávů. Jak od nepaměti bylo zvykem, právě tak musela vypadat Šedá Kardinálka, jedna z dvanácti kněží, zodpovědných za duchovní čistotu a nezkalené myšlení svých oveček. Rudé Dáblice byly její osobní gardou.

Natálie, společně s ostatními, kteří se vyrovnali rodem, stála v první řadě. Najednou se jí zazdalo, že se setkala pohledem s Šedou Kardinálkou. Otrásla se. Nebyl to strach před všemocnou kněžkou, bylo v tom něco úplně jiného... Nejvyšší kněžka vyšla na vyvýšené místo před nehybným šikem svých kolegů. Zkoumavě se dívala do tváří svých oveček a zpěvavě pronesla rituální otázku:

"Je mezi vámi někdo, kdo si myslí, že Čestné Prezídium není hodno svého poslání?"

Ticho.

"Jsou mezi vámi hereticky, disidentky a jedlíci kukuřice? Odstupte!" Mlčení. Všichni stojí nehybně. Je slyšet, jak slabounce popraskávají lampičky se svatým ohněm.

"V tom případě mi dovoluji vám, ó přívrženci pravé svaté víry, předala mateřský pozdrav Pěti Hvězd a Oslepující Tváře Velikého Bre!"

Plamínky v lampičkách zakolísaly. Ovečky třaskaly do dlaní zuřivě, zběsile a vši silou. Jedinou nepříjemností celé Mše bylo to, že dlaně potom dlouho bolely a někdy dokonce opuchly. Rámus vzniklý tleskáním sel přeléval Chrámem jako vlna. Nejvyšší kněžka a ostatní členky Prezídia se také snažily ze všech sil. Kromě... Kromě Šedé Kardinálky, jak si Natálie všimla. Ne že by Kardinálka neprojevovala nadšení, to ne, ale vypadalo to, jako kdyby si nechtěla způsobit bolest. Jako kdyby... Šedivé rukávy! sklouzly k loktům a na zápěstí se objevil obvaz...

V Natálii se zastavil dech. Poznala ruce Kateřiny!

Už je to tak! Natálie se utkala se samotnou Šedou Kardinálkou města Tomu. Samozřejmě Kardinálkou se člověk může stát v jakémkoli věku. Není mezi nimi mnoho stařen. Vychází to z jejich poslání. Ale kde se vzala ta včerejší zloba? Co jí Natálie udělala, čím ji urazila?

Ovace utichly a hlas Nejvyšší kněžky plynul nad ovečkami a mísil se s vůní kadidla.

"Nejdřív byla Temnota, v níž se smísily země i nebe, vody a skály. Nebylo nic kromě Temnoty. Vládl jí nehodný vladyka Nikola-Ro. Dlouho tomu tak bylo. Mnohem déle, než trvá větru rozrušit skaliska, déle než existuje Luna a Nehybné hvězdy. Ale skrz Temnotu pronikl svět! Dcery a synové moji! To zazářilo Pět hvězd! Souhvězdí Pravé Svaté Víry! Zářil Veliký Bre! Rozplynula se Temnota a Pět hvězd se změnilo v Tvář Velikého Bre, který každé ráno vstává ve Východním oceánu a každý večer utone v Západním moři, aby se ráno nevysvětlitelně ocitl opět ve Východním oceánu. Oddělil Veliký Bre vodu od souše a učinil vodu mokrou a zemi plochou. Na počátku byla země malá, potom se stala ohromnou. Veliký Bre ji osídlil, ve své neskonale milosti, lidmi a zvířaty, která jim slouží. A aby lidé nezapomněli na hněv boží, který může, dopadnout na hlavy odpadlíků každým okamžikem, stvořil Veliký Bre netvory a nestvůry škodící lidem. A zažehl bílé nehybné hvězdy a vypravil po nebesích na věčnou pout' plovoucí hvězdy. Aby lidé v noci viděli, stvořil rudý Měsíc. Síly zla se velmi snažily překážet Velikému Bre při tvorbě nového světa, skal i vody, lidí a hvězd. Ale Veliký Bre rozdrtil satanské pluky Zlých Tatařinů u svatého pahorku Borodino. A zjevil se černý démon Kosmatý, SklOOKý Tro, který v sobě nesl vzpouru. Jeho porazil Veliký Bre silou svých myšlenek. Zjevila se hříšná žena An-ach, zasévající do mysli nejistotu. Veliký Bre jí položil svou nohu na šíji a zavrhl ji. Poté se objevil nejlítější démon, skrývající se v porostech kukuřice, Holohlavý Chru, lovec lidských duší. I jeho však Veliký Bre zdolal a proklel kukuřici i lidi, kteří ji požívají. Teprve potom přišlo požehnání a blahobyt před Tváří Velikého Bre. Lid ho oslavil ve svých zpěvech, myšlenkách a činech. A jestli jsou mezi námi stále ještě heretičky, dizidentky a podlí jedlíci kukuřice, tak je to jenom proto, aby jejich strašný osud varoval ty malodušné, které by byly schopné uvěřit Holohlavému Chru!" Nejvyšší kněžka zdvihla kostnaté stařecké ruce a ostatní kněžky tiše a s hlubokou zbožností začaly zpívat melodii beze slov.

"Nejdřív vládl v plemeni lidském nepořádek, motanice, individualismus, ateismus, svoboda, zmatek a rozkolísanost," pokračovala, Nejvyšší kněžka. "Pak se objevily věrné služebnice Velikého Bre, Komisařky v kožených kabátech a zaprášených přilbách, povstaly vybrané První, Druhé a Třetí Sekretářky, slavné zakladatelky mnoha vznešených rodů, opory Šťastné Impérie. A řekl Veliký Bre:

"Tento řád nahradil Chaos a Temnotu a je nezvratný! Ať zhynou jeho nepřátelé! Amen! A duše těch, kteří byli věrni odkazu Velikého Bre, se přenesou po smrti do požehnaných věčně zelených krajů Světlych Zítrků. Duše zaprodanců shyní v zimě a tmě na Smetišti Dějin! Amen!"

A znovu se nesl chrámem slavnostní chorál:

"Jak mnoho se jich zřítilo do té Propasti,
co rozevřená číhá v dálí..."

Nastane den, kdy i já zmizím
s povrchu zemského..."

U vstupních vrat stála jedna z knězek a dávala razítko s Pěti hvězdami na skloněná čela věřících. Natálii neopouštěl neklid. Zmýlila se, nebo se zlé oči Šedé kardinálky od ní neodtrhly po celou dobu trvání Mše?!

Kilometrovník třetí

Za prahem Temnoty
Jsme zapomenuté stopy
čísi hloubky

A. Blok

Natálie na tiché zaklepaní otevřela dveře. Ustoupila a uklonila se: "Mylady Sandro. Taková čest..."

Sandra tvrdě, ale obdivuhodně tiše, produsala od dveří k oknu a zase, zpátky. Potom opět k oknu. Natálie mlčky otáčela hlavou, aby ji mohla sledovat. Čekala. Sandra, si sedla k hrubému stolu, podívala se na dva prázdné poháry, zdvihla sponu do vlasů, kterou tu mladík zapomněl. Ušklíbala se:

"Život jde dál... Posad' se!"

Natálie si sedla a uctivě mlčela.

"No tak co, můj drobků?" zeptala se Sandra. "Poletuješ, hledáš bůhvíco, přeptáváš se, dotazuješ se. A vůbec nepřemýšlíš o tom, že na své cestě můžeš narazit na lidi, kteří dostávají plat za vyprávění o cizích rozhovorech... Kněžno Natálie, už jsem viděla hranice, na nichž hořely i význačnější dvořanky, než jsi ty..."

"Ale poslední z těch hranic vzplála už tak dávno...", řekla Natálie, ale přece jenom se jí zjezily chloupky na těle.

"A o to právě jde. Kdosi si myslí, že je špatné, že už tak dlouho nevzplála ani jedna. A víš, co je nejhorší na světě?

Když někomu padne do očí v okamžiku, kdy je šíleně potřebný názorný příklad. Chápeš, kam se kloní myšlenky staré rytířky?"

"Ale já..."

"Právě proto mě hrozně zajímá, kam až ses dostala v tom svém ale já..."

Sandra z ní nespustila oči. "Jak daleko jsi došla ve svém odpadlictví? Ne, ne," zdvihla širokou, jizvami pokrytou ruku, "jen se mi nesnaž tvrdit, že co se týče víry, jsi na tom líp, než Nejvyšší kněžka. Stejně ti nebudu věřit.

Prožila jsem dlouhý život. A zbytečně si myslíš, že jsi první, komu začaly v hlavě vrtat pochybnosti, kdo se zamyslel nad mnohými věcmi, nad nimiž je zakázáno přemýšlet. Holčičko, máš neskutečné množství předchůdkyň. A každá z nich si myslela, v zápalu svého mládí, že je úplně první. Pochop to a nehraj si tu se mnou na dětská tajemství. Je to tak?"

Natálie znejistěla. Nedokázala si představit, že by Sandra, ochránkyně rytířské cti, mohla být donašečkou. Musela se rozhodnout. A rozhodla se:

"Velikému Bre jsem se nezapřenevěřila ani jednou. Nicméně mě mučí otázka, jestli kněžky správně předávají jeho závět' a vysvětlují jeho činy. Kdo jim dal právo mluvit jeho jménem? Kdo kdy viděl potvrzení takového práva? Kde jsou svědci? A nakonec by mě zajímalo, jestli byli před Temnotou lidi a věci?"

Odmlčela se a neklidně zdvihla oči. Sandra se tichounce smála, skoro neslyšně, a její tvář se na okamžik změnila. Vypadala jako dobrák. Ale jenom na okamžik.

"Tak vidíš," řekla Sandra. "O tom jsem mluvila. Staré otázky. Prastaré. Kdysi, tak před sto lety, dokonce zuřily spory mezi kněžkami. S materiály těchto svárů se můžeš seznámit, chce to jenom trochu námahy. Říká se dokonce, že o moc bojovaly tři Chrámy. Každý vykládal závět' Velikého Bre jinak. Zvítězil jeden z nich a popel těch ostatních rozvál vítr. Pak se doba změnila. Diskuse a spory skončily. Archeology pronásledují čím dál tím zuřivěji. Kdo se dostane kněžkám do rukou, mizí bez jakýchkoli stop. Ale hereticky jsou úporné. Přicházejí nové a nové..." Ostře se zeptala: "Máš něco? No tak se neboj!"

Natálie otevřela cestovní šperkovnici a stiskla ten správný cvoček. Z tajné přihrádky Vyndala prázdnou, matnou a neuvěřitelně lehkou lahvičku. Vypadala jako kdyby byla udělaná z vaty, avšak vaty tvrdé jako dřevo. Sandra ji převracela ve svých silných prstech a nahlas četla slova sestavená z vypouklých písmen, jež záhadným způsobem tvořila s lahvičkou jeden celek.

"Vrbový šampón pro veškeré typy vlasů a vodu jakékoli tvrdosti. Město Sverdlovsk. Cena 1,15 R."

"Cena, to je pochopitelné. Ale čemu nerozumím už vůbec, je to R. Mytí vlasů, voda... Jak může být voda tvrdá? Postel, tomu bych rozuměla, ale... A to ostatní? Co to má znamenat?"

"Jak to mám vědět?" Sandra ledabyle postavila flakon na stůl. "Děvčátko, někteří mají doma za sedmi zámky i věci daleko záhadnější. Ale v tom to není. Sama jejich existence a jejich neobyčejnost jednoznačně potvrzuje, že před Temnotou cosi bylo. Odkud by se jinak vzaly tyhle věci, které určitě vytvořily lidské ruce? To i tebe samotnou napadlo, jinak by ses nespojila s Archeology. Je to tak?"

"Ano," řekla Natálie. "Nejdřív jsem se chtěla stát kněžkou, ale potom jsem si pomyslela: utečou léta..."

"Dřív než se dostaneš k Velkým tajemstvím, ukrytým v podzemí? Jo? Jsi chytrá, že ses včas rozmyslela. Jiné to nenapadlo a zbytečně ztratily dlouhé roky..."

"Zbytečně?"

"Zbytečně! Žádná podzemí narvaná záhadnými věcmi neexistují. Kdyby existovala, tak na ně Kněžky už dávno zapoměly. Přesněji řečeno, už byl je dávno zničily. Jenže podivné nálezy někdy leží přímo na zemi, nebo jsou příliš velké, než aby je bylo možné schovat či zlikvidovat."

"Co tím míníte?" dychtivě se zeptala Natálie.

"Sama přesně nevím. Prostě jsem si vzpomněla na jednu větu ze starého, letopisu. Myslím si, že teď už neexistuje.

Pomaloučku, potichoučku se pálí všechno, kromě vyprávění o rytířských hrdinstvích. Dokonce mizí i Kroniky Impéria, i když by se dalo říct, že kdo už by si jich měl hledět víc, než Imperátorka?"

"To znamená, že legendární imperátorská knihovna..."

"Pohádky," smutně se usmála Sandra. "Vzhledem k tomu, že pověsti o mně a manželovi Imperátorky, řeknu to otevřeně, odpovídají přesně skutečnosti, musela bych o tom něco vědět. Neexistuje žádná legendární imperátorská knihovna. Nic už není. A podle toho co ještě zůstalo se nedál vypátrat nic. Ostatně... Existuje jeden prastarý obraz, z něhož se dá udělat závěr, že se kdysi Veliký Bre zjevoval na Zemi v lidské podobě."

"Obraz namalovali ještě před Temnotou?" zeptala se okouzleně Natálie, "Kdo to může dokázat?" smutně se usmála Sandra. "Jedno je však zcela, jisté a děkujeme za to hvězdářům. Jejich kroniky začínají před čtyřmi sty třiceti lety. Je otázkou, jestli je rok nula koncem vlády Temnoty. To neví nikdo."

"Rodové kroniky začínají maximálně před třemi sty padesáti lety," poznamenala Natálie.

"Právě."

"Vy toho víte tolik, mylady Sandro..."

"Hlouposti. Vím jenom to, že nic nevím. Vím, že přede mnou je propastí Nevědění. Jedna věc by mě však nesmírně zajímala. Odkud je v nás ta šílená touha po Znalostech, která je silnější, než všechno mučení a hranice? Jestliže ji do nás vložil Veliký Bre, tak proč nám nepřidal i schopnosti ji naplnit? Nebo je to jenom další zkouška lidského rodu?"

"No, dobře. Ale co ještě..." lačně se zeptala Natálie. "Co ještě víte?" "Veliký Bre! Před námi je Temnota!" od srdce řekla Sandra. "Mýtů a legend je převeliké množství. Ale není možné zjistit, které z nich jsou, i když pokřivené, přece jenom ohlasy dalekého a cizího života. Jak je velká země? V jednom úryvku staré knihy je na to odpověď. Tisíce a tisíce kilometrů. Ale nikdo neví, co je to kilometr. Je to délková míra? Denní koňský pochod?"

"Staré knihy?"

"Z větší části hlouposti," mávla rukou Sandra. "Stránky, které se, bůhvíproč, zachovaly, obaly shnilých knih. Jenom to dělají ještě neproniknutelnějším, než to je. Představ si, že tam můžeš přečíst: Muž přijde domů opilý a bije ženu! Muž bije ženu! Ještě aby tam napsali, že muž taky rodí!"

Natálie se zvonivě rozesmála.

"Ty nejprostší pojmy jsme zapoměly. Kolikrát jsem četla, že ženy dřív nosily "šaty". Sundávala šaty. Šaty až na zem. Šaty pod kolena. Šaty nad kolena. To musí být něco podobného košili, ale k čemu by byla košile až na zem na

kalhotách?"

"Móda?"

"Chru to ví! Slavní Předkové, slavné Sekretářky... Co to jsou Sekretářky? Proč byly jenom První, Druhé a Třetí a ne třeba Čtvrté, Páté. Milion otázek. Například Národní výbor, tedy Gorkom, podle některých pramenů, nebyl opevněným hradem baronky nebo rytířky, ale něčím úplně jiným. Čím? Miliony otázek... Je ti to samotné jasné, že ano?"

"To znamená, že jste... V Opozici?" zatajila Natálie dech a jen tak tichounce ze sebe vykoktala zakázané slůvko.

O záhadné Opozici kolovaly ty nejdívočejší zvěsti. Že je to tajné společenství zasvěcených rytířek, které místo Kodexu vyznávají heretické učení o Úchylce a nejen uchovávají zakázané vědomosti, ale znají i odpovědi na všechny otázky.

"Kecy mladých zbrojnošek při večerním popíjení vína," nesouhlasila Sandra. "Neexistuje žádná Úchylka. Veškeré pokusy založit Opozici skončily krachem. Všechny tak nějak potichouнку umírají samy od sebe, nikdo neví proč. Nejspíš je v tom nedostatek vědomostí, než aby bylo možné postavit pořádný základ seriózní vědy nebo odporu. A k čemu je spolek odpůrců bez základny, na níž lze stavět?"

"A proč se tedy nevydat k Západnímu moři?"

"Právě o tvé přísaze chci mluvit. Doufám, že si nemyslíš, že jsi první koho to napadlo? Samozřejmě že se už našli takoví odvážlivci, ale ani jeden z nich se nevrátil. Za prvé letopisy nelžou. V západních zemích je určité velké kvantum neznámých, záhadných a smrtelných nebezpečí. Za druhé předpokládám, že se jako správná rytířka chystáš nejdřív domů, abys o všem řekla rodičům, dostala požehnaní, sebrala oddíl a vyzbrojila ho. Je to tak? Díky tomu však může tvoje cesta skončit ještě dřív, než opustíš Šťastnou Impérii."

"Kněžky?" zeptala se Natálie.

"Samozřejmě. Šedé Kardinálky, bůhvíproč, všechny co existují, nesnášejí rytířky, které putují k Západnímu moři. Možná, že díky tomu se ani jedna z nich nevrátila..."

"Chcete mi naznačit, že nemám šanci? Že všechno je předem odsouzené k nezdaru?"

"Jak to mám vědět? Když vyjedeš už zítra a nepojedeš domů, ale přímo na západ... Jestli se budeš držet dostatečně daleko od Hlavní silnice? Kdo ví? Než se vzpamatují, než se rozhodnou, než připraví oddíl k pronásledování... Budeš mít několik dní náskoku. Chce se mi věřit..."

"Chce se mi věřit..." opakovala Natálie. "Avšak... Mylady Sandro, jste přesvědčená, že cesta, kterou mám před sebou, je k něčemu?"

"Tím chceš říct co?"

"Předpokládejme, že zjistím a nezvratně dokážu, že život před Temnotou není mýtus, že Předci opravdu žili. A zahynuli. Je pravděpodobné, že zahynuli a zanechali po sobě hrstku těch, které si moc nepamatují, a ty potom založily svět, v němž my žijeme. A co když vědomí o jejich životě a smrti nás neobohatí, ale ochromí hrůzou? I tohle je možné!" Zastavila se uprostřed pokoje v rudé záři Měsíce napnutá jako struna, připravená zareagovat na lehký dotyk, nebo jakýkoli zvuk. Sandra ji pozorovala unaveně a se smutkem v očích.

"Tak co?" zeptala se Natálie.

"Jsi chytrá," tichounce řekla Sandra. "Umíš se podívat věcem na zoubek. Na prstech jedné ruky se dají spočítat ty, které se zabývaly touhle otázkou. Obvykle přemýšlejí jenom o Vědomostech. Žízeň po nich je tak silná..."

"Já vím," řekla Natálie, "a proto pojedu. Ostatně, já jsem... když jsem přísahala..."

"Takže se nezdružím!"

"Nebudu," řekla Natálie. "Mám pocit, že jsem se dostala do sporu s Šedou Kardinálkou."

"Cože?"

Natálie jí v krátkosti povyprávěla celou historii. Pak dodala: "Mohla jsem se i splést..."

"Jestli ses nespletla, tak se ti nezdálo její nepřátelství podivné?"

"Jasně. Její výpady na moji mužnost jsou jenom záminka."

"Vypadá to tak," řekla Sandra. "Možná, že tvoje spojení s Archeology."

Zřejmě ho ještě nedokázaly, jinak bys tady neseděla tak klidně. Ale něčeho se už musely domáknout. A kromě toho ta tvoje Olga..."

"Co je s ní?"

"Ty o tom nevíš?" Sandra vypadala, že je doopravdy překvapená.

"Pochop, o tvé zbrojnošce kolují už pěkně dlouho nepřijemné řeči. Podezřívají ji z mužnosti, co se týče vztahu k mužům."

"Co to je?"

"Taková zvrácenost, nebo zvrhlost," řekla Sandra. "Ženy, které mají jemnou mužskou postavu, jako například Olga, si vybírají silné muže, plné ženskosti. Říká se, že taková žena je dokonce ochotna se při tom ocitnout dole."

"Žena dole?" odfrkla si Natálie. "To je totální nesmysl. Žena musí být vždycky nahoře, když už pro nic jiného, tak pro svou roli silného pohlaví."

"Niméně taková zvrácenost existuje. A tvoji Olgu opravdu podezřívají. Kromě toho má spojení s Heretiky a Disidenty. Veliký Bre ví, čím to je, že nejčastěji muži, plní ženskosti, jsou v jejich řadách. Polínko k polínku a hranice je připravená... Víš kolik je potřeba přiložit polínek, aby se 'otýpka' změnila v 'hranici'?"

"Ne," řekla Natálie a cítila, že má sucho v ústech.

"Tak vidíš... Nikdo to neví. Kromě Šedých Kardinálek. Přesněji řečeno to ony mohou jakoukoli otýpku prohlásit za hranici."

"Chápu," řekla Natálie. "To znamená, že musím vyjet nejspozději zítra ráno, nejlíp ještě před úsvitem. Jestli tomu dobře rozumím."

"Myslím si, že to tak bude nejlepší," sklonila Sandra hlavu. "Není nutné riskovat. Zvlášť teď."

"Ale já..."

"Všechno, co budeš potřebovat, máš už ve vacích," řekla Sandra. "zásoby, šípy a všechno ostatní... Děkovat mi nemusíš. Poděkuješ mi tím, že se vrátíš. Jdu. A přeju ti štěstí."

"Počkejte! Já..." Natálie mučivě hledala potřebná slova, ale v hlavě měla prázdno.

"Nemusíš. K čemu jsou zbytečná slova a všechna loučení?" Sandra sebrala ze stolu kožené rukavice s širokými manžetami a vstala. "Ničím ti to nepomůže, ani tě to nepozdvihne. A já se budu zase trápit tím, co jsem si nechala v mládí utéct, že jsem se nikdy neodhodlala... Mnoho štěstí."

Prudce se otočila, až nad podlahou zavířil její černý plášť s vyšíтым mýtickým oranžovým slonem. Za okamžik už nebyla v pokoji. Dveře se zavřely plavně a nehlučně. Zdálo se, že tu nikdy žádná Sandra nebyla, že to byl sen, noční můra.

Natálie stála v rudém měsíčním světle se spuštěnýma rukama. Teprve teď jí došlo, že to všechno je doopravdy, že už se to nedá změnit, že zítra, až vyjede z městských bran, zatočí doprava, směrem k západu. Jejím osudem je teď cesta za Tváří Velikého Bre sklánějící se k obzoru. Neměla strach, ale zdálo se jí, že se vznáší nad podlahou, aniž by ji cítila, letí vzhůru jako lehký a hořký dým hranice.

Kilometrovník čtvrtý

Útes

Probud' se na hranici
nějaké nešťastné víry...

N. Trjapkin

Pak si vzpomněla na Olgu a vrátila se do reálného světa celá, jak tělo, tak i myšlenky. Potichu vyklouzla do zšeřelé chodby. Osvětlovaly ji jenom dvě zaprášené svítelníky na obou koncích. Kradla se po špičkách k jejímu pokoji. Zlehka drcla do dveří. Ani se nepohnuly. Natálie stiskla dolní ret mezi zuby. Dlouho, se nerozmýšlela. Vytáhla z holínky kinžál a opatrně jeho špičku vsunula do škvíry mezi zárubní a dveřmi. Pomalu zdvihla kovanou závoru a opřela se o dveře. Nehlučně se otevřely. Hospodská nešetřila na oleji v pantech.

"Měla by ses živit zlodějským řemeslem, kněžno," pomyslela si Natálie a jako had proklouzla dovnitř.

Zasunula ze sebou závoru.

V pokoji bylo ticho a zaléval ho rudý svit Luny. Na polštáři se rýsovaly dvě hlavy, tmavovlasá a světlá. Natálie se rozhlédla a sedla si do křesla, na němž nebyly poházené kusy oblečení. Přehodila si nohu přes nohu. Pořádně si prohlížela spící, a při tom pohupovala nohou. Obnažená ruka ležela na peřině. Byla svalnatá, jako kdyby vůbec nepatřila mužovi.

Škoda, že je tu svědek, ale není dostatek času. Musí odjet za úsvitu, a ten už je coby kamenem dohodil. Nedá se nic dělat. Může Olgu kvůli rozhovoru odvést do svého pokoje. Natálie vstala, udělala krok vpřed a tichoučce řekla:

"Olgo!"

Jako kdyby trhla neviditelnou nitkou. Hlava bleskově vzlétla z polštáře a ruka zmizela pod peřinou. Rudý pablesk odlétl od britu. Natálie automaticky uhnula letícímu noži, který se hluboce zanořil do stěny.

"Hergot, to je frajer!" pomyslela si Natálie udiveně a přitom rozzlobeně. Její tělo vycvičeného válečníka skočilo vpřed.

Přiložila muži kinžál ke krku a tichounce mu poradila:

"Tiše, tiše. Jenom klid... Vzbudíš sousedy!"

Ač to bylo s podivem, vypadalo to, že právě nebezpečí probuzení sousedů ho donutilo ztuhnout. Jenom oči svědčily o tom, jak je mu nesmírně líto, že neumí zabíjet pohledem.

V tom okamžiku se probírala Olga a rukou si přikryla ústa, aby zadržela, výkřik. Oči se jí rozšířily tak, že zabíraly polovinu obličejů, ale strach z nich okamžitě zmizel, když poznala Natálii.

"To je paráda," šeptl Natálie. Přitom nespouštěla oči z muže, a také neodtáhla ruku s kinžálem. "To je paráda, brát si do postele takovej pokládek, který z rozespalosti kolem sebe metá nožičky... Kdes ho vykopala? Co když ho za tuhle legráčku..."

"Ať tě to ani nenapadne!" tichounce vykvikla Olga. "Nebo tě zabiju!"

"To ráda slyším," řekla Natálie. "Vypadá to, že neznám svou vlastní zbrojnošku. Co když zavolám Rudé Ďáblice?"

Mužovi zkameněly svaly "Lež! Rytířka jenom žertuje. Nezdá se vám, že tu vznikla velmi choulostivá situace? Jak se z toho vymotáme? Máš o tom nějakou představu?"

"Myslel jsem si..." řekl muž. Natálie o kousek oddálila ostří od jeho krku. "Kdybych věděl, že jsi to ty, tak bych..."

"To je opravdu paráda," řekla Natálie. "Nesktečně! To znamená, že v heretických kruzích mám pověst vašeho člověka?"

"Tys jí něco řekla?" zašeptal muž, aniž by se odvážil pootočit hlavu, a podíval se na Olgu úkosem.

"Ale ne," odpověděla za ni Natálie a ustoupila o dva kroky. "Došlo mi to. To si myslíš, že je to tak těžké? Hele, vylezte z postele a popovídáme si. Je nejvyšší čas."

Vůbec neměla v úmyslu se otočit. Kdo ví, co může tenhle týpek ještě vymyslet a kolik má u sebe dýk. Muž, k jejímu velikému překvapení, poklidně vylezl nahý z postele a v klidu se pomalu oblékl bez jediného stínu mužské stydlivosti.

"Ještě jeden zvrhlík," pomyslela si rozhořčeně Natálie. "Nebo je tak oprsklej?"

Z opatrnosti si sedla opodál, hned vedle Olžina meče, který visel na stěně. Pohlédla na ně. Seděli proti ní. Byli

rozrušení, ale vůbec se netvářili provinile. Spustila pyšně, čímž zakrývala poslední pochybnosti a smutek: "Vypadá to následovně, Oli. Odjízdim za úsvitu k Západnímu moři. Prostě odjízdim. Nikoho nemůžu nutit." Čekala cokoli, jenom ne ten oheň nadšení, který se objevil v jejích očích. "Jedu s tebou!"

Ani drobek překvapení.

"To jsi snad celý život snila o takové pouti?" zeptala se Natálie.

"No, celý život ne, ale už nějakou dobu..."

"No právě," zachmuřeně řekl muž.

"Hele, ty mlč a nepleť se do ženského rozhovoru. Nesluší se to," nevydržela Natálie.

"A co když já si myslím něco jiného?"

"Máš originální letopisy Předků, kde je napsané černé na bílém, že před Temnotou lehávali muži nahoře a byli silným pohlavím?" zeptala se medově Natálie.

Ta nevinnost v jejím hlase byla horší, než rána bičem. Muž to pochopil: "Ne. Nic podobného nemám."

"V tom případě mi řekni, na jakém principu je založena tvá drzost?" "Na snech a přesvědčení."

"Přesvědčení je věc parádní," řekla Natálie, "ale k němu je potřeba připojit taky nějaké důkazy..."

"A ty máš nějaké důkazy, že se celá historie s Velikým Bre odehrála přesně tak, jak učí vaši kněžky?"

"Ne," čestně přiznala Natálie.

"Tak vidíš. Vy máte své kněžky a my taky."

"To je logické," řekla Natálie. "Ale když v Chrámech oslavují Velikého Bre a ne vaše dogmata, nevyplývá z toho náhodou, že naše kněžky mají pravdu?"

"Tím bych si nebyl tak jistý. Dočasně vítězství ještě neznamená..."

"To by mohlo stačit," řekla Natálie. "Skončeme to. Víš, už jsem něco o hereticích slyšela a o jejich umění vést dlouhé disputace. V tom jste vynikající. Jenže já jsem rytířka. A nemám čas se s tebou bavit. Za úsvitu musím vyrazit. A teď mi, Oli, řekni proč jsi tak nadšená zvěstí o cestě k Západnímu moři?"

Místo odpovědi se Olga otočila k muži a ten se rozhovořil. Z jeho hlasu ukapávala: shovívavost. Natálie už chtěla vybuchnout, ale pak se ovládla.

"Kněžky nás klamou," řekl. "Holohlavý Chru není vůbec žádný zlý démon, ale bývalý soupeř Velikého Bre, dokonce je možné říct, že je to jeho pobratim. Když tvořili svět, tak se pohádali. Holohlavý Chru chtěl odvést věřící za Útes."

"Kamže?" ušklíbala se skepticky Natálie.

"Strašně daleko, až u Západního moře se tyčí Útes. Za ním je všechno a žijí tam šťastně a v bohatství. Tam blýskající se povozy jezdí čarodějnou mocí bez koní, zářící krabice zpívají bez zpěváků ukrytých uvnitř. Stačí jen pronést správné zaklínadlo. Chodí se tam v nevidaném oblečení a mají hromadu neobyčejných zvláštností a pití. Kdysi dávno, na počátku Časů, chtěl Holohlavý Chru odvést za Útes všechny věřící, aby tam okusili jídlo a pítí z plných nádob," muž hovořil s nadšením a dokonce i shovívavost zmizela z jeho hlasu. "Ale proradný Bre seslal na zemi Temnotu, a potom předvedl všechno tak, jako kdyby stvořil veškerou zemi i skály, lidi i zvířata. Popravdě řečeno to všechno stvořil Holohlavý Chru ze svatého kukuřičného zrna, které spadlo z nebes. Z listí vznikly řeky, stvol se změnil v zemi a ze zrní vznikla veškerá živá stvoření. Ale kněžky Velikého Bre před vámi skrývají tyto pravdy, dokonce i cestu za Útes. Zašlapaly i samu vzpomínku o něm. Jenom my, Disidenti, o tom víme. Mnozí z nás odešli tam, do země zaslíbené, jiní tu zůstali, aby šířili světlo víry svaté."

Kdyby si to měla Natálie přiznat zcela otevřeně, tak měla v hlavě úplný guláš. V disidentově řeči byla logika i víra. Ve všem, co se týkalo Velikého Bre, se lidé museli spoléhat na kněžky. Jenže, kde jsou divy, kouzla a božské důkazy? Na druhou stranu zase není možné jen tak najednou vypudit z mysli a duše od dětství navyklé pravdy a zaměnit je nově nabytými. Vědomí se proti tomu bouří, city protestují, strach vyplouvá z hlubin mysli, točí se hlava...

Natálie se naklonila kupředu a vpila se pohledem do jeho tváře. Odvážně ten pohled vydržel. Zato Natálie, což bylo nebývalé, pocítila najednou stín studu. Nicméně se tvrdě zeptala:

"Kde máš důkazy?"

"Důkazy jsou za Útesem. Aby se tam člověk dostal, není vůbec nutné umřít, jak je to obvyklé se Světlymi zítřky. Jestli tam dojdeš, všechno uvidíš a uvěříš."

"No tak jo," řekla Natálie. "Možná, že máš nějaký popis cesty, která mě čeká?"

"Ne. Kdo se tam dostane, ten už se nevrací. Nemá sílu odejít ze šťastné země."

"Přece jenom je tomu těžké uvěřit," řekla Natálie. "Velmi těžké..."

"Vždyť i ty sama ses už odvážíla přestoupit některé zákazy. Mluvíš o tvém spojení s Archeology. Víš o nich."

"Je to všechno tak složité," povzdychla si Natálie a najednou si uvědomila, že s ním mluví jako se sobě rovnou, i když podle oblečení to byl asi řemeslník. Dokonce s ním mluví vážně, jako žena s ženou!

Narovnala se a zamračila:

"Poslyš, a nechceš se k nám připojit?"

"Bohužel ne."

"Proč?"

"Povinnost," řekl s neskrývaným smutkem. "Chápej, že tu mám v tamhle světě nějaké místo a stařešinové jsou prozatím přesvědčeni, že opustit ho teď je předčasné."

Natálie si chtěla rýpnout, ale pak se na něj pořádně podívala a musela uhnout očima. Zastyděla se, když to viděla. Veliký Bre! Co se to s ní dnes děje? Nepoznává sama sebe.

"Paráda," řekla, "staří lidé tvrdili: Jen jednou si promluvíš s Heretiky a už se vezeš... Ostatně..." nedokázala to ze sebe vypálit najednou. "Ostatně," podívala se na otevřené okno, na rudý disk Luny a zakončila řeč násilně klidně až lhostejně, "bude muset Holohlavý Chru koupit moji duši?"

"To je další z výmyslů. Chru nikdy od nikoho žádnou duši nekupoval. Na co by mu byly? Vládne tam za Útesem. Na co se chceš ještě zeptat?"

"Panuje přesvědčení, a musím říct, že se s touto pravdou jen velmi obtížně loučím, že všechno stvořil Veliký Bre. Ty mi tvrdíš, že všechno stvořil Holohlavý Chru. Co když přijde ještě někdo jiný a bude tvrdit, že náš svět a všechno na něm stvořila... no třeba Bludička An-Ach?"

Trhlo to s ním tak, že Natálie bezděky položila ruku na kinžál. Pak nahlas řekl:

"Kacířství! Nesmysl! Vzhledem k tomu, že Holohlavý Chru porazil jak Bludičku An-Ach, tak i Kosmatého Tro a Veliký Bre mu ta vítězství ukradl..."

"Tišeji! Tišeji! Co kdyby se ti za stěnou probudili?" řekla Natálie.

"Chtěla jsem si jenom zažertovat."

Problém však byl v tom, že myšlenka o komsi třetím, která by postavila všechno na hlavu, ji naplnila novým vichrem nápadů a pochybností. Jestliže několik pravd prohlašuje sebe sama za pravdivé a popírají ty ostatní, kde je v tom případě Pravda?! Kde se skrývá? Ne! Čím dál tím víc se potvrzuje, že pravda je jenom to, co viděla na vlastní oči. Ať si kdo chce považuje takové myšlenky za kacířské, ona bude věřit jenom tomu, co lze dokázat. Slova nejsou důkaz. Vlastní oči nelžou.

"Ale já se vrátím!" řekla Natálie. "Kdybych se nevrátila, jak by ostatní poznali, že mám pravdu já a ne oni?"

"To, co říkáš, je hřích hrdopýšků," pokáral ji měkce.

"Myslíš si, že život je možný bez hříchů?"

Mlčel. Viditelně v tom neměl úplně jasno. Nebo ho neměli ti jeho záhadní stařešinové.

"Tak, tak," řekla Natálie spíš unaveně, než škodolibě.

Kilometrovník pátý

Tam písek ohnivý, hořící...

Jdi pěšky a nohy cítit nebudeš.

Věz, že budoucnost je výtržník.

Tvé stopy, běžící napříč

všem pěšinám a cestám,

zavedou tvé kritiky k slepým uličkám

L. De Grive

...bylo čím dál tím jasnější, že zabloudily. Mapu téhle části, Šťastné Impérie měly sice s sebou, ale už dávno opustily Hlavní cestu. Budou putovat ještě mnoho dní po zemi, která patří Imperátorce jak prakticky, tak formálně. Poutnice, které uhnuly z hlavní cesty ať už úmyslně nebo náhodou, najednou zjišťovaly, že staré lesní cesty, po nichž jedou, jsou zarostlé čím dál tím vyšší trávou, a pak najednou mizí v hustých porostech mladých sosen. A naopak, jaksi nenápadně vznikají nové cestičky, vyšlapané neznámo kým, kdy a proč. A mohou poutníci zavést. úplně kamkoliv. Třeba k sídlu poustevnice, něstu, zbojnickému táboru, kupeckému skladu, dolu, knížecímu sídlu, nebo doupěti netvora. Jak se komu zadaří nebo nezadaří.

Natálie s Olgou sjely z Hlavní cesty zcela úmyslně, neboť se bály pronásledování ze strany Rudých Dáblíc. A proto z bloudění mohly vinit jenom samy sebe. Nebo v krajním případě Holohlavého Chru, jak bylo zvykem. Strach z něj však v jejich případě zeslábl, ale teď to vypadalo, že propukne s novou silou. Kolem byl les, les a les. Někdy řidší, jindy zcela neprůchodný. Drtil svojí hustotou cestu, kde dva jezdcí nemohli jet vedle sebe. Natálie už dávno odložila Rosinantovu uzdu a spolehla se na koňský, instinkt. Nijak to však nevypadalo, že by kůň měl nějakou představu o správné cestě. Prostě šel pravidelným a unaveným krokem. Kolem, předních nohou se mu motali Boj a Horn. Olga už dlouho mlčela. Oba náhradní koně šli na napjatých opratích. Tvář Velikého Bre ještě trůnila nad vrcholky stromů, ne však výš, než o délku šípu.

Natálie se cítila mizerně. Nejtěžší na nebezpečné a obtížné cestě jsou vždy první kroky, kdy ještě nic není jasné, kdy se nebezpečí ještě podobají řídké mlze, o níž se nic neví. Když neznáme ani své přátele, ani protivníky. Když poutník ještě neokusil ani sladkost prvních vítězství, ani hořkost porážek. Neznámo. To je to nejtěžší v celém životě.

Proto se Natálie zaradovala, když Rosinant najednou zdvihl hlavu, hlasitě do sebe vsál vzduch a odfrkl si. Vytáhla luk a založila šíp na tětívu.

Uzdy se ani nedotkla. Čekala. Kopyta pravidelně ťukala. Psi zostržitěli.

Les řídí a řídí...

Ubíhaly minuty a nic se neměnilo. Kdyby je vepředu očekávali lidé nebo dravá zvířata, bojový kůň i psi by se chovali jinak. Natálie nevěděla, co si o tom má myslet.

Nakonec se přece jenom něco stalo. Pěšinka, která se v poslední době ještě zúžila, zmizela docela. Před nimi rostl divoký, ale přitom řídký les. Vpředu uviděli cosi nepochopitelného. Cosi dlouhatánského a blýskavého. Určitě to bylo dílo lidských rukou. Natálie se otočila a setkala se s nadšeným Olžiným pohledem.

"Vpřed!"

Rychlým cvalem vyletěla na mýtinu a zastavila koně. Olžin tmen zazvonilo její levý. Natáhly luky a pečlivě si prohlížely věci před sebou. Překvapeně na sebe pohlédly, a pak upřely Oči na to, co leželo před nimi.

V několika řadách tam stály podivné předměty. Nejvíce se podobaly gigantickým salámům s pravidelným dírkováním na

bocích. Díky otvorům viděly, že jsou duté. Některé díry překrývalo... sklo? Na bocích měly salámy cosi, co připomínalo obrovitánské ploutve nakloněné dozadu. Některé už odpadly a leží vedle salámů, jiné ne. Ze zadků salámů trčí taky dozadu skloněné vertikální ploutvičky a na nich jsou ještě malé horizontální. Na některých ocasech jsou přidělané spárované bečky. Jedny salámy stojí na třech nohách, zakončených kolečky. Jedna noha je u předku, dvě pod ploutvemi. Jiné předměty leží na břichu a jsou rozlámány. Je vidět, že jejich nohy se už ulomily. To všechno je už dávno, dávno opuštěné. Země pod předměty byla kdysi tvrdá a rovná, nyní je popraskaná a z trhlin roste vysoká, šťavnatá tráva. Tu a tam se už tyčí i stromy. Jeden z nich prorostl celým salámem skrz naskrz. O kousek dál vlevo se tyčí šedé rozvaliny ohromné budovy. Už se vůbec nedá rozeznat, jak vypadala, když byla nová. Ještě o kus dál stojí řada matně se blyštících kulatých stavení bez okem a dveří, s plochými střechami. Nejvíce se tak podobají obrovským vědrům postaveným dnem vzhůru.

"Hele, všechno je to strašlivě staré," tiše řekla Olga. "Děsivě staré. Shnilotina a rez. Co kdyby to byli Staří?"

Místo odpovědi natáhla Natálie tětivu a vystřelila. Šíp prorazil bok nejbližšího salámu, vyletěl z druhé strany a dopadl na zem daleko za předmětem. Střela dolétla asi tak daleko, jak by měla doletět při tak napjaté tětívě. V boku předmětu zůstala díra jako pěst. Chvilku ticha. Předmět se nezřítíl, ale po chvíli se rozlomil na velké úlomky, které se rozpadly v prach v okamžiku, kdy dopadly na zem. Vypadalo to, jako kdyby někdo loutce přestříhl nitě.

"Shnilotina," řekla Natálie. "Přesně."

Uložila luk do pouzdra a zatroubila na bojový roh. Jeho chraplavý řev se nesl nad polem, záhadnými předměty a utichl v dálce. Z šedivých ruin se s hlučným třepotáním křidel vznášela vrána a zmizela. Boj hluše ryčel. "Může být, že to opravdu zůstalo po Starých," řekla Natálie. "Ale co to je?"

"Mohly by to být domy?"

"Kde jsou schodiště a komíny?"

"To je jedno. Ničemu to není podobné, jenom domům. Třeba schodiště uklízeli dovnitř, když tam zalezli. Co vlastně o Starých víme?"

"Máš pravdu," souhlasila Natálie. "Nevíme vůbec nic. A taky se nic nedozvíme. Co se tady dá zjistit. Je to samá tounivina."

"A co támhleto, co se blýská? Dokonce se to i víc podobá domům." "Nejspíš jsou to věže, ale jsou nějak moc nízké. Jedeme k nim?" Zdaleka objížděly obrovité předměty. Vypadaly, jako by se chtěly rozsypat třeba zvukem kopyt. Snažily se zhlédnout, co je uvnitř. Vypadalo to, že řady křesel s nízkými opěradly, stojící těsně u sebe.

"Mohl by to být chrám?" zeptala se Natálie a bůhvíproč ztišila hlas. "Seděli tam a modlili se..."

"Takže vpředu by měly být oltáře. Nepodíváme se tam?"

"Ale moc opatrně..."

Obě slezly z koní a po špičkách se plížily k předmětu, který ležel na břiše. Podívaly se dovnitř. Špinavé sklo jen tak tak propouštělo světlo.

"Tak vidíš," řekla Natálie, "Tam vzadu jsou řady křesel v řadách za sebou a tady jsou jenom dvě. Vypadá to, že vpředu seděly kněžky. A něco, co se oltáři dost podobá, je tu taky. Samé skleněné kulatinky a něco jako lovecký oštěp. Něco tam je napsaného... Ne, přečíst se to nedá. Písmena jsou příliš mřáavá."

"Já bych vlezla dovnitř."

"Ani náhodou," zamítla její nápad Natálie. "Ať tě to ani nenapadne. Je to přece jenom chrám. Kdo z nás něco ví o bozích Starých a jejich síle?"

Nořila se stále víc a víc do opravdového kacířství. Přesněji řečeno, stará víra polehoučku tála, neboť nikdy nebyla příliš pevná. Nic ji však nezaměňovalo. Přibývalo tajemství a neznáma.

Blýskavé stavby byly opravdu domy bez oken a dveří. Obrovitánská vědra. Natálie zabušila pěstí na vypouklou stěnu. Zvuk zněl hluše, jak to tak bývá, když se tiská do plné bečky.

"Tak teď už nerozumím vůbec ničemu," řekla. "Jestli jsou to domy, tak kde jsou dveře? Jestli to jsou věže, tak kde jsou schody nahoru? A vůbec, jak je možné vyrobit tak veliký plát železa? Žili tady obři? Jenže křesla byla pro obyčejné lidi. A proč tohle železo nezrezavělo?"

"Možná, že tam vedou podzemní, vchody. V tom okamžiku je to zcela nepřístupná věž."

"To by mohlo být. Co tomu říkáte, pejskové?"

Ale Boj s Hornem pobíhali nedaleko a prastaré věže je vůbec nezajímaly. Dívky se na sebe podívaly. Více toho zjistit nemohou, ale odjet se jim nechce. Natálie šla kolem vypouklé kovové stěny. Jela po ní dlaní. Najednou se zarazila, jako když do ní hrom bací.

"Olgo!" křikla "Stěny nejsou udělané z jednoho kusu železa. Podívej, tady je spoj. A támhle... Všude."

"Přesně! Jenom mi není jasné, jak to spojovali? Nikde není ani vidu po nýtech."

"Tak se na to podíváme," řekla Natálie.

Odepnula od sedla bojovou sekýru. Její ostří tvořil půlměsíc, tak ostrý, až se zdálo, že se kolem něj chvějí potůčky rozseknutého vzduchu. Oběma rukama uchopila topůrko a mávla jak se patří. Ostří vyseklo z kovu snop jisker a stěna zaduněla. Zapřela se ještě víc podpatky do země. Bušila a bušila stále do stejného místa, až najednou sekýra zajela dovnitř skoro celá. Natálie se zapotácěla, vytrhla topůrko z díry a odskočila. Z díry tryskal proud průzračné kapaliny. Do nosu jí udeřil neznámý ostrý pach. Nebyl až tak nepříjemný. Dívky poodstoupily. Louže neznámé průzračné kapaliny se zvětšovala. Psi odběhli dál. Vůně se jim nelíbila. Koně zařehotali a napodobili psy.

"Smrdí to tady jako v alchymistické dílně." "Ty se znáš i s alchymisty?" odfrkla si Natálie.

"Je tam písek žhavý a voda ohnivá hoří..." zpěvavě pronesla Olga. "Je taková větička v jednom starém alchymistickém traktátu, který se jmenuje tak nějak jako "O přírodě a vlastnostech legendárních věcí". Třeba ta voda hoří, když ji

podpálíme..."

Natálie se sklonila a ponořila do tekutiny prst. Potom ho opatrně olízla.

Pak si dlouho a pečlivě odplivávala.

"Chut' to má hnusnou. Ted' abych si opucovala jazyk pískem."

Olga ji soucitně sledovala, ale její alchymistický pokus se opakovat neodvážila.

"Hnus fialovej?" zeptala se a v jejím hlasu byla slyšet zvědavost.

"To je slabé slovo," Natálie vystrčila jazyk tak daleko, jak to jenom šlo.

Dřela si ho kapesníkem. Pak ho zmačkala do kuličky a vztekle odhodila co nejdál. "Fuj tajbl! Tohle určitě nemohlo sloužit k pití. Měli by tím trávit nepřátele..."

"A co kdyby sme se to pokusily podpálit. Co když je to právě ta ohnivá voda z legend?"

Natálie zádušně namotávala na prst loknu zlatých vlasů, která ji padala zpod přílby. Vlasý měla skoro až do pasu.

Měla strašnou chuť vidět jak hoří voda. Některé apokryfy říkají, že Veliký Bre posílal na zem každý rok řeky ohnivé vody. Nikdo samozřejmě nevěděl, jak to vlastně vypadalo. Ale jestli je to trest, tak jaký vlastně? A jestli odměna, tak v čem spočívá? Třeba tehdy ještě lidé neznali oheň a hráli se u hořících potoků? Určitě to muselo být krásné... Tma a v ní hořící řeka ohnivé vody...

"Tak jdem na to!" trvala na svém Olga.

"Tak jo," s bezstarostností sobě vlastní mávla rukou Natálie. "Ale přece jenom si dáme aspoň trochu bacha," zaklonila hlavu. "V týhle věžičce je vody až nějak trochu moc."

Dodržely všechna bezpečnostní opatření. Olga zapálila větvičku a strčila do ní špicl šípu, na níž byl namotaný kus hadru. Tak ze třiceti kroků ho vystřelila. A... Okamžitě vzlétl vzhůru hučící plamen, průzračný a bez jakéhokoli kouře. Koně bázlivě zafetali a začali couvat. Drobné plamínky se odrážely v jejich vypouklých očích. Kňučící psi utekli ještě dál.

Do ohně se dá dívat hodiny a hodiny. Natálie i Olga strnuly a nebyly schopné od toho divadla odtrhnout oči. Hořící potůček tek l z proražené díry. Oheň olizoval vypouklou stěnu. Byla to kouzelná podívaná. Hořela voda. Postupně však Natálii zachvátil strach a podivná předtucha. Blížilo se nějaké nejasné nebezpečí. Něco zapomenutého, co v sobě skrývala kdesi hluboko, se probouzelo a hnalo ji pryč. Potřásla hlavou, aby od sebe odehnala tu předtuchu. Nedařilo se jí to. Tváře jí zčervenaly horkem. Nebezpečí rostlo.

"Nějak mi tu není dobře..." řekla Olga a Natálie se s radostí chytla jejích slov.

"Poodjedem kousek," kývla. "Něco tu není v pořádku..."

Odjely až k samotnému lesu, kde na ně čekali náhradní koně přivázaní ke stromům. Nepospíchaly. Na něco čekaly, ale nevěděly na co. Chtělo se jim odjet, ale zároveň je tu cosi drželo, cosi nezakončeného. Natálie sundala špičatý šišák se zlatým srpem a kladivem a roztržitě si přihladila vlasý.

"Možná, že Staří tuhle vodu nalávali do lamp," řekla. "V támhle těch chrámech. Když z toho nejde dým, tak nevznikají žádné saze. To není jako u nás..."

Zarachotilo to jako kdyby se země roztrhla strašlivým vnitřním úderem. Přílba jí vypadla z rukou a kulila se Rosinantovi pod kopyta. Kůň se zdvihl na zadní a ustrašeně zaržál. Natálie ho objala kolem šíje. Na místě kulaté věže se zdvihl černorudý oblak. Prorážely ho jasné žluté blesky. Nedaleko cosi mocně zahučelo a padlo do lesa. Hned vedle dívek dopadla na zem koruna mohutné jedle a polámala křoví. Natálie nakonec koně zkontrolovala. Chvějícími prsty hladila jeho teplou šíji. Srdce jí mocně bušilo.

Tam, kde předtím stála věž, trčely z plamenů jenom kusy pokrouceného železa. Hustá oblaka dýmu se valila k nebesům. Psi vztekle štěkali. Měli zdvižené ocasy.

"Kruciš, to je vo-vo-vodička," vykotala Olga a usilovně se snažila usmát. Nedařilo se jí to.

"Tak ted' už alespoň mám představu, co je ohnivý písek, když ohnivá voda..." Natálie seskočila z koně a našťvaně sebrala helmici. "Kdybychom zůstaly tam..." projel jí záchvěv opožděné hrůzy. "Zůstaly by z nás jenom ohořelé kostičky. No nic, aspoň jedno poučení z toho plyne: Nemůžeme zapalovat všechno na co přijdem."

"Co když jsme urazily Staré bohy?" zeptala se Olga. "Co když je ve věžích opravdu ohnivá voda do lampiček a boží se urazili? Boží jsou boží, i když jejich chrámy již ztrouchnivěly."

Natálie vložila nohu do třmenu a navyklým pohybem vyskočila do sedla.

Nasadila si přílbu.

"Kdo ví," odpověděla tiše. "Jestli před Temnotou něco bylo, nějaký život, museli mít nějaké bohy. Ne?" ohlédla se na dýmající zbytky věže a podivně zetlelé chrámy. "Radši odtud zmizíme. Blíží se noc..."

Kilometrovník šestý

Podzimní sněhopád

Nesmyslné setkání,
jen z báchorky zrozené,
a přece je to také
jeden z herců...

J. Levitanský

Nejdřív to byl jenom takový bílý proužek na obzoru. Čím víc se blížily, tím víc se to podobalo sněhu. Sněhu čistému, nadýchanému a netknutému. Trčely z něj nízké, holé stromy. Visel na větvích jako girlandy.

Natálie přitáhla uzdu. Něco takového v životě neviděla. Uprostřed horkého podzimu se najednou objevila záplata sněhu, kterou někdo pečlivě vystříhl ze zimní krajiny kouzelnými nůžkami a položil na zelenou travu. Neviditelná hranice. Ostrá hrana. Nejprůzračnější skleněná stěna oddělující dvě roční období, jimž není souzeno existovat vedle sebe. Vysoko na nebi zářil pálící obličej Velikého Bre. Pod kopyty koní se vinula udusaná cesta, na jejímž okraji, ve vysoké trávě, vrzali cvrčci. Stačí udělat jeden krok a ocitneš se v zimě, na sněhobílém prachovém sněhu.

"Tak jestli už tohle nejsou kouzla, tak nevím, čemu by se tak dalo říkat,"

ušklíbala se Olga.

Natálie se zachmuřila:

"Ale vždyť na mapě nic takového není! Stále ještě jsme v Šťastné Impérii!"

Odmlčely se v naději, že se řešení objeví z ničeho nic najednou samo. Obě si však uvědomovaly marnost svých nadějí. Objekt začarované místo nebylo možné. Sněhová rovina se táhla na obě strany tak daleko, kam oko dohlédlo.

"V letopisech se o ničem podobném nepíše," řekla Olga. "Jakživa jsem nic takového neslyšela. Třeba to existuje díky chrámům? Někoho jsme našvaly?"

"Ale co!" řekla Natálie. "Zkusíme to objet. No jo, ale kde je nějaká objížďka? Zpátky to nejde..."

Všechny obavy za ně vyřešil Boj, který zimu miloval. Najednou se vrhl kupředu a už tam byl. Lítal kolem stromů a radostně štěkal. Sníh za ním vysoko stříkal. Horn se rozběhl za bratrem. Pustili se do honičky a rozryli neporušenou úběl sněhu.

"Tak pojedem?" zeptala se Natálie.

Kavalkáda se pohnula. Okamžitě je zalila zima. Znepokojovalo je to, neboť zimní ošacení s sebou neměly. Kdo s tím mohl počítat? Vlastnily jenom jízdní pláště v tlumocích.

Ale zima byla vcelku mírná, vůbec nehrozila nějakým velkým mrazem. Vytáhly pláště, zakutaly se do nich a rázem jim bylo teplo. Všude kolem byl sníh, ale mráz ne. Přitom sníh netál, přestože by se to při takovém počasí slušelo. Zima, která není zimou, to by člověka mohl trefit šlak.

Zpočátku neviděly nic, co by je znepokojovalo. Pak zjistily, že se kolem nich děje cosi podivného. Natálie zdvihla oči k Tváři Velikého Bre. Změnil se v mléčně bílý disk a už neoslepoval oči. Vypadal jako vločka. Kolo zmrzlého mléka, které tak často leží v zimě na dvorech sedláků.

Olga poodjela trochu vpravo a najednou se zmenšila. Vypadala jako panenka na hraní kdesi daleko u obzoru. Jako kdyby se s neskutečnou rychlostí přemístila o pět set kroků dál. Natálie bezděčně vykřikla a Olga se opět objevila vedle ní a vylekaně se na ni podívala:

"Co je?! Najednou jsi byla tak daleko..."

"To ty! Ne já!"

"Ne, ty! Poodjela jsem pár kroků, otočím se a ty jsi někde na obzoru!"

"Koně!" Natálie se prudce otočila.

Neměla náhradní koně za sebou. Za ní se do dálky táhl netknutý sníh.

"Myslela jsem si, že jdou za mnou. Jsou navyklí..." rozpačitě začala Olga a zmlkla, když Natálie přiložila prst ke rtům. Křupání sněhu. Vbrzku se koně vynořili z průzračné nicoty a poklidně se zastavili vedle nich.

"Vezmi je radši na uzdy," řekla Natálie. "A drž se poblíž mě. Stůj! Co je se psy?"

Vzala do ruky roh. Zahrála v dlaních studicí kov a přiložila ho k ústům. Zatroubila ze všech sil.

"Co když to pochopí jako výzvu k boji?" zeptala se Olga.

"Kdo?"

"Ten, kdo tohle všechno kolem..."

"Tak budeme bojovat! Jsme přece rytířky, jestli jsi už na to náhodou nezapomněla." Natálie se snažila mluvit bodře a odhodlaně, i když jí na duši bylo docela ouvej.

Boj a Horn se objevili přímo ze vzduchu. Znovu se bezstarostně rozběhli pryč a v mžiku se změnili v drobounké tečky.

"Vzduch je tady nějaký divný. Nebo se mi to jenom zdá?" žalostným hlasem řekla Olga. "Strašně zmenšuje. Docela jasně jsem slyšela, jak cinká tvoje uzda, dusot koně. Odjela jsem jen pár kroků..."

"Dobře. Mlč chvíli," procedila skrz zuby Natálie. "Myslíš si, že se mi to líbí, nebo že tady něčemu rozumím?"

Začaly padat první vločky. Nejdřív jako by nesměle, potom stále hustěji. Natálie vyjekla. Před ní visel na nebi místo Tváře Velikého Bre bílý pŕlměsíc. Vypadal jako srpek rostoucího Měsíce. Ale oblouk byl obrácen vzhůru a oba ostré konce směřem k zemi. Takový Měsíc Natálie nikdy neviděla a o ničem podobném ani neslyšela. Obrátila se k Olze. Jen tak tak ji rozeznala v sněhové záplavě jako tmavou siluetu jezdce. Vypadalo to, jako kdyby mezi obrovskými sněhovými vločkami padaly kusy tmy. S každým krokem stále víc houstla. Už byla taková tma, že stačilo před sebe natáhnout ruku a kožená rukavice zmizela v koloběhu vloček a tmy. Natálie vykřikla. Volala Olgu. Žádné odpovědi se nedočkala.

Zoufale zatroubila na roh, ale prokletá vánice zřejmě pohltila všechny zvuky. Jako kdyby byl roh úplně plný sněhu.

Natálie zůstala sama uprostřed temnoty, protkané vířením vloček. Jsou to opravdu vločky? Na koňskou šjí i na Natáliina ramena padaly ohromné, podivuhodné, skoro jako talíř velké vločky. Ani jedna se nepodobala druhé.

Girlandy, hvězdy s velkým množstvím paprsků, záhadné ozdoby... Ani názvy se jim nedají přiřadit. Lehoulinké. V okamžiku dopadu se rozpadaly, ale nezanechávaly po sobě vláhu, ani na dívčině plášti, ani na koňské hřívě.

Natálie už nepochybovala o tom, že se tu děje něco podivného. Podobný sníh neexistuje. Lidský svět takový nebývá. Taková nebývá ani skutečnost. Past? Odplata za nějaké staré hříchy? Záhrobní svět?

Jenom nepodlehnout panice! Ovládla by tě, zbavila rozumu a vůle... Ale co dělat? Troubila na roh. Křičela. Odpověď nepřicházela. Rosinant pochodoval, jako kdyby se nic nedělo. Nezastavovala ho. Možná už dávno ztratil cestu a šel

neznámo kam, nebo kroužil do kolečka. Ani půlměsíc už nebylo nad hlavou vidět. Nic nebylo vidět. Ani zemi pod nohama, ani nebe nad hlavou. Ze zoufalství Natálie vytáhla meč a mávla s ním do stran. Pak se vzpamatovala a opět ho zasunula do pochvy.

Sníh se valil ještě hustěji, i když to už snad ani nebylo možné. Padal jako vodopád. Obklopil ji, zasypal, stiskl. Kůň jí zmizel z dohledu. Natálie se propadla do kypré prázdnoty. Ztratila vědomí, aniž by stačila vykřiknout.

Otevřela oči a v tomž okamžiku je opět zavřela před záplavou duhových barev, zářících nehybných ohňů a nevidaných věcí. Že by to byla smrt? Nadpřirozený život? Světlé Zítřky? Nebo spí, zmrzlá ve vichřici a pohasínající vědomí jí maluje obrázky tepla a pohodlí?

V každém případě to není sen. Je to skutečnost. Všechny pět smyslů ji o tom přesvědčuje. Možná i ten šestý... Ale svět kolem je úplně jiný, neznámý, hnětoucí, oslepující neskutečnou rozkoší, kterou Natálie nepoznala ani v imperátorském paláci.

Úkradkem se rozhlížela přes spuštěné řasy. Tvářila se, jako by se ještě neprobrala k vědomí. Ležela v ohromném a velmi měkkém křesle. Bylo z neznámého materiálu. Měla na sobě svoje oblečení, ale brnění a meč ležely opodál. Vlevo stál křišťálový stůl, na něm se povalovaly průhledné baňky naplněné různobarevnými tekutinami.

Místnost byla ohromná, spíš vypadala na menší sál. Pod stropem visel gigantický lustr, několik pater křišťálových přívěsků. Ale lustr nesvítí. Stálé a nehybné světlo se linulo z bílých koulí, připevněných ke stěně oporami v barvě červeného zlata. Vypadá to, že by to dokonce i zlato mohlo být. Všude jsou koberce, zlato, křišťál, výrazné mozaiky, drahocenné kamení nebývalé velikosti.

Ale všechno ten přepych připadal Natálii jako otřesné vítězství špatného vkusu, nebo dokonce jeho totální nedostatek. Samozřejmě, že místní vládkyně mohly mít svůj vkus, své zvyky, ale přesto všechno to vypadalo na výsledek snažení zbohatlice, která se snaží překvapit, ohromit, oslepit. Zlatá: lví socha byla příliš velká a masivní pro tenhle sál. Je na ní příliš mnoho i drahokamů, které dohromady neladí. Příliš velký je i křišťálový stůl na druhé straně sálu. Zase je na něm příliš mnoho diamantů a už vůbec nebylo vhodné na něj postavit masivní zlaté svícny, samozřejmě že obsypané velikými smaragdy a dalšími, Natálii, neznámými kameny. Každý koberec, sám o sobě, byl nádherný, ale když jsou pověšené div ne ve dvou vrstvách, řezou oči kakofonií barev a vzorů. Rytířské brnění, celé zlaté a plné drahého kamení. Koberce příliš ověšené zbraněmi, samozřejmě bohatě zdobenými. Místní paní má strašně chudobnou a ubohou fantazii. Natálie se v umění trochu vyznala, nejednou navštěvovala dílny malířek a sochařek, jak mají rytířky předepsáno. Ale tenhle neslýchaně bohatě vyzdobený sál měl strašně daleko k jakémukoli umění. Lokajka zbohatla. Natálie vzala ze stolu hrst broušených průzračných kamínků. Každý z nich byl velký jako ořech. Jedním z nich škrábala okraj skleněné číše. Na skle za sebou zanechal škrábanec. Samozřejmě brilant! Kameny nebylo možné brát jako drahocennost, jako obrovské bohatství. Špatný vkus, Natálie je našťavaně hodila na stůl. Kameny se drkotavě rozběhly po jeho skleněné desce. Některé spadly na zem, ale vysoký koberec zdusil zvuk jejich pádu.

"Opovrhujete bohatstvím?" uslyšela zezadu vemlouvavý mužský hlas. Natálie vzala do hrsti všechnu svoji odvahu a ženskost a schválně se otočila pomalu. Přichází se před ní zastavil a vypnul se v důstojné póze.

Byl majestátní a veliký. Pečlivě upravená bradka protahovala oduklý obličej. Přes rameno měl přehozený plášť z bílé kožešiny, na němž tu a tam visely černé ocásky. Na hlavě měl zlatý věnec z listů Natálii neznámého stromu, posypaný brilanty. Na hrudi se mu pocínával masivní zlatý řetěz, obsypaný drahokamy. Opíral se o zlatou hůl, nahoře ozdobenou obrovským rubínem.

"Co to všechno znamená?" ostře se zeptala Natálie. "Kde to jsem?"

"V skromném zámku vašeho pokorného sluhy, má královno," poklonil se a popošel několik kroků. Plášť přitom šustil po podlaze. Usedl do křesla naproti Natálii.

Kousla se do spodního rtu, aby se nerozesmála. Nehledě na to, co se tu děje, to bylo k smíchu. Jakmile se pohnul, udělal krok, okamžitě ztratil nacvičenou velikost. Ze všech sil se snažil vypadat jako opravdový majitel, ale ve skutečnosti to byl jen prohnatý a mazaný sluha, navlečený do panského oblečení.

Ne! Je to zdejší majitel, ale při tom je vidět, že je... Jak to jenom vyjádřit pomyslela si Natálie. Jako kdyby to tu nedostal právem. Je to povýšenec, který zabral opuštěný dům, nečekaný dědic z vesnice, který hraje roli, na niž díky své nicotnosti vůbec nestačí. Pěstěná nicka.

Natálie neviděla nejmenšího důvodu, aby nedůvěřovala své intuici, právě teď, kdy neznámo a strach zůstily až neskutečně všechny její smysly. Podívala se mu přímo do očí.

"Co to všechno znamená? Jak jsem se sem dostala? Kde je moje zbrojnoška, psi a koně?"

"Dovolil jsem si vás pozvat na návštěvu, má královno."

"Nejsem královna a už vůbec ne vaše!" napřímila se hrdě v křesle Natálie.

"Prosím o prominutí. Takže jsem si vás dovolil pozvat na návštěvu. Možná trochu bez ceremonií, ale doufám, že mi později prominete ten spěch, který byl vyzván jen nadšením nad vaší krásou..." zdvořile rozhodil ruce přeplněné drahocennými prsteny. "O vaši společníci, koně a psy se nemusíte obávat. Jsou všichni tady. V úplném bezpečí. Můžete se sama přesvědčit," plavně pohnul rukou směrem ke křišťálovému stolu v hloubi sálu.

Natálie se rozhodně zvedla a rychlými kroky se tam vydala. Zastavila se u stolku. Vyjekla a zdvihla dlaň k ústům. Uprostřed masivních, nevkusných tretek z matně týpícího se zlata a velkých drahokamů, stál skleněný poklop, velký asi jako lidská hlava a pod ním... Pod ním ležela Olga na čemsi zeleném, drobounká jako panenka. Ležela na zádech a oči měla zavřené. Natálie přiložila tvář na chladné sklo. Dívala se, až ji bolestí řezalo v očích. Olžina hrud' se pravidelně zdvihala. Spala. Hned vedle ní leželi drobouncí koně a ještě menší psi.

V tom okamžiku se Natálii opravdu udělalo špatně, třásla se jí kolena, měla nepříjemně v ústech. Bylo potřeba se držet, udržet strach na uzdě a bojovat do poslední chvíle. Jinak... Cit jí napovídal, že jinak dojde k něčemu strašnému. Nejde o život, či smrt, vypadá to, že je to celé daleko složitější...

Natálie jen tak mimochodem střelila pohledem na své brnění a meč, který ležel navrchu. Vrátila se ke svému křeslu a sedla si.

"Takže jste mě pozval na návštěvu," řekla s úlisným úsměvem. "Nenutila jsem se sem. Tak už se to přihodilo, jak to tak vypadá... Co jste zač?"

"Máte strach," řekl a přitom ji provrtával pohledem.

"Možná," řekla Natálie. "Každý se něčeho bojí. I já, i vy. Co jste zač?" "Kouzelník," vycenil zuby. "Král. Mág. Vyberte si, co chcete. Všechno bude pravda. Jsem zdejší majitel. Umím stvořit cokoli, co se mi zachce."

"To je strašně zajímavé," odvětila Natálie. Zdvihla ruku dlaní vzhůru a nevinně dodala: "Chci loveckého sokola. Celý život jsem snila o tom, že ho jednou budu mít. Jsou však tak vzácní, že je má jenom Imperátorka."

Po tučném obličejí přeběhl stín.

"Bohužel," řekl. "Nejsem bůh a tudíž nejsem všemocný. Život udělat neumím. Chcete diamant?"

"Znamená to, že živého tvora stvořit neumíte..."

"Zato si s živými tvory mohu dělat co chci."

"To je paráda," ušklíbla se pro sebe Natálie. Přece jenom se o něm něco dozvěděla, a docela rychle. "Takže co potřebujete?"

Člověk se zlatým věncem na hlavě se jen malounko zaculil.

"Vás potřebuji," řekl nedbale a dokonce trochu líně. "Moc už toho tady bylo a všechno mě nakonec otrávil. Když jsem vás uviděl, pochopil jsem, že mi scházela právě taková zlatovlasá a modrooká královna... Počkejte!" zdvihl dlaň, když zahlédl její trhané gesto. "Perfektně znám všechny přihlouplé zvyky vaší takzvané Šťastné Impérie. Jak jste tam jen tak pro nic za nic zavedli matriarchát..."

"Co že zavedli?"

"Jasně. Odkud byste to měla vědět? Systém, kdy o všem rozhodují a vybírají si ženy."

"Ale vždyť to tak bylo vždycky," řekla Natálie. "Muži jsou slabé pohlaví" "Jo, teď. Jenže dřív to bylo úplně jinak. Před tím, než přišla, jak vy tomu říkáte, Temnota..." najednou se tak něj tak majetnický a hlasitě rozchechtal, pak luskl prsty. Před Natálií se objevilo kulaté zrcadlo v masivním zlatém rámu. Zaclonilo ji kouzelníka. Dívka v něm uviděla svůj obraz. Tvář naplněnou děsným údivem, ústa pootevřená, široce rozevřené oči. Jakoby to byla malá holčička, které předvedli prachobyčejné kouzlo a to s ní otřásl až do morku kostí.

Natálie našťavaně dlaní odstrčila zrcadlo. Rozpustilo se ve vzduchu. "Odpusťte mi ten smích," řekl kouzelník, "ale vypadala jste poněkud směšně..."

"Odkud víte, co bylo před Temnotou?"

"Já jsem před tou vaší Temnotou žil," odpověděl úplně klidně, jako kdyby se nic zvláštního nedělo. "A proto mohu srovnávat. To doufám chápete."

"Něco takového nemůže být pravda!"

"Proč? Jenom proto, že vy o tom nic nevíte?" naklonil se kupředu, "Nevládnu sice životu, ale vládnu času! Podívejte se!"

Mávl rukou a před Natálií, ve výši jejích očí, se otevřelo okno do jiného světa. Před ní proplouvaly ulice báchorečných, kouzelných měst, nesčetná, patra vysokánských domů ze skla, zelené sady, shon a tlačence pestře, oblečených lidí. Ženy v kalhotách i bez kalhot, v šiléných halenkách s holýma, opálenýma nohama. Jiné měly nohy pokryté jakousi černou pavučinou. Muži se vůbec mužským nepodobají, mají široká ramena, jsou silní. Ženy jsou naopak jemné a štíhlounké. Nikde není vidět koně a povozy. Na všech stranách jezdí jakési různobarevné, třpytící se ekvipáže, Nejsou k nim připojeni koně, jedou samy od sebe. Skrz skla je vidět, že uvnitř sedí lidé. O něco později uviděla Natálie chrám podobný těm, na něž onehdy narazily s Olgou, ale tentokrát nebyl napůl shnilý, ale naopak natřený na modrobílou. A nestál na zemi, ale jel po hladké, šedé, nerozpraskané a rovné silnici, a pak najednou se od ní odtrhl a vznesl se vzhůru do nebe. Podpůrné nožky se zatáhly do břicha a chrám zmizel v modři nebes. Nebyla to stavba, ale létající koráb! Natálie vykřikla, zamhouřila oči a zoufale se chytla opěradel křesla. Byla příliš silná, a tak je prsty neobejmuly. Uslyšela kouzelníkův spokojený smích. To ji donutilo otevřít oči.

"Co to bylo?"

"Minulost," řekl. "Tak to vypadalo před pěti sty lety."

"To se jezdilo tak... A lítalo?"

"Dokonce až na Měsíc," kývl hlavou. "Lidé tehdy mohli dělat ještě daleko víc věcí, o nichž vy už nemáte ani ponětí. Ani nevíte, co jste ztratily... Nemáte ani šajna, co všechno jste zapoměly a čemu se podobáte ve svých hradech, při orání pluhu s koňským potahem, když svítíte petrolejkami. Opravdoví divoši, přísahám... Nestřílejte po mně očima, drahá královno! Je to pravda, i když je hořká. Ve srovnání s vašimi dalekými předky jste neuvěřitelnými divochy. Nerozčilujte se, drahá Natálie, je to tak..."

Natálie se cítila hnusně. Kousiček jiného, mnohobarevného a prapodivného života, i když ho viděla jen koutkem oka, byl přesvědčivý. Možná právě proto, že to byl jen zběžný pohled.

Jestliže jen tak na první pohled uviděla tolik zajímavého, jak by to vypadalo, kdyby ten svět mohla sledovat dlouho a pečlivě?

"Zámky, pluhu, svícny a proti tomu nezhasitelné světlo, vozy, které jezdí samy, létající lodě, stopatrové domy, lety lidí na Měsíc... Kam to všechno zmizelo? V jaké propasti? Jaké síly mohly smést tak mocné státy, že po nich nezbylo ani ř." Najednou si uvědomila, že to pronesla nahlas.

"Jaké síly?" pronesl zadumaně kouzelník. "Chtěl bych to také vědět..."

"Bohové?"

"Na to zapomeňte! Žádní bohové nejsou. Ani jeden."

"A co Veliký Bre?"

Rozchechtal se. Smál se dlouho a od srdce. Chechtal se tak, až mu málem z hlavy spadl zlatý věnec. Tlusté tváře se mu třásly, na hrudi poskakoval zlatý řetěz.

Luskl prsty a Natálie se opět podívala do minulosti. Strašně starý člověk, s prapodivnými skleněnými kolečky na nose, v podivném oblečení, cosi nesrozumitelně vykládal a vykřikoval. Držel před sebou kus papíru. Na jeho hrudi se třpytilo pět zlatých hvězd. Vypadaly přesně jako ty, co září na špičce Chrámu. Pět hvězd, a pak ještě nějaké zlaté kroužky, které se pohupovaly na rudých stužkách. Visely na pravé straně hrudníku. Stál na jakémsi prapodivném oltáři a za jeho zády seděli v několika řadách podobní starci se zrudělými, unavenými a smutnými tvářemi lidí, které otravuje špatné trávení a úbytek sil. Vypadalo to, že nikdo starce s pěti hvězdami na hrudi, brumlajícího nepochopitelná zaklínání, neposlouchá. Ať se Natálie snažila jak se snažila, zaslechnout, co si to ten viditelně nemocný člověk brblá pod nos, neměla šanci. Byl to sice její rodný jazyk, ale smysl slov jí unikl. Žádná z vět nedávala smysl, ani celá řeč ho nedávala. Bylo to zaklínání? Modlitba?

"Kdo to je?", zeptala se a najednou pocítila lítost k tomu nemocnému starci. Měl by ležet v posteli a zatím ho vytáhli na ten prapodivný oltář a donutili tak dlouho povídat a opakovat hloupá zaklínadla.

"No, to je ten váš milovaný Veliký Bre!"

"Kdože to je?" Natálie chápala, že tenhle člověk bohem být nemůže.

V žádném případě.

"Je to tak. Všechno jste zapomněly. Vaši předkové všechno zapomněli. A z těch drobných úryvků, které jim uvízly v paměti, a které pokřivili do nepoznatelnosti, vytvořili opravdické náboženství. S bohy, zázraky, které se jim připisují, chrámy. Říkám to dostatečně jasně?"

"Celkem bych řekla, že ano," řekla Natálie. "Jak se to mohlo stát... Jak se to mohlo takhle... A co teď..."

Zdálo se jí, že jí zpod nohou vytrhli zem. Že zůstala viset v mrazivé nicotě uprostřed studených hvězd. Nevěděla čemu má teď věřit, čím zaplnit prázdnotu, která vznikla na místě již dříve poničené víry. Svět se obrátil vzhůru nohama.

Ztratily se všechny opory, ideály, způsob života, paměť, zmizela ušlechtilost i hříchy, protože když ušlechtilost a hříchy se ukážou jako nesmyslné, nejsou ani ušlechtilostí ani hříchy. V Natáliině hlavě vířil nepopsatelný zmatek. Podivné však bylo, že nepocítila smutek, když se zhroutily základy jejího světa. Spíš cítila únavu.

Možná její koketování s Heretiky, pochybnosti a hledání, ji přivedly k tomu, že okamžik boření základů světa snesla docela klidně. A dokonce si přiznala, že o takový okamžik šlo. Příliš mnoho zázraků, příliš mnoho nezvyklého se na ni navlilo. Buď musela začít brečet, nebo se přes všechno přenést v klidu, se suchýma očima, tak jak se sluší rytířce. I když byly divoškami, které všechno zapomněly, eventuálně přejinačily, přece jenom zůstaly rytířkami. Měly svůj svět a ten nepřestane existovat jenom proto, že se ukázal být vybledlým stínem, polozapomenutým následníkem jiného, daleko mocnějšího, zářivého a podivuhodného světa. Nezmizelo dobro ani zlo, žížeň po vědomostech, po cestování a hrdinských činech. To si má rozbít hlavu o stěnu, nebo se sama nabodnout na meč? Ne! Právě teď má povinnost žít! Cožpak se právě za Vědomostmi nevypravila na nebezpečnou pouť? Copak nepochopila, že Vědomosti mohou být hořké a obtížné? Všichni, kdo věřili v Předky, se už dávno v hloubi duše smířili s tím, že kdysi došlo ke strašné katastrofě.

Sklonila hlavu a setkala se s lepkavým kouzelníkovým pohledem. "Snesla jste to obdivuhodně dobře."

"Jsem rytířka," řekla chladně Natálie. "Ať se stalo kdysi cokoliv... Co to je Temnota?"

"Nevím, jestli vám to budu schopný vysvětlit. Přesněji řečeno, jestli to budete schopná pochopit, Natálie."

"Pokusím se," hlas se jí ani nezachvěl.

"Víte... Minulost se vám možná zdá parádní a velkolepá. Všechny ty domy, letadla... V něčem to asi byla pravda, tak to lidi chápali. Ale Příroda, jak to tak vypadá, na to měla jiný názor."

"Příroda, to je Bůh?" vylétlo z Natálie.

"Příroda, to je všechno živé, kromě člověka. Je to nejsložitější organismus, který jsme se snažili ovládat a ničili ho, aniž bychom byli schopni pochopit jeho složitost a vznešenost. A příroda se nám pomstila. Všechno, co se sneslo na náš svět, jsme mohli docela dobře nazvat božím trestem. Věřili tomu i ti nevěřící. Vypadalo to, jako by všechno kolem zešílelo. I prostor a čas se zbláznil. Přírodní zákony přestaly platit, nebo je možná nahradily úplně jiné, o nichž jsme před tím neměli nejmenší ponětí. Na různých místech zeměkoule..."

Natálie zdvihla udivené oči.

"Ano, zeměkoule," opakoval. "Na různých místech zeměkoule docházelo k tomu, čemu by se klidně dalo říct kouzla. Rozrůstalo se to jako lavina. Celá města mizela v nicotě. Hvězdy tancovaly po obloze. Nad Eifelovou věží létali pterodaktylové. Do Marseillského přístavu vplula fregata Napoleonovy egyptské eskadry. Lidem rostly ocasy. Déšť padal ze země do nebes. Železo měklo. Zvířata začínala mluvit... Potom nastal opravdový Chaos. A Temnota. Vaše kněžky mají pravdu v jednom: Chaos a Temnota tu měly své místo. Uhodilo... Možná že Příroda má nějaké stop-tlačítko, pojistku, prostředek, kterým se v době nejvyšší nouze může zachránit. Tedy i před lidmi. A my... Dokázali jsme poznat jen drobnou část jejích zákonů, uspořádání, ale přitom jsme usoudili, že už známe úplně všechno a můžeme s ní zacházet jako s pokornou služkou. A nejhorší bylo, že před námi nestálo rozhněvané božstvo, kterému by se dalo padnout k nohám, modlit se k němu, přinést mu nějaké oběti, kát se... Ne bůh, ale nepoznaný, složitý a nerozumný mechanismus, s kterým domluva není možná.

Jak se dá domluvit s rozvodněnou řekou? S morem? Nedá se domluvit s atmosférou, aby dávala víc kyslíku. Můžeme přestat kácet stromy, které kyslík vytvářejí, můžeme přestat znečišťovat moře. Ale my jsme poráželi a znečišťovali... Neporozuměla jsi vůbec ničemu, že?"

"Proč bych nerozuměla?" pomalu řekla Natálie. "Nechápu jenom jedno. Proč nás po tom všem počítáš mezi divochy? A vás, kteří jste se dopustili takových věcí, za osvícence rozumu. Ne, opravdu jsem mnohému z tvého vyprávění

neporozuměla, ale to hlavní jsem pochopila. Dopustili jste se toho, čemu se říká hřích pýchy ve vztahu k přírodě. A ona se vám za to pomstila... Vysvětlení mnoha nepochopitelných slov, kterými se tvé vyprávění jen hemžilo, mě už tolik netíží. Ostatně... Jak se stalo, že ses stal... tím, čím jsi teď? Čím jsi byl dřív? Nebo jsi byl i před tím kouzelníkem?"

"Ne. Kouzelníci u nás neexistovali. Byl jsem začínajícím vědeckým pracovníkem."

"Vědec?" zeptala se Natálie. "Aha, vědec."

"No, ne tak docela. Seděl jsem a vypisoval papíry. Pro vědce."

"Co jsi říkal? Písař pro vědce? Těch máme i my až až, i když jsme divoši."

Jenom u nás se písařům říká písaři."

"To je, něco úplně jiného."

"V čem?" zeptala se Natálie. "Seděl jsi mezi všemi těmi létajícími a blýskajícími se kouzly a psal papíry. Pro vědce. A potom?"

"To je složitě. Sám tomu až do úplného konce nerozumím. Mnohé jsem zapomněl z leknutí ještě tehdy... Když začal Chaos a svět zešílel, stal se divokou. fantasmagorií... Abych tak řekl, prostě se to stalo. Vyšlo to. Najednou jsem zjistil, že mohu tvořit předměty a ovládat je. Nelekl jsem se toho a rozhodl jsem to využít. Naučil jsem používat ten kousíček Chaosu a stal se nesmrtelným. Udržel jsem si ho, i když Chaos a Temnota pominuly a zbytky lidstva začaly svou novou pouť. Asi tak by to bylo možné v krátkosti vysvětlit."

"Chápu..." řekla Natálie.

Rozesmál se:

"Sám tomu až do konce nerozumím... No dobrá. Co kdybychom si popovídali o něčem daleko příjemnějším? Například o tvých krásných očích? Vezmi si pohár. Neboj se."

Natálie polkla doušek. Víno bylo opravdu vynikající. Všimla si kouzelníkovy pohledu a zostražitěla.

Měkká dlaň jí dosedla na rameno. Natálie jeho ruku shodila.

"Tak takhle teda ne!" řekla rozhněvaně. "Já..."

"Hm, jsi rytířka" kněžna a všechno možné. Ale z mého pohledu jsi nádherná divoška, kterou stojí za to i vychovat."

"Právě teď jsem si domyslela..." řekla Natálie chladně. "Ty zvěsti o ohnivém hadovi, který kradе děvčata... Všeobecně si všichni myslí, že jde o výmysly, ale faktem je, že dívky opravdu sem tam podivně mizely."

"Kaju se, kaju se," klidně řekl kouzelník. "Kdysi, ještě před Temnotou, jsme měli takovou pohádku o hadovi. Jednou jsem si na ni náhodou vzpomněl, když se to hodilo..."

"Teď tě současná hračka omrzela a já jsem se naskytla nedaleko. Je to tak?"

"Moc se mi líbíš. Nemám chuť udělat si z tebe jednu z řady vyplašených loutek. Za pár let se loutky omrzí. V tobě cítím rozum a silnou vůli. Jediný král kouzelníků na celé planetě potřebuje královnu."

"To mě velice těší," posměšně se uklonila Natálie.

"Já mluvím vážně. Jsi krásná a chytrá. Dám ti vědomosti. Chápeš? Ne hroudu zlata, ale vědomosti. Můžeš poznat všechno co budeš chtít. Dostaneš se do jakéhokoli koutku světa. Veškeré vědomosti, které mám, jsou ti k dispozici. Promysli si to, má královno."

Pokušení bylo veliké. Ohromné. Natolik obrovské, že Natálie na okamžik zaváhala, než pochopila, že královnou nikdy nebude. Stane se kouzelníkovou souložnicí a bude platit sama sebou za drobkou znalostí, které jí sem tam nasype ze své dlaně vrtošivého a rozmarného pána, Vědomosti, jichž nenabyla sama, mrtvé, nepotřebné vědomosti, protože se o ně nemůže s nikým podělit. Pták ve zlaté kleci. Stojí za to žít v kleci, i když je z divů a kouzel, radosti poznání, přestože je to poznání divošské, jak tomu přezíravě říká tenhle kouzelník? Stojí to za svobodu?

Tyto myšlenky překryla ještě hrdost. Jak si může muž dovolit vybírat a velet? Jak to, že smí dávat ruce na ramena a vyvalovat na ni kalné oči. Ať si bylo dřív co chtělo, dneska je to jak je a už to je takhle, pět set let. Sám to přece řekl. Opět shodila z ramene horkou ruku a napřímila se: "Ne!"

"Nezajímají tě vědomosti?"

"Nezajímáš mě ty!" řekla Natálie a vstala.

"To se dá napravit," usklíbl se. "Stačí, když mi řekneš, jakého mě chceš mít." Člověk v plášti zmizel. Na jeho místě stál opálený atlet a svaly mu jen hrály. Na sobě měl jen uzoučkou zlatavou bederní roušku. Natálie bezděčně ustoupila o krok. Atlet se usmíval. Přišel až k ní. Vzal ji za ruce a přitáhl k sobě. Vůbec mu nevdal její odpor. Vypadalo to, jako by se její ruce dostaly do ocelových svěráků.

"Ne!" zakřičela Natálie.

Udržela se však a neudeřila ho. To v případě potřeby stále ještě stihne. "Ach, promiň," řekl atlet a změnil se v hubeňoučkého, nádherného chlapce se světlými nadýchanými kučerami. Když by se měla přiznat, byl úplně podle jejího vkusu. Jeho ruce ze sebe shodila úplně lehce a znovu opakovala:

"Ne!"

V totéž okamžiku se změnil do původní podoby. Jenom plášť už na sobě neměl. Stál tu v podivném tmavém obleku. Bílá košile, kolem krku pestrá mašle. Přesně tak, jak to měli ti starci. A právě takové zlaté hvězdičky na rudých stužkách, jen jich bylo podstatně víc, než měl kterýkoli z těch smutných starců. Natálie jich napočítala deset ve třech řadách nad sebou. A pod nimi jakýsi ohromný znak, vypadal jako kříž na hvězdě, nebo hvězda na kříži. Celé to bylo zlacené, plné emailu a nahoře se třpytila malá brilantová korunka.

"Na co to je?" nechápavě se zeptala Natálie.

Právě tak nechápavě pokrčil rameny.

"Jak na co? Protože já... jsem ten nejmocnější. Jediný kouzelník na celé planetě. Přece mohu sám sebe vyznamenat? Nikdo z nich jich deset neměl."

"Viš, že se tvé oči vůbec nemění, i když se ty sám proměňuješ?" řekla Natálie. "Zůstávají původní. A nejsou to oči,

kvůli nimž by člověk ztratil hlavu. Takže mi promiň..."

Cosí jí táhlo ruce k zemi. Podívala se a uviděla těžké zlaté okovy. V dalším okamžiku zmizely.

"Samozřejmě že tohle můžeš," řekla Natálie. "Ani představit si nedokážu, čím vším bys mě mohl zastrašovat. Můžeš opravdu mnohé..."

"Ani představit si to nedovedeš," potvrdil jí se slizkým úsměvem.

Natálie se vyděsila, když uviděla jeho oči tak blízko sebe, oči šílené přáním a opilé vědomím beztrestnosti.

"Je blázen," pomyslela si a zachvátila ji panika. "Nějaký mizerný písař... Seděl u svých listin vedle vědců. Najednou dostal do úplného použití, uprostřed všeobecného strachu a ničení světa, možnost dělat jakákoliv kouzla a pět set let se těšil z úplné beztrestnosti. Zalknul se tím. Přejedl se."

V první chvíli si ještě mohla myslet, že je bůh, Prastaré božstvo. Ale teď už ne, když uviděla ty oči, tu hloupou nadutost, která se nezměnila za celých pět set let.

"Ubohý písařek se zbláznil z blaha, které ho zalilo jako mořská vlna. Teď už je nejvyšší čas se zachránit a vysvobodit Olgu!"

Chladná rozhodnost rytířky v ní ožila. Rukojeť meče jí sama vskočila do dlaně. Natálie jí mávla podle všech pravidel bojového umění. "Křídlo jestřába" je strašný úder, rozsekne člověka od levého ramene křížem až do pasu.

Uder však prosekl prázdnotu. Kouzelník se najednou ocitl na úplně jiném místě. Strojeně zív. Rukojeť meče se změnila v kluzkého a chladného hada. Plaz otevřel tlamičku, zasyčel a kosočtvercová hlava se pohnula směrem k dívčině obličejí.

Natálie vykvikla vysokým hlasem a odhodila meč.

Kouzelník se chechtal.

"Jsi nádherná," líně ze sebe vymáčkl. "Vypadá to, že s tím kusem železa umíš docela dobře zacházet..."

"Mimochodem, už jsem s ním musela i zabíjet."

"Tím příjemnější bude, až přestaneš bláznit. A to opravdu brzy přestaneš, královno moje..."

Natálie se smutkem a opovržením řekla:

"Kdyby ses ke mně dostal ve válce, písaři..."

"Bože, co ty víš o válce? Vypadá to, že se tady u někoho z vás povaluje Ivanhoe nebo Dumas... Co ty víš o válce?"

"A co ty?" se zápalem vykřikla Natálie.

"Mohu uvidět jakoukoli válku. Už jsem toho viděl moc. Podívej se, a ty vaše meče..."

Před Natálií letěla žlutá země, suchá, kamenitá. Skalní hroty, vysoká úbočí, nad nimiž se vznášela, ne ona, ale její duch v jakémsi cizím těle, v nějaké strašné bedně. Nad hlavou jí cosi drnčivě dunělo. Za průzračným oknem řádil děs. Od země, přímo k Natálii, se táhly oslňující pruhy, kolem cosi vybuchovalo, rachotilo, vylo, kničelo, explodovalo. Čisi tíživý, smrtelný stesk a žízeň po životě pronikaly Natálii s takovou mocí, jako kdyby právě ji záhadným způsobem zabíjeli.

Někdo vedle křičel:

"Toljo! Vzhůru! Vzhůru! Ještě jedna smečka zleva!"

Natálie uviděla hned vedle sebe tvář muže, hledícího dolů. V jeho očích bylo úzkostné poznání konce a vzteklá žízeň po životě. Natálii ho bylo, bůhvíproč, hrozně líto. Přála si celým svým dobrým srdcem, rytířským soucitem k umírajícímu vojákovi, aby přežil, zachránil se... V uších jí stále ještě utíchal nepohoditelný křik:

"Ještě jedna smečka zleva!"

A Natálie už opět stála na kožešinovém koberci před křišťálovým stolem.

Tentokrát se však kouzelník choval divně. Měl napůl zavřené oči, jako kdyby se na něco díval, nebo cosi podivného poslouchal. Brumlal jako ze snu:

"Že by ho zachránila? Vytrhla ho odtamtud? To nemůže být! To přece.. Jak to mohla..."

Natálie ho žíznivě naslouchala a prakticky ničemu nerozuměla. Kouzelník sebou trhl. Otevřel oči.

"Zachránila jsem ho?" zeptala se Natálie.

"Koho? Blbost!" ustoupilo krok a zkřížil ruce na hrudi, v marné snaze vypadat majestátně. "Nebudeme se rozptylovat, ty moje malá divoško. Pro dnešek by mohlo být už dost toho povídání, ne?"

Cosí zvonivě cinklo. Natálie se podívala dolů. Horní spona její košile se sama rozeprula. Natálie se pokusila ji zapnout, ale nešlo to, klouzala jí z rukou jako živá. Druhá spona se rozeprula, třetí... Natálie se zoufale snažila zvládnout oživlou košili. Shovívavý smích kouzelníka se jí zaryl do uší jako lepkavá voda. Cvakla spona na opasku a sama se rozeprula.

Natálii zachvátila zuřivost. A vtom si úplně přesně vzpomněla, jak se snažila zachránit toho vojáka, který hynul ve vzduchu. Stále ještě si nic neuvědomovala, ale když viděla zkřivený kouzelníkův obličej a strach, který mu naplnil oči, pochopila, že se děje něco pro něj neobvyklého, co jí je k užitku. Natálie, jakoby v opojení bitvy, si přála, aby se rozpadl ten jeho nesmyslný a strašlivý svět i se svým šíleným majitelem. Aby se znovu vrátila do svého světa spolu s Olgou. Aby se všechno vrátilo do stavu, před okamžikem než vstoupily na sněh. Není možné popsat slovy, jak její mladá, drzá, tvrdohlavá vůle lámala, ohýbala a překonávala jinou vůli, vůli zarostlou do tuku spokojenosti a klidu. Jak probíhala bitva v plném mlčení, uprostřed nepohoditelných chimér vzniklých z rozbouřeného vědomí. Něco podléhalo, něco útočilo, něco se strachem ustupovalo krok po kroku, tálo...

Potom ji do očí udeřil svit Tváře Velikého Bre. Pod nohama ucítila zem a trávu. Opodál ležela Olga v téže poloze, jako pod skleněným poklopem. Vedle ní leželi koně a psi. O kousek dál se povalovalo brnění a meč. Větrík si pohrával s rozepnutou košilí.

Natálie se slabě usmála a sedla si do trávy. Najednou ztratila vědomí.

Člověk, který přišel z války
Jsem prostředníkem
mezi válkou a tichem

Š. Šišnianidze

Voda stékala na čelo a tvář. Kapala na odhalenou hrud'. Natálie si odfrkla, otevřela oči a bez velkého vypětí si sedla. Objala si kolena. Trochu se klepala, ale vcelku se cítila skvěle. Vzpomínala si na všechno. Olga, s čutorou v ruce, klečela vedle ní a vystrašeně na ni vyvalovala oči. Boj s Hornem poskakovali kolem a snažili se Natálii olíznout ucho. Mávnutím ruky je odehnala a usmála se na svou zbrojnošku:

"Oli, jak je krásně!"

"Co se s námi stalo? Nic si nepamatuju..."

"Ach jo, tys celou dobu blaženě pochrupovala," ušklíbla se Natálie. "A přitom jsme byly na návštěvě. Pozvali nás... Mám ti to vyprávět?"

Čím dál se dostávala ve svém vyprávění, tím kulatější měla Olga oči. "To není možné!" rozhořčeně vydechla, když Natálie skončila.

"A co sněžná metelice na podzim?"

"Metelice sem, metelice tam! Ale to všechno ostatní..." zarytě vrtěla Olga hlavou. "Prostě kouzla. Někdo na nás seslal čáry. Třeba jsme na takovém místě. Zdají se ti všelijaké nesmysly..."

"Ale já si všechno pamatuju. O předcích... O kouzelníkovi..."

"A odkud víš, že je to pravda? Žes opravdu viděla minulost? Možná, že se to stává všem, kteří tudy projíždějí. Nejdřív sníh, potom metelice, potom halucinace... Čím to chceš dokázat?"

Natálie se zamyslela. Důkazy opravdu nemá. To, že má sundané brnění a rozepnutou košili, ještě nic nedokazuje. Kdo ví, co všechno umí halucinace a kouzla.

Zdvihla se, zapnula si košili a zabručela skrz zuby:

"Přece jenom to byl ubožáček... Šílená pohádka, natolik šílená, že by jí člověk i uvěřil."

Olga jí podala drátěnou košili. Natálie se opásala mečem a nasadila helmici.

"Jsou věci, kvůli nimž se naopak chce věřit tomu, že šlo o sen. Tvzení, že před Temnotou byly ženy slabým pohlavím a muži silným, je hrozné. Rozumem chápu, že tehdy mohlo existovat cokoli, ale citem..."

Olga se na ni dívala tak nějak podivně. Natálie si to uvědomila a ušklíbla se:

"Jo, já jsem zapoměla, že zvlášť tobě to jako pohádka nepřipadá..."

Obvykle v takových případech Olga mlčela, ale tentokrát tvrdohlavě odsekla:

"Je zvykem citovat slova jakéhosi zapomenutého básníka: Láska je vynález přírody. A kde jsi viděla, aby samec ležel dole s tlapkama nahoře?"

Její logika neměla chybu. Natálie se ohromeně odmlčela, pak se ale vzpamatovala:

"To jsou zvířata... Člověk je chytřejší!"

"Co když příroda je chytřejší, než kdokoliv jiný?" vyplázla na ni Olga jazyk. "A navíc tam, kde rozum není potřeba."

Natálie si vzpomněla na všechno, co o přírodě říkal kouzelník. Vzhledem k tomu se neodvážila pokračovat v diskuzi. Zádumčivě poodešla stranou. Špičkou boty kopala do kamínků. Přemýšlela o tom, jestli si do spisku rytířských triumfů může zapsat i své nedávné vítězství nad zlým kouzelníkem, mrzkou nestvůrou z krve a masa. Nebo se jí to všechno jenom zdálo?

Něco kdesi vysoko v nebi bouchlo, jako kdyby pohádkový pták udeřil křídlem o zem. Natálie s údivem zaklonila hlavu a zaclonila si oči dlaní před Tváří Velikého Bre.

Dolů k zemi pomaloučku padal bílý stan. Pod ním se, na svazku tenkých provazů, kymácela lidská postava.

Natálii napadlo, že halucinace pokračují. Ze se kouzelník vzpamatoval a začal ji pronásledovat. Ale nevypadá to tak. Podle toho jak musel být našťvaný, tak by si určitě začal s něčím daleko nebezpečnějším a nehoupal by se tak hloupě pod podivným stanem. Vždyť se předváděl jako ohnivý had a mohl se změnit v něco daleko horšího. Ne! Jestli existoval, tak už není! Ale co je tohle?

"Počkej tady! Dohlídni na koně a psy!" křikla Natálie a rozběhla se tam, kam neznámý padal.

Meč jí tloukl do boku. Natálie si ho přidržela rukou.

Stan už dopadl na zem, zmuchlal se a stal se hromadou cukajících se bílé tkaniny. Člověk se vymotal z provazů a odkulil se stranou. Byl to urostlý, chlap v skvrnitě zeleném oděvu. Byl celý omotaný jakousi podivnou výzbrojí. Na hlavě měl čepici s červenou pěticípou hvězdou. Lehl si na břicho a směrem k Natálii natáhl jakousi krátkou směšnou věc, která připomínala nejspíš nějaký hudební nástroj, snad píšťalu. Chraptivě vykřikl:

"Do hajzlu!"

Natálie udělala ještě několik kroků. Na konci té věci se objevil přerývací oheň, vzduchem se rozlehl ostrý buchot, jako kdyby někdo běžel kolem železného plotu a třískal do něj kovovou tyčí. U nohou Natálie vzlétl pruh písku, jako kdyby po ní ten člověk hodil hrst kamínků. Ale žádné kamínky nebylo vidět. Co je to za kouzla?

Natálie ztuhla. Dětilo je asi třicet kroků. Přitiskl se tak ke své věci, že mu nebylo vidět do obličeje. Natálie položila ruku na rukojeť meče. Znovu se rozlehl chraptivý křik:

"Do hajzlu, s matkou tvojí!"

"Co s tím má společného moje máma?" křikla Natálie. "Vy ji znáte?"

Zvuk jejího hlasu na něj měl podivný účinek. Až ho to nadhodilo.

Vyděšeně se rozhlížel kolem a nakonec se rozhodl vstát. Ale tu svou věc měl přitisknutou ke břichu a mřil s ní dál na Natálii.

"Mám ho trochu popošťouchnout šípem? Mám ho jako na dlani," dolétl sem Olžin hlas.

"Ne," křikla Natálie.

Měl tvář člověka z té létající věci, kterého nedávno zachránila. Obličej měl hubený, opálený, s krátkými světlými kotletami, které vypadaly jako vyšisované.

"Ano, je to on! To znamená, že se to všechno opravdu událo?!" prolétlo jí hlavou.

"Oli, nestřílej!" křikla Natálie. "Nesmí tě to ani napadnout!"

"Ať tě to ani nenapadne!" hlasitě souhlasil muž z nebe. "Ruce vzhůru a fofrem!"

"Rytířka ruce nezvedá," důstojně odpověděla Natálie.

Chápala, že je vyděšený. Stojí neozbrojený před dvěma rytířkami v plné zbroji. Nechtěla ho rychlým pohybem vylekat ještě víc.

"Figu borovú, metaláčku!" řekl a nebyl schopný odtrhnout od Natálie ohromený pohled.

Vydal ze sebe podivný zvuk, který nebyl ani smíchem, ani pláčem.

"Srp a kladivo na přílbě... Nejste náhodou hurisky? Nevypadá takhle náhodou onen svět? Najde se tady místočko pro výsadkářského kapitána, nebo mě pošlete někam, kde je poněkud tepleji?"

Oči mu nějak tak podivně vyjely nahoru.

"Jenom aby neomdlel, vždyť je to u mužských obvyklé," vyděšeně si pomyslela Natálie. "Přece jenom je to ale voják!"

No ano! Není to Amazonka?"

"Nepatříš k Amazonkám, Kapitáne?" okamžitě se ho zeptala. "Pa-ane bože," dupl si. "Ne, země je tvrdá a slunce svítí..."

Najednou zařval vysokým přeskakujícím hlasem: "Děvčata, kde to jsem? Jsem alespoň na živu? Kde je vrtulník? Vždyť nás trefili! Hořeli jsme! Odkud pocházíte, když jste tak podivně oblečené a zrovna tady v tomhle šíleném kraji?"

Jeho ohled se přesunul za Natáliina záda a oči mu vylezly z důlků, Natálie se také obrátila a nic strašného ani podivuhodného neviděla. Blížil se k nim Boj a přátelsky mával ocasem.

"Kolik má nohou?" zařval Kapitán Natálii do tváře. "Kolik má nohou, povídám?!"

"Šest," řekla Natálie. "Přesně tolik, kolik jich pes má mít. Chápeš? To je pes. Takové domácí zvíře. Psi mají šest nohou.

Neboj se, my ti nijak neublížíme..."

Pustil tu věcičku, kterou před tím tak úpěnlivě svíral v rukách. Hlušce udeřila o zem. Řítil se pryč od nich a řval:

"Na pendrek je mi takovej svět! Není žádnéj bůh, není! Umřel jsem! Proč jste mě sem zatáhli? Jsem mrtvej!"

Natálie na něj chvíli nechápavě zírala, ale pak si uvědomila, že to pro něj musel být otřes, když se znenadání dostal do jiného světa, k cizím lidem. Umíral v té strašné válce a najednou... Natálii ho začalo být líto, ale nepohnula se z místa.

Ať se vzpomíná sám. Je to divné, je tak mladý, ale jeho oči jsou strašně staré...

Padl na zem, bušil do ní pěstmi. Řval, že je to nečestné, že nikdy nevěřil v ty záhrobní povídačky, a když, tak jen tak trošičku. Že teď sám trhá kroužkem, a pak ať si ho sbírají třeba po kouskách, když budou chtít, Natálie ho poslouchala s povytaženým obočím a vůbec nic nechápala. Navíc ještě nadával všem archandělům a křičel, že je ochotný všechny pomlátit levou rukou. A jestli ho pošlou k čertům, tak jim to tam tak předělá, že to tam ani ti čerti nepoznají...

Postupně se unavil, vykřičel a ztichl. Ležel na zemi tváří dolů. Ruce v pěst a tiskl si jimi hlavu.

Natálie čekala a gestem přikázala Olze také zůstat na místě. Nakonec ho veškerá síla opustila a změnil se v beztvarou hromádku. Pěsti se mu rozevřely. Ruce položil na zem a přitiskl se k ní i tváří. Vypadalo to jako kdyby naslouchal něčemu záhadnému, co probíhá v jejích hlubinách. Nad polem se rozlilo ticho, ticho tak ohromné jako samo nebe. Natálie čekala.

Potom k němu pomalu došla a sedla si na bobek. Pohnul se. Muselo pro něj být velmi nepohodlné ležet, vzhledem k množství řemenů, brašniček, opasků a kapes, z nichž trčely podlouhlé ploché krabičky. Natálie se opatrně dotkla jeho zad mezi řemeny. Její prsty se dotkly čehosi tvrdého, jako kdyby nosil pod oblečením drátěnou košili.

Přesto však ucítil její dotek. Zdvihl hlavu a nakonec si sedl. Položil své silné ruce mezi kolena. Natálie se mu podívala do tváře. Modré oči, světlejší než měla sama, se dívaly se zasmušilou osamoceností kamsi daleko za ni. Natálie viděla takové oči před začátkem soubojů, po boji, v okamžicích smrtelného nebezpečí, takže ji tenhle pohled nepřekvapil.

Seděli proti sobě, dívali se každý jinam. Seděli tak hodně dlouho.

"Poslyš, kde to vlastně jsem?" zeptal se Kapitán. "Tohle přece není posmrtný život, onen svět..."

Natálie se rozpovídala. Vyprávěla mu páte přes deváté. Vyprávěla o Temnotě, Šťastné Impérii, své přísaze, kouzelníkovi... Když Kapitán o něm uslyšel, řekl nějaká nepochopitelná slova a byla mezi nimi taková, co se týkala i kouzelníkovy matky.

"Tys ji znal?" udivilo Natálii.

"Co?" mávl zasmušile rukou. "Ale ne. To je taková nadávka. No, a co dál?"

Natálie vyprávěla a on poslouchal. Jeho tvář byla nehybná a nebylo možné uhádnout, co si o jejím vyprávění myslí, ani o čem přemýšlí. Nakonec zmlkla a tázavě se na něj podívala.

"Je to zajímavé. Záchrana..." řekl Kapitán. "A zpátky se nemůžu dostat ani náhodou, co?"

Natálie bezmocně pokrčila rameny. Jí samotné bylo úplně jasné, že to nepůjde. Taková kouzla se nikdy neopakují. To nejsou dveře ve stěně, kterými je možné projít kdykoli se někomu zachce.

"Jo, už to tak vypadá..." odpověděl si sám a jeho tvář opět ztuhla.

"Chvilku si tu ještě poseď," měkce řekla Natálie. "Vzpamatuj se. Popřemýšlej. Potom k nám přijď. Budeme večeřet."

Zvedla a bez ohlížení šla k ohýnku, který Olga rozdělala pod kotlíkem.

Olga ji přivítala otázkou:

"Co budeme dělat s takovým šilencem?"

"Zvykne si," právě tak tiše odpověděla Natálie. "Určitě patří k Amazonkám. Nebude na obtíž. Ta jeho hračka je určitě zbraň," zatřepala hlavou. "Jenom si, Oli, pomysli, patří k opravdickým Starým. Až se mi z toho dělá mdlo..." Za chvíli přišel i Kapitán. Zdvihl cestou svou pišťalu a pečlivě ji položil vedle sebe, když si sedl. Sundal si své podivné brnění. Ukázalo se, že pod tričkem opravdu měl oblečené něco jako drátěnou košili.

Olga mu podala misku. Poděkoval kývnutím. Vzal si lžičku a hltavě se začal krmit. Pohled měl upřený do jídla. Boj a Horn si sedli poblíž. Čekali na kosti. Při pohledu na ně sebou Kapitán trochu škubl, ale po každé míni. Už si začal zvykat na to, co se stalo a pomalu se s tím smířoval. Natálie se rozhodla, že si s ním vážně promluví. Není potřeba to odkládat.

"Poslyš," řekla, když Kapitán vrátil misku a gestem odmítl přidavek.

"Nejsme na procházce. Cesta je nebezpečná, a proto si musíme promluvit. Samozřejmě, že je to podivuhodné a záhadné, všechno to, co se s tebou stalo. Náš svět se ti musí určitě zdát... nevím ani čím. Ale žít se musí, ne? Takže se musíme dohodnout co bude dál. Vcelku nemáš moc na vybranou, Máš společnou cestu s námi. Kam bys šel sám? A hlavně proč?"

Kapitán vytáhl bílou hůlku a vsunul se ji do úst. Cvakl kovovou krabičkou. Vylétl z ní oheň. Z Kapitánových rtů se vyvalil dým. Natálie ucukla, ale pak se vzpamatovala. Nasadila kamennou tvář, přece jenom to byl člověk a ne bůh, či vlkodlak, nebo drak. Všechny jeho požitky byly lidskými věcmi, které vyrobili lidé pro lidi.

"Jsi chytrá, holčičko," řekl Kapitán smutně a zádušně. "Nebudeš mi utírat nudle u nosu a brečet nade mnou taky ne... Tak to má být. To znamená, žeš mě začlenila do svého oddílu? Nebo co to vlastně máš? Výzvědný oddíl?"

"Beru tě," řekla Natálie a nemínila se ptát, co znamenají všechna ta nepochopitelná slova. "Jenom mi neříkej holčičko. Jsem kněžna Natálie z rodu Druhých Sekretářek. Jsem plnoprávná rytířka. Buď tak laskav a zapamatuj si to! Kněžna Olga je moje zbrojnoška."

"Budu si to pamatovat," slíbil Kapitán a díval se na ni docela veselými očima a skoro drze.

Natálie pocítila silnou rozmrzelost a lehké rozpaky, což ji rozčilovalo, Rozpaky z mužských pohledů?! Ať si kdo chce co chce říká o zvycích Starých, kde bylo všechno naopak... Nynější způsob už existuje víc než pět století a objevení jednoho jediného muže-amazonky nic nemění.

Sklopila oči. Na okamžik, ale přece jenom ji to přivedlo do rozpaků,

A nejhorší je, jak to vypadá, že to pochopil.

"Musím ti furt říkat kněžno?"

"Ne," řekla Natálie. "Mohu tě počítat mezi plnoprávné vojáky. Jenom se budeš muset podřizovat mým rozkazům. Máš nějaké výhrady?"

"Ne," řekl vážně. "Jsem voják, a tak bych o tom něco měl vědět." "Ostatně, z jakého jsi rodu? Nebo u vás Starých bylo všechno jinak?" "Jinak," řekl. "Jsem Rus a to je všechno."

"S kým jsi bojoval?" zvědavě se zeptala Olga.

Tahle jednoduchá otázka ho přiměla k zamračení. Zuby odtrhl žlutý konec své dýmající hůlky, vyplivl ji před sebe a vztekla zaťal zuby. Potom hluše řekl:

"S hadama, kněžno, s hadama. Vždycky víš s kým bojuješ. Jenom kdyby člověk na tutovku věděl za co... A to, tak z devadesáti procent vyplývá..."

Téma pro něj nebylo nijak příjemné, to bylo jasně vidět. Tajilo se v něm něco složitého, velkého a hořkého. Natálie prudce odvedla hovor jinam:

"To znamená, že jste neměli žádné bohy?"

"Bohy? Ne, jenom ty, které jsme si sami uplácali bůhví podle jakého obrazu a podoby."

Ted' se zamračila Natálie. Z toho vyplývalo, že všechny znalosti, které získala za svého putování, jenom osekávaly kousek po kousku svět jejího dětství, který sice byl plný tajemství, ale byl pochopitelný. V hlavě se jí usadila myšlenka, že honba za Znalostmi není nic lehkého a veselého. Což jí, pravda, napadlo už i dřív. Prostě se dá říct, že si tuhle smutnou věc jenom potvrdila. Ted' bude mít před očima úplně jiné pořádky, než na jaké byla doposud zvyklá. Zdvihla hlavu a znovu ucítila bodnutí nevole. Živá připomínka minulosti si ji drze prohlížela. Potom se zeptala:

"Jestli ti řeknu, že jsi čertovsky pěkná ženská, tak neporuším nějakou tu vaši etiketu?"

"Ne," suše odsekla Natálie. "I když nevím co znamená 'čertovsky'." "Mnó, asi tak něco jako 'děsně!'"

Natálie neznala ani tohle slovo, ale přiznat to nechtěla. Vypadalo to, že se dobře bavil, když kolem sebe rozsával prastará zapomenutá slovíčka. Snažil se vyrovnat se situací, v níž se ocitl. To nic, ať se trochu vyřádí, aspoň si rychleji zvykne. Vždycky je možné zpacifikovat ho.

"Nejsem schopný si představit, jak může matriarchát ve skutečnosti fungovat," přiznal se Kapitán. "Na vás jsem si už tak nějak zvykl, metaláčci, ale že všude kolem je matriarchát, mi nějak neleze do palice..." najednou se odmlčel.

Psi už si na něj zvykli, lísal se k němu. Už to s ním netrhlo, když se na něj podíval. Bylo vidět, že psy má rád. Ale pak to na něj zase přišlo. Uviděl totiž nad vrcholky stromů vycházející Měsíc. Strnul se zakloněnou hlavou:

"Co to je za iluminaci?"

"To není... To je Měsíc..." řekla Natálie. "Vy jste ho na nebi neměli?"

"Měli..." horečnatě otevřel černou schránku a vytáhl odtamtud prapodivný předmět, který se skládal ze dvou tlustých rourek, spojených jakousi kloubovitou tyčkou. Přiložil si to k očím a zadíval se na Měsíc.

Předmět byl neuvěřitelně přitažlivou hračkou a Natálie se zvědavostí až roztřásla. Když jí Kapitán vysvětlil, jak je nutné se do přístroje dívat, chtělo se Natálii kvičet radostí. Úplně zapoměla na rytířskou důstojnost. Jen tak tak se udržela. Měsíc se strašně moc přiblížil. Kulaté hory, skály a rozsedliny bylo vidět úplně jasně! A hvězdy! Namířila čarodějný 'dalekohled' na 'plovoucí hvězdy'. S obtížemi jednu z nich zachytila do zorného pole. Tentokrát neviděla nic zvláštního. Hvězda se jenom zvětšila a vypadala jako disk s ostrými okraji. Kapitán tomu sám nerozuměl, nebyl schopný zjistit, o co se jedná. Tím poněkud Natálii rozčaroval. Myslela si, že ví o všem na světě. S převelkým smutkem

předala dalekohled Olze. Kapitán se díval na Měsíc neozbrojeným okem a drbal se na zátylku:
"Ne, dřív byl daleko menší. Pořádně se přiblížil..."

Kilometrovník osmý

O Zlatoústém

Na dalekém útesu, smutný a směšný,
přednáší svou lživou řeč...

N. Gumilev

Kavalkáda uhnula daleko na jih od Hlavní silnice. Z jedné strany to bylo nebezpečnější, ale neznámo je děsilo méně, než oddíl Rudých Dáblů, který je asi pronásledoval. Jakmile se o tom Kapitán dozvěděl, odsouhlasil tento postup. Kvůli němu sundaly z nákladního koně balíky. Vůbec neuměl jezdit, ale hrdinsky trpěl. A to je nákladní sedlo pro nováčka daleko pohodlnější, než normální.

Natálie se brzy přesvědčila, že společník, který se tu tak nečekaně objevil, jim nebude na obtíž. Naopak může přinést hodně užitku. Ten jeho 'samopal' byla strašlivá zbraň. Kapitán demonstroval jeho účinky na kmeni stromu. Co umí 'granáty', podivné kousky železa, odmítl ukázat. Vysvětlil jim, že jich má příliš málo. Ujistil je, že jsou ještě účinnější než samopal. Musely mu věřit. Kromě toho měl u sebe krabičku, v níž byla střelka, která stále ukazovala jedním směrem. A taky hodinky na ruce... Natálie jen s velkými obtížemi uvěřila, že ta drobná krabička dokáže nahradit ohromný věžní stroj, kde jsou ozubená kola větší než člověk. Všemi těmito zázraky byla děsně nadšená, ale...

Ale byly pramenem mrzutosti a neklidu. Kapitán se svými zbraněmi a ostatními věcičkami byl symbolem jakési dřevní převahy. Co z toho, že z celé síly a světa Starých zůstal na živu jenom on a jeho zásoba střeliva nebyla nekonečná. Co z toho, že konec světa Starých byl strašlivý. Kapitán byl tady hned vedle ní, děsivá směsice bezmoci a síly. A ještě ten jeho vzhled!

"Ale já pro něj nejsem žena Starých!" po kolikáté už si podrážděně opakovala Natálie.

Nepomáhalo to.

Neuměle se pohupoval v sedle vedle ní. Byl silný a opálený. Mlčel. Zpočátku se na něj Natálie s Olgou vrhly jako lovečtí psi na lesního ještěra a vyžadovaly podrobné vypravování o světě Starých. Ochotně vyprávěl. Po nějaké době dívky pocítily jakési přesycení a únavu. Příliš mnoho znalostí se sesypalo na jejich hlavy, příliš mnoho věcí se zdálo být kouzelnými pohádkami. Rozum se bouřil, neschopný vyrovnat se s takovým náporem. Navíc jeho vyprávění všechno převracelo vzhůru nohama. Ničilo mnohé z toho, co většina velmi chytrých lidí v průběhu věků považovala za nezměnitelné jistoty. Natálie, aniž by si to přiznala,

se snažila vymyslet něco, co by dokázalo vrátit všechno do původního stavu, aby si mohla opět přisoudit svou původní roli a Kapitánovu trochu oslabit. Donutit ho k závislosti... Aspoň trošičku... Ale v tóně okamžiku jí ho přišlo líto, protože navždy ztratil svůj svět. To, že jeho svět zahynul až nějakou chvíli po tom, co zmizel, ho nemohlo utěšit. Spíš naopak. Zmítala jí celá paleta různých citů a pocitů. Vytvářel se velmi složitý vztah ke Kapitánovi. Olze bylo líp. Nemučila se pochybnostmi, šťouráním ve svém nitru. Navíc se úkradkem koukala na Kapitána, až si Natálie vzpomněla na její zvyky.

"Nakonec to není neřest, ale spíš probudivší se rodová paměť. Fuj tajbl! Průšvih!" pomyslela si.

Krajina kolem vypadala ohavně. Kapitán ji, bůhvíproč, pojmenoval měsíční. Kolem se tyčily holé kopce s příliš ostrými a nepravidelnými obrysy, než aby je stvořila příroda. Střídal se s ohromnými jámami, v nichž by zmizel i ten nejvyšší chrám se všemi věžemi. Vypadaly jako děsivé rány v těle země. Jakési nepochopitelné rozvaliny neznámého určení.

Hromady rezatého železa, to je všechno, co zůstalo z prastarých záhadných staveb. Gigantické kovové úlomky čehosi určitě nesmírně chytrého, co nepodlehlo korozi, ale stejně to nevydrželo nátlak Času. Nakloněné prolamované věžičky se táhly jako nekonečná řada až někam daleko za obzor. Kostry samohybů stály místy po stovkách. Museli je zdaleka objíždět. Země tu byla zalita čímsi tvrdým, ale místy už popraskaným. Jinde vypěnily tmavozelenošedivé vlny a navěky ztuhly. Vypadaly jako plameny, jež tu začaroval nějaký zlý kouzelník. Kopyta koní po nich klouzala a drtila je na smradlavý prach. Napůl rozpadlé základy cihlových komínů vypadaly jako kdyby vycházely z kuchyní zlých podzemních duchů. Jiné, nepoškozené, se tyčily do výše. Hladinu jezer, naplněných smrdutým bahnem, lenivě prorážely těžké bubliny. Dlouho, dlouho napuchaly, a potom praskaly s nepříjemným mlaskavým zvukem. Někde to klokotalo a dýmalo. Nekonečné dvojité linie, prorazavěle a pokrivené kovové pásy - 'koleje'. S pozůstatky 'vagonů', což byly obldné hromady železa na masivních kolech; zapadlé až po osy do země, se setkávali velmi často. A nikde ani travička, zvíře. Mrtvá země. Země zničená člověkem. Psi se drželi koní. Ani je nenapadlo odběhnout o kousek dál. Koně už byli unavení, ale klusali, jen aby už minuli tohle mrtvé království zakleté člověkem. Nebylo mu konce kraje.

"Nejsem schopná to vůbec pochopit," postěžovala si Natálie. "Byli jste tak silní, skoro jako bozi, ale vůbec jste neuvažovali co děláte? Země se vám pomstila. Vypadá to..."

Kapitán bezmocně rozhodil rukama a se zlostí v hlase řekl:

"Kdyby se nás byl tak někdo, Natálko, častěji ptal..."

Natálie si už nějak zvykla, že ji tak podivně říká. Ustoupila.

"Ale mohli jste se přece bouřit, když se vás neptali?"

"Ale, Natálko..." Kapitán si vsunul do úst bílou trubičku. "Víš, když je kolem tebe jenom strach, utínají se hlavy na náměstích a tak podobně, je stále ještě docela jednoduché bouřit se. Aspoň si to myslím. Jenže, když přijde místo

strachu lenost a všichni na všechno kašlou..." vyplivl trubičku aniž by ji zapálil. "Když lidi seděj, chlastaj a tak nějak zhnuseně si myslěj: 'Co se stane až všechno propijem a rozkradem? Bude to dokonce zajímavé!' Nejsem hrdina, ani filozof. Žil jsem, jak jsem žil, bojoval, jak to šlo. A kdo mohl vědět, že já jediný se budu muset za to všechno zodpovídat?"

Bolest a smutek zněly v jeho hlase uprostřed šíleně zničené přírody tak, že Natálii začalo být strašně líto nejen jeho, ale i sebe. Líto něčeho, co nebyla schopna vyjádřit slovy. Obrátila se k němu a tiše řekla:

"Promiň."

"A co teď? Kdybych aspoň věděl, čím to všechno skončilo. Vypadalo to, že nás všechny chtěli vyvést z toho pekla."

Boj začal vztekle štěkat. V téže okamžiku se k němu přidal Horu, Natálie znala své psy, a proto věděla, že teď štěkají na nebezpečí. Na něco živého. Prakticky se nedalo ani představit, že by se tady mohlo nacházet něco živého, ať už lidé nebo zvířata. Ale Natálie vytáhla meč. Všechny myšlenky na něco postranního byly ty tam. Okamžitě se změnila v rytířku připravenou k souboji na život a na smrt. Kapitán si připravil samopal ke střelbě.

Na té straně, kam štěkali psi, zahlédli cosi, co tam viditelně patřilo, ale také na druhou stranu bylo cizorodé. Ošklivá chatrč na vrcholku holého vršku sestavená z prken, nerezové oceli a prapodivných úlomků čehosi nepoznatelného. Příšerně hnusná a přesto nevypadala opuštěně. Před ní se tyčily dva vysoké kůly a na nich se skvěly lebky, jak lidské, tak i zvířecí.

Natálie, která jela první, zastavila koně. Zaklonili hlavy a zhnuseně a se strachem se dívali na to divadlo. Nic nechápali. Psi se mohli potřhat štěkotem.

"Divoši?" řekla tiše Natálie a ohlédla se na Kapitána. Takového ho ještě neviděla.

"Lebky, to znamená..." bručel si pod nos, "Na kůlech... Jiné domy tu není vidět... Co kdybychom odtud vypadli? Nebo to rozstřílím na sračku! Ať tu žije kdo chce, musí to být sebranka..."

"Už je pozdě ustoupit," řekla Natálie. "Psi vzbouřili celé široké okolí."

I mrtvolu by vzbudili."

"Poslyšte!" rozlehl se leknutím a rozčilením chraptivý Olžin hlas. Dívka s lukem zavěšeným přes záda uzavírala kavalkádu. "Co když je to Slavík loupežník? Přesně to odpovídá tomu, co jsem četla!"

"Co o něm víte?" zeptal se Kapitán, aniž se otočil.

"Vládne dědictvím Velikého Bre," snížila hlas Natálie. "Jsou to strašné kletby, které dokážou srazit k zemi každého... Je to smrt!"

"Jaké kletby? K čertu!" Kapitán skoro křičel. "Jaké to mohlo být zaklínání?"

Plát železa, sloužící místo dveří, se otevřel a zvonivě udeřil do stěny chýše.

Odtud se na krátkých nožkách vyvalil nestvárný tlouštík. Kolébal se jako kachna. Měl bílorůžovou kůži, jež se leskla.

Tlustýma rukama si přidržoval ohromné břicho. Byl nahý, jenom kolem beder měl omotaný jakýsi hadr. Hlavu měl absolutně lysou. Tři brady a tváře mu visely jako vlajky za bezvětrného dne. Oči vypouklé, ohromné, černé bez bělma vypadají jako černé koule. A nos je jako kulička napůl vtlačena do těsta. Rty odulé a ústa široká. Vypadalo to, že uši snad neměl vůbec. Přesto přese všechno nevypadal nijak hrůzostrašně, spíš legračně. Stál a díval se na jezdce. Od jeho nohou se k nim valily drobné kamínky. Psi se rozštěkali ještě hlasitěji.

"Jsou tady ve vesnici bílí, tatíku?" zařval najednou Kapitán a šeptem přes rameno dodal, aniž by se otočil: "Olgo, dávej bacha na okolí."

Tlouštík se ozval líně a dokonce lhostejně, avšak překvapivě hlubokým a zvučným hlasem:

"Tolik lidí a zvířat... Tu černou herku sežeru hned! Mám hlad! Potom sním ještě někoho, ale tu modrookou si zatím nechám. S ní se mohu i pobavit. Ale ten vousáč nebude k ničemu, ani vodu nosit neumí, jenom čumí. Je lepší hned lebku na kůl nasadit, bude to vypadat krásně. Interiér je potřeba vylepšovat."

"Strejčku, a nezdá se vám, že vaše místo je hned vedle hajzlíku v cele?" křikl jako odpověď Kapitán.

Tlouštík, jako kdyby ho neslyšel, mlel stále své:

"A psy zbaštím možná taky hned..."

"Hastroš nějaký," řekla Natálie skoro vesele.

"Já bych radši hned..." navrhoval Kapitán.

"Počkej," řekla Natálie. "Co když je to blázen? Odkud bychom měli vědět, jaká plemena žijí v okolí? Tady opravdu může žít jenom šílenec..." "Natálko, mně se ty lebky vůbec nelíbí..."

"Mohli si je někde nasbírat."

"Ekonomika musí být ekonomikou!" najednou zařval tlouštík a Natálii zachvátil pocit, jako kdyby jí někdo dloubal tupým hřebíkem do zátylku. Nebolí to, ale je to nepříjemné.

Naopak Kapitán se trochu rozveselil. Dokonce se nadzdvihl v sedle a křikl vzhůru do kopce:

"Tatíku, jenom bez voluntarizmu! Já jsem teďko generální tajemník, takže tě můžu vyloučit!"

Tlouštík na jeho slova vůbec nebral zřetel. Šikovně se spustil do poloviny kopce a sedl si na kládu, která tam zřejmě kvůli tomu ležela. Pohodlně si opřel nohy o zem, umístil břicho na tlustá kolena. Rozevřel ohromná ústa. Vypadala jako černá jeskyně, obklopená bílými ostrými zubisky. Nad mrtvou zemí, hromadami rezavého železa, prapodivnými odpadky a pustinou zahřmělo:

"Naše ekonomická politika musí zabezpečit další rozvoj socialistického průmyslu a zvláště jejich nejprogressivnějších směrů - všeobecnou elektrifikaci a chemizaci národního hospodářství. Zrychlení rozvoje zemědělství a růst jeho důchodů. Rozšíření výroby spotřebních předmětů a zlepšení všeobecné péče o obyvatelstvo..."

Znovu do Natáliiny lebky vnikl hřebík. Od něj se rozšiřovalo opájející a paralyzující teplo. Neviditelné vlny ji omotaly a začaly ji konejšit. Rosinant se pod ní prohnul, jako kdyby ho neviditelná tíže přitahovala k zemi. Utichlo štěkání psů.

Jejich hlavy se kývaly mezi roztaženými nohama v taktu tajemných zaklínadel. Skrz dřimotu, která ji obtáčela, pronikl

jako ostří Kapitánův hlas:

"Natálko, co se to s tebou děje? Vzpamatuj se!"

Ale skřetův hlas nabral na síle. Hřměl, ale zároveň byl i sametový a sladký, něžně pronikal do každé buňky těla.

"Některé z těchto problémů vznikly objektivně. Za poslední dva roky nám ani počasí příliš nepřálo. Ztráty, které nás postihly díky kapricům počasí a živelných katastrof jsou značné..."

Natálie rozevřela prsty. Podobaly se vatovým prstíkům panenky a meč se zabodl u koňských kopyt. Už nebyla schopná si uvědomit, jestli se Rosinant potácí, nebo jestli to s ní tak mává v sedle. Psi leželi bez hnutí. Ležel i Kapitánův kůň. Stál vedle něj a horečnatě cosi vytahoval z kapsy na prsou. Vědomí se jí kalilo, haslo, ale posledním úsilím dokázala rozevřít oči, které snad měla slepené medem. Uviděla, jak se Kapitánovy zuby zablýskly ve vzteklem úšklebku. Jak mávl rukou a křičel:

"Chytej, parteigenosse!"

Granát, železné zubaté vajíčko, letělo vzhůru k Slavíkovi loupežníkovi. Nechávalo za sebou tenoučký pásek dýmu. Vrtělo se.

Pak najednou cosi zarachotilo. Země vylétla vzhůru ve směsi s dýmem.

Lepkavé síti, obklopující Natálii, pomalu tálo. Pohnula se v sedle. Zazvonily třmeny. V celém těle ji bodalo, tak nějak zevnitř a do konců prstů se jí zapichovaly tenoučké jehličky. Zdálo se jí, že ji krev lechtá, když teče tepnami. S obtížemi vysvobodila botu z třmenu a sklouzla po teplém koňském boku. Přitiskla k němu tvář. Ostrý, známý pach koně jí vracel síly.

Kapitán Natálii otočil tváří k sobě a neklidně se jí podíval do očí: "Jsi v pořádku, kněžno?"

"Jsem," hlesla Natálie. "Co je s ním?"

"Je na kousky, rozházený po koutcích svého panství. Ovace se změnily v bouřlivé tleskání..."

"Poslyš, nemohl by ses vymáčkout srozumitelněji?"

"Bez problémů," odpověděl Kapitán. "Jste kouzelná, kněžno..." Natálie doufala, že její pohled byl dostatečně ledový:

"Takhle nějak se chovají u hospod prodejní muži, když se chtějí zavděčit ženám..."

"Mnó, jo. S tím vaším matriarchátem je to všechno opačně, paní rytířky..."

Otočil se a došel k svému koni, který se právě zdvihl ze země. Přehnaně vesele si hvízdal.

"Poslyš!" okřikla ho Natálie a bůhvíproč se při tom necítila jako vítěz.

"Co je to ekonomika?"

"To je taková věc, která musí bejt!" odsekl Kapitán přes rameno.

Kilometrovník devátý

Most a břehy

Nám patří hoře a ne smutek.

Díváme se na hrdiny.

Odnikud nikam jednou stavěli...

L. Balaur

Natálie je uviděla první a zakřičela, aniž by se otočila: "Tryskem!"

Pobodla Rosinanta ostruhami. Pleskla ho bičíkem po boku, až se rozběhl plným cvałem po poli. Vítr ji bil do tváře, rozházel vlasy, které trčely z helmy. Dlouhá černá hříva ji šlehala po tvářích. Natálie znovu udeřila koně bičem a ohlédla se. Všechno bylo v pořádku. Kapitán oběma rukama držel uzdu. Vysoko nadskakoval v sedle, ale byl za Natálií tak o dvě koňské délky. Nákladní kůň, kterého měl přivázaného k sedlu, ho málem předběhl. Vaky nadskakovaly, řinčely a rachotily. Olga uzavírala skupinu. Uzdu pohodila na koňský krk a luk měla připravený k použití. Psi letěli daleko vpředu. Natálie se úkosem podívala doleva. Jezdci v zářivých pláštích hazardně bičovali své koně. Jejich skupinka se již rozsypala do nerovného zástupu. Nad hlavami se jim kývaly zářící hroty kopí, které měli připevněné ve smyčkách u třmenů. Ve větru se třepetala pera turbanů. Natálie nemilosrdně pracovala bičíkem. Očima si měřila bod, kde se střetne jejich cesta s trasou jezdců v pláštích. Vypadalo to, že se neprotnou. Přesněji řečeno zaostávali, takže se na jejich cestu dostanou až daleko za nimi. Ze všech sil se snažili je předjet, odřezat cestu, ale Natálie prudce zahýbala doleva, směrem k pruhu lesa na obzoru.

"Natálko, mám po nich střelit?" zakřičel Kapitán skrz vítr, který mu plnil ústa.

"Nech toho, nebude to zapotřebí!" křikla Natálie. Ohlédla se na pronásledovatele. Ano, beznadějně zaostávají. Vypadá to, že už si toho také všimli a mačkají z koní poslední síly, aby vyšli z prohrané honby se ctí. Ten, co jede v čele svých lidí, mladý a černobradý, je docela sympatický. Na turbanu mu září množství drahokamů. Určitě je to chán. Zachytil její pohled a zakřičel. V jeho hlase zněly noty hořké naděje. Podivuhodně komolil slova.

"Ó modrooká, ty bys byla mojí nejmilejší žena!"

Oddělovalo je tak deset koňských délek a vzdálenost se zvětšovala. "Díky za nabídku!" vesele zakřičela Natálie.

"Možná někdy jindy. Sbohem!"

Vtom se rozlehl Kapitánův hlas, který vyzval bradáče, aby dělal se svým koněm něco jiného, než pronásledoval děvčata. Co měl udělat Natálie nepochopila. Vypadalo to, že chán taky ne. Ocitli se na kraji lesa. Natálie se řtila mezi tlustými kmeny, které obaloval zelený mech. Přitiskla hlavu k Rosinantově šíji, aby si ji nerozbila o nějakou nízko rostoucí větev. Koně už nepobízela, ale ani ho uzdou nijak neomezovala. Ne, všechno je v pořádku. Do lesa nezajeli. To

znamená, že všechno, co je napsané v kronikách, je čistá pravda. Nicméně jí z toho není nikterak lehčeji. Spíš naopak. Znamená to, že to, co je tam napsané o daleko hnusnějších věcech, může také být pravda.

Rozpaření koně pomalu zpomalovali, pak se zastavili. Kapitán se okamžitě zeptal:

"Co to mělo být za blázinec? Sultán na lovu?"

"Na vlastní oči jsem je viděla poprvé v životě," řekla Natálie. "Četla jsem o nich v kronikách. Jsou to lidé ze Země Jedovatého Zlata. Vypráví se, že v pradávných dobách tam žil zlý chán Raši. Chtěl mít hodně zlata, a tak poslal děsné množství kovových ptáků, aby zasypali zem jedem. Zem se jím napojila a z ní vyrostlo mnoho zlata. Strašně moc. Jenže i ono bylo jedovaté a kdo ho vlastnil, brzy umíral," řekla nejistě, ale Kapitán se ani neusmál. Proto se opatrně zeptala:

"Bylo jinak, že?"

"Ale ne, mohlo by se říct, že to tak opravdu bylo," zamyšleně řekl Kapitán.

"Lidská paměť je stejně hrozně zajímavá věc. Co vlastně od tebe chtěli?"

"Vypravili se na nájezd. Za ženami," mrzutě řekla Natálie. "Mají to tam, jak se píše v kronikách, všechno naopak. Jejich rytíře jsi viděl, jsou to muži. A ženy..."

"A ženy tam, jak je to mrzuté, vaří mužům polévku." domyslel se Kapitán. "A s meči po lesích nepobíhají," široce se usmál. "Celou dobu se snažím představit si tě v šatech... Určitě by ti strašně slušely... S velkým výstřihem, stažené do pasu, nabírané rukávy..."

"Šaty jsou oděv z mýtů," suše řekla Natálie. "Lidi už dávno zapomněli jak takové oblečení vypadá."

"Vždyť to říkám, že lidská paměť je věc nesmírně zajímavá," nevzrušeně souhlasil Kapitán. "Přišel jsem k tobě nachaus v odřených džínách značky Levis Straus..."

"Zase nějaká sprostěrna?"

"Ani náhodou," řekl Kapitán. "Prostě se divím, že jste tvar džín nezapomněli."

"Říká se, že před Mrakem nosili džíny výhradně zakladatelé dnešních šlechtických rodů."

Kapitán si odfrkl a mlčky poodjelo kus dál.

"Nebylo by od věci vyzkoušet si ty šaty, že?" zasněně se zeptala Olga.

Natálie zvedla nos nahoru, odvrátila se a křikla:

"Jedem dál! Brzy nám dojde voda. Musíme najít nějaký pramen." Les nebyl nijak veliký. Za ním se až k obzoru prostíralo pole. Bylo zarostlé trsy fialové trávy, která podivně šelestila v tichém větru. Chvillemi to vypadalo, jako by tichounce kvílela a žalostně sténala.

Po chvíli se vyjasnilo, že to není travou, že se děje něco podivného. Žalostné sténání šlo odněkud zespoda. Nebylo jasné, jestli jsou to vzlyky nebo vzdychání, ale sílilo to. Kdyby se to alespoň zdálo jenom Natálii. Kapitán se neklidně vrtěl v sedle, dokonce vyplivl právě zapálenou cigaretu. Olga se ostražitě rozhlížela. Psi i koně se chovali čím dál tím neklidněji. Kavalkáda jela za doprovodu sténání a nářkání. Nastal okamžik, kdy Natálie prudce zatáhla za uzdu:

"Stůjte! Takhle už to dál nejde! Musíme se pokusit zjistit..."

Kapitán nervózně poťukával po hlavní samopalu.

"Slyšíte? Ztichlo to!" řekl.

Opravdu, zvuky utichly. Ne! Opět sten, krátký a okamžitě přerušený.

A znova. Ticho. Rosinant přešlápl a opět...

"Pane bože," napadlo Kapitána. "To je země! Sama..."

"Cože?" nechápala Natálie.

"Země sténá... Hele..." seskočil ze sedla.

Zakňučel a zkrivil tvář. Samozřejmě ho bolelo tam, kde to bolí každého nezkušeného jezdce, zvláště po tak zuřivé jízdě. Poodešel několik kroků. Tvrdě dusal botama po zemi. Ano, bylo to ono. Na lehký dotyk nohy, tlapy, či kopyta odpovídala země žalobným sténáním. Vydali se doleva a neutichalo to. Dali se doprava a výkřiky je pronásledovaly dál. Nedalo se nic dělat, přece nemohou zpátky. Nemělo smysl zacpat si uši, nepomohlo by to. A navíc museli pevně držet uzdu, neboť zjančení koně začínali střečkovat.

Tišili koně jak to jenom šlo a jeli se stisknutými zuby po plačící rovině. Natálii se začalo zdát, že se z toho zblázní. Podle tváří svých přátel soudila, že na tom jsou stejně. Kapitán nakonec rozvztekle začal vyřvávat nějakou podivnou písničku:

"Takové úkoly jsme nedostávali,

jenom pomysli, gentlemana tady zabili.

Teď tady postáváme my, plní odhodlání

zakončit to do jarního tání.

Ale jaro tady není..."

Ale i on zmlkl. Celé to bylo strašné ve spojení s nářkem a pláčem země. Natálie nemohla snést smutek, nesoucí se nad polem. Staří museli strašně urazit zemi. Dlouho jim to trpěla, ale nakonec nevydržela a tvrdě je potrestala. A teď nesnášela ani prostý dotek člověka, ani jeho služebníků - zvířat.

"Ale, my jsme bez viny," křičela Natálie a utírala si slzy, které jí stékaly do koutků úst, takže měla v puse slano jako v dětství.

Země bezútešně plakala. Nedalo se jí nic vysvětlit, poprosit o odpuštění, utěšit...

Potom uviděli vpředu, pod Tváří Velikého Bre, kterému Kapitán prostě říkal Slunce, něco jako trhlínu v zemi, roklinu. Brzy se ukázalo, že strž jde oběma směry, aspoň tak daleko, kam oko dohlédlo. Byla hodně široká a hluboká. Tak by určitě vypadala řeka, kdyby najednou vyschla. Možná, že tady opravdu kdysi tekla řeka. Určitě. Napravo byl vidět

šedivý most, který spojoval oba bývalé břehy. Velmi podivný most. Hutná šedivá stěna, tlustá a mohutná. Přehradila koryto odshora až dolů.

"Z toho materiálu, by se mohlo postavit celé město," pomyslela si Natálie. "A nebylo by zrovna malé."

Na druhém břehu bylo vidět samé šedivé rozvaliny a rozpraskaná stuha cesty stejné barvy, která ubíhala až za obzor.

"Přehrada," řekl Kapitán. "Je to ona. Hnus fialové! Její rozloha byla stejná jako čtyři Francie."

"Je to most?" zeptala se Natálie.

"To byl takový zvyk, pošpinit zemi," řekl zle Kapitán. "Divím se, že země člověka nevykořenila úplně, když jí došla trpělivost... Možná že, mu přece jenom dala šanci."

"Kroniky se zmiňují o Šedivých mostech, ale přesněji o nich nemluví," řekla Natálie. "Co budeme dělat? Musíme se nějak dostat na druhou stranu. Objekt se to nedá."

"To je pravda," Kapitán zdvihl dalekohled k očím. "Kdybychom jenom věděli, že se nám to nerozpadne pod kopyty našich koní. To bychom potom letěli dolů strašně dlouho. Bylo by to smutné. Letět jen tak bez pádů."

"Brzy zapadne Tvář Velikého Bre," řekla Olga. "Jestli je to opravdu Šedý most, tak se k němu váže ještě jedno vyprávění. Říká se, že v noci vycházejí ven ti, co ho stavěli a sají z poutníku krev."

"Spíš ne," řekl Kapitán. "Její stavitelé už dávno zesnuli v teplých postýlkách, v kruhu své rodiny, která byla pyšná na tak slavného dědečka. I když... V tom vašem šíleném světě je možné snad skoro všechno. Uhádni, co se skrývá za tou děsivou pohádkou?"

"Říká se, že tady v okolí žijí okouni," řekla Olga. "Jsou to nesmírně nebezpečná zvířata."

"Okouni... To by nic nebylo," trochu protektorsky řekl Kapitán.

"Říká se..."

"Hele, metalácci moji..." řekl Kapitán, "povídá se taky o vykulených koblízcích... Ale nám nezbyvá nic jiného, než přece jenom se nějak přepavit. Co si o tom myslí kněžna Natál, která se nestala milovanou ženou chána?"

Natálie se na něj úkosem podívala, ale peprná odpověď jí z jazyka přece jen neskouzla. Vznikl mezi nimi podivný vztah. Uznával Natálii jako vůdce, ale neodpustil si jedinou příležitost, aby si rýpnul. Někdy to vypadalo až dětsky. Natálie si musela neustále připomínat, jak je pro něj všechno nesmírně složité. U nich byl asi tak setníkem, a teď je pro něj velmi obtížné vpravit se do jejich světa, kde je všechno jinačí a podivné. Takže si z toho dělá legraci, vysmívá se tomu, vzteká se. A to, co se mu zdá normální, rozčiluje a vyvádí z míry Natálii. Faktem je, že ani ona se leckdy neudrží. Navíc za něj cítí zodpovědnost, jako za mladšího sourozence.

Vždyť ho zachránila před smrtí, vytáhla z boje, z jeho vlastního času... Situace, z níž jí hlava jde kolem. A ještě navíc se musí přetvařovat sama před sebou, že nevnímá, jak se mu líbí. A ještě hromada dalších věcí...

Nevěděl, že psi jsou vycvičeni jako průzkumníci pro takové případy. Natálie mlčela. Pouze zvláštním způsobem hvízdla a pomalu natáhla ruku vpřed. Psi sklonili hlavy a pomalu se pohnuli po širokém hřebeni gigantické šedivé stěny, která kdysi přehradila již neexistující řeku. Někdy se zastavovali a čekali na další příkazy. Natálie je hlasitým hvízdnutím posílala vpřed. Šli opatrně, což se v takové situaci dalo čekat, ale klidně. Jenom jednou Boj strnul a podíval se kamsi stranou, ale pak hned šel dál. Už došli na druhou stranu, kde šedý hřeben mostu přecházel v rozpraskanou silnici, prudce zahýbající doleva k obzoru. Šedivá cesta, vedla po vyschlé zemi. Psi se otočili a vraceli se zpátky. Mnohem rychleji a úplně klidně. Ale přece jenom, přece jenom... Něco z jejich chování Natálie nepochopila, ale oni sami jí o tom povykládat nemohli.

"Tak co, pejsci," naklonila se k nim ze sedla Natálie a natáhla ruku. Skákali vzhůru a studenými čumáky se snažili dosáhnout do natažené dlaně.

"Takže nám stejně nic jiného nezbyvá, přátelé... Pojedeme pokud možno rychle v řadě za sebou. Psy na řemen."

Vzdálenost mezi koňmi dvě délky. Vpřed!"

Pleskla Rosinanta koncem uzdy a kůň se rozběhl cvałem po šedém hřebeni. Vypadal pevně. Jeho povrch se pod kopyty nedrobnil. Podkovy na něm cinkaly, jako na dobře vypálených cihlách.

"Stavět tedy Staří uměli," pomyslela si Natálie. "Řeka vyschla, ale Šedý most tu zůstal. Ale jestli uměli tak dobře stavět, tak proč stavěli napříč řek takové hloupé stěny, o kterých se Kapitán vyjádřil tak pohrdlivě a špatně. Stop!"

Řada se zhroutila. Jezdci se zastavili bok po boku. Z šedých rozvalin na druhém břehu, zpod podivných hrbolů, se vynořovaly tmavozelené, hbité, mrštné siluety zvířat. Okouni se slévali do proudu. Nehlučně a strašlivě klouzali k Šedému mostu. Jako živá zátká ucpali ten konec, kam mířili jezdcí. Zelená zvířata, velká asi jako statné kočky. Šupinaté, ze stran zploštělé tělo, čtyři nohy, úzké hlavy a ohromné tlamy. Nejvíce připomínaly štiky, které kdesi sebraly žabí tlapy, vylezly na břeh a jaly se tam žít. Získaly prapodivný zvyk dotírat na projíždějící. To si pomyslela Natálie a nebylo jí do smíchu. Zelených stvoření se shromáždila dobrá stovka.

"Stojí tam jako stěna. Jsou příliš sebejistí, příliš klidní. Možná proto, že ještě nikdy neviděli člověka. A možná, že naopak. Což by bylo daleko horší. Viděli ho a ne jednou. Všechna ta setkání skončila tak, že těm zeleným tvorům ještě víc narostlo sebevědomí," Natálie se nadýchla a sklonila hlavu. Přední řady se pohnuly...

"To jsou parádní okouni," řekl Kapitán.

Klidně zdvihl automat. Zazněla dávka a nejbližší štikojestěři se kutáleli po hřebenu. Někteří zůstali ležet na místě, jiní se nehlučně zmítali. Přes ně, s tupou úporností, postupovaly zadní řady.

"Nebojí se," pochopila Natálie. "Nelekli se samopalu. Vůbec si nespojují ten železný zvuk se smrtí ostatních. S nimi se musí zacházet úplně jinak..."

Koně ustupovali. Vyděšeně fíkali. Kolem Natálie se mihla světležlutá koule. Jeden ze psů vytrhl Olze řemen z rukou.

Radostně štěkal. Takové množství nepřátel ho přivedlo do bojové nálady. Vrazil do zelené řady jako sekýra do kaše.

Kapitán sklonil samopal. Pes zmizel. Po hřebeni se zmítalo syčící klubko. V propletení zelených těl se občas mihlo něco světle žlutého. Z koule sem tam odlétala mrtvá ještěrka, ale ze všech stran se k ní vrhaly další a další. Klubko se dostalo

daleko do bojové sestavy ještěrek. Hlavní síly se však úporně pohybovaly směrem k jezdcům. Natálie pochopila svým zostřeným citem rytířky, že ještě okamžik, a bude všechno ztracené, jakmile je nepřítel obklopí ze všech stran.

"Držte druhého psa," vykřikla. "A koně taky!"

Seskočila z Rosinanta a vrhla: se kupředu. Dlouhé úzké ostří meče se leskle zablýsklo a hned v následujícím okamžiku ztratilo svou zářivost.

Vzduch kolem se najednou stal hutným a zeleným. Skládal se z hlubokých zubatých tlam. Naskakovaly na ni. Mířily do obličejů, zakusovaly se do bot. Po brnění skřípaly jejich zuby. Dlouhé úzké ostří zběsile létalo v tom zeleném, zubatém, studeném vzduchu a silou ho prosekávalo. Boj to byl ne na život, ale na smrt. Natálii bylo krušno.

Stala se bleskem, který nemyslel, ale jehož každý zásah byl smrtelný. Ostruhou! Špičkou meče! Botou! Kinžálem! Bolest pod kolenem - kinžálem! Zvířata chápou jenom vztek a přicházející smrt!

Čas od času krátce štěkal samopal. Kapitán s Olgou stříleli přesně a opatrně. Báli se, že by mohli zasáhnout Natálii.

Stala se Smrtí! Pro jakékoli jiné city a pocity tu nebylo místo, ani čas.

Klubko se překulilo doleva, směrem ke kraji propasti. Letělo z hřebenu. Až daleko dole uhaslo vyděšené psí zakvílení.

Natálie, podpořená vzteklym žalem z té ztráty, bodala a sekala, dokud nezjistila, že má kolem sebe čistý vzduch.

Ještěrky, které masakr přežily, se rozbíhaly pryč. Poslední se mihly u podivných pahorků a rozvalin. Hřeben byl pokrytý zelenými mrtvolkami a boty klouzají v bledě růžových loužích.

Natálie, jako slepá, se pomalu vydala kupředu. Srdce jí zběsile bušilo, bolela ji záda, po celém těle běhali mravenci, cítila všechny svaly. Zkrvavený meč najednou strašně ztěžkl. Táhl ho za sebou a jeho špiče brázdila suchou zem. Natálie ho zarazila do kopečku zeminy až po rukojeť, aby ho očistila od krve. Prudce ho vrazila do pochvy. Vyčerpaně stála a trochu se při tom potácela. Bylo jí strašně líto Boje. Viděla, že vedle Olgy sem běží Horn. Cení zuby na mrtvé ještěrky, vrčí, rozhlíží se a hledá bratra. A Boj nikde není.

Kapitán k ní došel, vzal ji za ramena a podíval se jí do očí:

"Fiha! Musím přiznat, že jsi mi celou dobu připadala jako nějaká, filmová herečka, ale teď, když vidím tahle jatka...

Začínám si tě vážit, Natálko. Beru tě vážně!"

Natálie unaveně setřásla jeho ruce. Dokázala přemoci i strašně silné přání přitisknout se k němu. Dopotácela se ke kopečku, sedla si a unaveně si natáhla nohy. Pod kolenem ji bolelo čím dál tím víc. Kus dřín byl vytržený a ze škrábanců tekla krev.

"Musíme to převázat," řekl Kapitán.

Seděl vedle ní a v ústech převaloval nezapálenou cigaretu.

"Času dost," Natálie se na něj nedívala. "Nic to není."

"Kněžno, vždyť ty můžeš i zabít..."

Natálie se unaveně usmála:

"Myslíš, že se mi to ještě nestalo?"

"Mnó, cože?" řekl Kapitán. "Kardinál Richelieu zvláštním ediktem zakázal souboje, ale na každém nároží řinčely rapíry..." zmačkal cigaretu a hodil si ji pod nohy. "Bože, co je to za idiotský svět!?"

"Tebe ani nenapadlo, že tenhle svět je potomek toho, co zůstalo po tvém?"

Ne my, ale vy Staří jste se propracovali až k Mraku..."

"Máš pravdu," souhlasil po chvíli. "Ale stejně mám naději... Co když tenhle svět není mým světem? Třeba je to nějaký paralelní..."

"Cože?"

"Někdy jindy ti to vysvětlím. Prostě jiný. Ne můj svět se dokodrcal k Mraku, ale nějaký jiný..."

"Ale vždyť všechno poznáváš?" vyjekla Natálie. "I Šedý most, i pohádku o Jedovatém zlatu... Tvůj svět nemohl skončit nějak takhle?" mávla rukou kolem sebe.

"Nejhorší na tom je to, že mohl. Mohl skončit ještě daleko hůř..."

"Tak vidíš," řekla Natálie. "A ještě jednu věc. Změnilo by se pro tebe něco, kdyby ses ocitl v nějakém jiném světě, který se tomu tvému takhle podobá?"

"Máš pravdu, nic."

"Tak, tak. Poslyš, jak se vlastně jmenuješ?"

"Kapitán," odsekl. "A tečka! Chápej, mám takový pocit, že moje jméno shořelo i s tím vrtulníkem..."

Kilometrovník desátý

Hranice

Přestaňte, čerti, přísahat na krev...

B. Okudžava

Natálie je probudila ještě než začalo svítat. Čekal je pořádný kus cesty. Museli zahnout doprava, pak měli šanci dostat se na Hlavní silnici. Po ní je čekala ještě dlouhá cesta do Tumu, poslední výspy civilizace v západní zemi, posledního města Šťastné Impérie. Minou ho a dál bude... Je docela možné, že do této chvíle to byla procházka růžovým sadem. Za řekou Tum začínala místa, kam se vydal jenom málokdo. Na prstech bylo možné spočítat rytířky, které se vydaly na západ. A těch, co se vrátily... Ty snad vůbec nejsou...

"Co je?" zeptala se potichu Olga.

Natálie zdvihla dlaň a naznačila jí tak, že má mlčet. Naslouchala. Nic.

Rozmrzele mávla rukou:

"Zdálo se mi, že jsem slyšela dusot kopyt a hlas rohu."

"Něco se ti zdálo. Do Tumu je daleko."

"Třeba tu někdo loví."

"Možná," pokrčila rameny Olga. "Poslyš, musíme si rozmyslet, jak představíme Kapitána v Tumu. Takhle to nepůjde, nikdo by to nepochopil. Kdybychom ho prohlásily za amazonku, vyvolalo by to hromadu zbytečných dotazů. Musíme popřemýšlet..."

"Je nejvyšší čas..." souhlasila Natálie.

Ohlédla se. Kapitán nikde nablízku nebyl. Zmizel někde za stromy k potůčku za svou ranní toaletou. Tím lépe. Natálie se podívala do očí své věrné zbrojnošky a ušklíbla se:

"Viš, že je docela divné, když znám tvoje zvyky, že se ani nějak nesnažíš s ním navázat bližší kontakt..."

Přes všechna očekávání se Olga nezačervenala, ale naopak usmála a vrátila jí to s ještě daleko větší jízlivostí:

"Myslím na tebe, paní má. Neodvažuji se ti stát v cestě, neboť čtu v srdci tvém."

"Cože?!" Natálie v hněvu široce rozevřela oči. "Mě stát v cestě?! Ať se před Mrakem dělo cokoli, teď je jiná doba!"

"V očích máš ale úplně něco jiného."

Natálie se chtěla odvrátit a odejít, ale pomyslela si, že by to Olga považovala za své vítězství, proto zůstala stát.

Přeměřila si zbrojnošku od náušnic k ostruhám, a pak chladně usekávala:

"Žádám tě, abys si takové hlouposti pro příště nechala radši pro sebe!" "Je mi tě líto."

"Nezapomínej, prosím tě, že jsme neodletěly na Měsíc," řekla Natálie. "Dřív nebo později se vrátíme na svá panství a začneme žít dřívějším životem. Chováš se tak, jako kdyby Šťastná Impérie už neexistovala a my se neměly kam vrátit."

Někdo tě začala cesta za Vědomostmi opíjet!"

"Tebe ne?"

Natálie se kousla do rtu. Promyslela si to, a pak se přiznala:

"Mám dojem, že mě taky. Mnohé věci chápu jinak než dřív. Teď mám ale příliš mnoho starostí a nemyslím tím nebezpečí na cestě..." "Nechystáš se vrátit zpátky?"

"Ani náhodou," tvrdě odsekla Natálie. "Vydržím až do konce. Bud' na vlastní oči uvidím Útes a přesvědčím se, že za ním leží země plná štěstí a blahobytu, nebo... Prostě se neotočím zpátky, dokud přede mnou bude ležet cesta. A ničeho nelituju!"

Od potoka se blížil Kapitán, umytý a veselý, ve své podivuhodné flekaté košili. Jakmile je uviděl, vydal ze sebe nelidský řev radosti z krásného bezoblačného jitra. Předvedl několik bleskurychlých výpadů fantastického bojového umění Starých. Natálie se zachmuřila. Jen tak z legrace si vyzkoušela co umí beze zbraní a velmi rychle se přesvědčila, že ji v mnohém předčí, přestože brala hodiny u nejlepších mistrů bojového umění. A to slůvko 'mnohém' je ještě strašně měkce řečeno. Takže se tu objevil ještě další důvod, proč byla Natálie se sebou potají hrozně nespokojená, zvláště poté, co se tu tak tajemně Kapitán objevil. A nespokojenost nemizela, naopak...

"Čeho nelituješ, kněžno?" zeptal se Kapitán, který zaslechl poslední slova.

Horn přiletěl od keřů, kde cosi očuchával, a skákal kolem něj. Další kapička hořkosti. Pes ho tak lehce začal uznávat a přitom ho Natálie vychovávala od štěněte...

"Mnohé nelituju," odsekla suše.

"A vidíš, mně je líto, že mi už zbyly jenom čtyři zásobníky. A taky tři granáty," zvažněl. "Vypotřebuj u svůj arzenál a budu se muset začít zabývat mečem. Můžeš se radovat. Rázem se zřítím z výšin moci vlastníka ohněm plivající tyčky a budu u tebe učněm. Kdysi jsem se chtěl učit šermovat. Kdybych býval, já trouba, věděl..."

"Taková perspektiva mě poněkud těší," Natálie si všimla jak mu oči zesmutněly, "ale neblázni. Třeba tam za Útesem najdeme těch tvých zásobníků celé hromady."

"Ach, Natálko," řekl smutně, "těch pohádek o Útesech, za nimiž je zemský ráj, tak těch jsem se už naposlouchal..."

"Vy taky?" vytřeštila Natálie oči.

"Mnó, samozřejmě trochu jinak, ale vcelku taky. Někdo se mi nechce věřit v ten váš Útes, za nímž jsou řeky plné mlíka... No nic, však uvidíme."

Tak popojedem?"

Jeli k Hlavní silnici. Slunce nechávali po levé ruce. Natálie mu v poslední době už ani v myšlenkách neříkala Tvář Velikého Bre. Dva dny jeli tím směrem a vzdálili se od Ničích Zemí a teď už se určitě nacházeli na území Šťastné Impérie. Stále častěji naráželi na pokácené stromy, záseky na kmenech, značky včelařů, lovecké chatky, vyšlapané cestičky.

Po jedné takové nyní jeli v něžné šedomodré ranní mlze, která dělala okolní les trošičku nereálným. Projeli kolem hničících vývrátů, jejichž spletené větve vytvářely neprůchodné bariéry. Zřejmě tu kdysi řádila silná vichřice. Vyjeli po stezce nahoru na kopeček. Natálie zatáhla za uzdu tak prudce, že se jí až zařizla do dlaní.

Tam vpředu dole stál oddíl na koních, rozvinutý do řídké řady.

Před desítkou jezdců stál kůň s velitelkou. Obyčejné brnění Šťastné Impérie, zlaté srpy a kladiva na šišácích. Jezdkyně byly připravené do bitvy. Kromě šupinových krunýřů ještě kalhoty, rukavice, náhlenice z téhož materiálu. Tváře zmizely za ocelovými síťkami s průřezy pro oči. Koně jsou chráněni podobnými síťkami, hlavy mají překryté chrániči, které jim dodávají vzhled pohádkových příšer. Ani jedna rytířka, která si váží sama sebe, se nevypraví do bitvy bez štítu s erbem a pláště bez rodového znaku.

Kolem vládlo ticho. Jen občas některý z koní přešlápl, trhl hlavou. Cinkl postroj. Tyto zvuky, tak obyčejné, se za této situace zdály být výhrůžnými.

"Jestli nejste lupičky, řekněte mi, proč se stydíte za své erby?" křikla Natálie.

Jezdkyně vpředu zdvihla kroužkovou síťku z obličeje. Za okamžik ji nechala spadnout dolů. Kov tak zakryl zlobný úsměv Šedé Kardinálky města Tomu. Kateřina křikla:

"Kněžno Natálie! Jsme nuceny tě zarmoutit. Tvé veselé cestování tady právě končí!"

"Houbelec, pekelec," zařval vesele Kapitán. "Údernice paní Bočkarevové, šanovně vás prosím, nechte nás v poklidu projet!"

Nic nechápal a nevěděl, jak moc je to vážné. A už vůbec nečekal jízlivou odpověď Kateřiny:

"Kněžno, tvůj chlapeček na hraní je moc špatně vychovaný, když se míchá do ženského rozhovoru! Kdes něco takového vykopala?"

Nehledě na smrtelné nebezpečí si Natálie odfrkla, když viděla Kapitánovu tvář, vyjadřující krajní ohromení a urážku.

Zařval už opravdu vztekla:

"Tetičko, ty s tou sít'kou přes ksicht, nepoužíváš ji proti létajícím oplatkám?"

Velitelský pohyb Kateřiny a dlouhá, těžká střela udeřila Kapitána do prsou. Odrazila se zpět rozstřípnutá o kyrys, který měl Kapitán pod košili. Bůhvíproč mu říkal neprůstřelná vesta. Legrácky skončily. Jejich budoucnost se dala předpovědět velmi lehce. Natálie přece jenom vykřikla:

"Vyzývám tě na čestný souboj!"

"S heretiky se nebiji!" klidně odvětila Kateřina. "Jsem spíš zvyklá

připravovat je o zuby a nehty. Odhodte zbraně. Jestli se vzdáte, slibuji vám lehkou smrt."

"Žádám o nestranný soud v přítomnosti knězek Tomu!" vykřikla Natálie."

"Nemá smysl! Odhodte zbraně!"

"Natálko, to je opravdu tak vážné?" tiše se zeptal Kapitán.

"To je smrt! Tys to nepochopil?" právě tak tiše mu odpovíděla Natálie. "Bez jakýchkoli pochyb. Nikam nás nepovezou, to je nad slunce jasné. Zabijou nás všechny tady."

"Natálko, já nemůžu... Vždyť jsou to ženský..."

"Jsou to vojáci, a kromě toho ještě i velmi schopní kati," řekla Natálie. Nebyl čas na to lámat ho, nebo mu něco dokazovat. Vytáhla meč. "No co... Jdem si pro smrt, Oli!"

Najednou se Kapitánův kůň rozběhl dolů ze svahu. Zastavil se před řadou Rudých Ďáblů zakutých do železa. Všechny najednou, bez příkazu, vytrhly meče z pochev. Natálie zaryla ostruhy Rosinantovi do slabin a řítla se dolů. Řvala přitom rodový pokřik. Ale Kapitán už zdvihl samopal. Střílel z bezprostřední blízkosti z prava do leva. Divoce chroptící koně se stavěli na zadní. S dutými údery padali na zem jezdců. Kdosi zařičel a v toméž okamžiku zmlkl. Kateřinin kůň, bez jezdce a s krví nalitými očima, málem vrazil hrudí do Rosinanta. Natálie přitáhla uzdu. Už byl konec. Udělalo se jí špatně. Jen tak tak zadržela zvracení, když si představila válečné pole Starých.

Koně bez jezdců běhali tryskem kolem, pouze jeden jediný, který byl zraněný, se zmítal na zemi. Řičel tak, že stydla krev v žilách. Kapitán seskočil s koně na zem. Něco křičel, přiložil samopal koni k hlavě a zvíře ztichlo. Kapitán se rozhlédl šílenými očima. Tvář měl mrtvělou. Prsty se mu bez jeho vědomí svíraly a rozevíraly, snažily se přetřhnout řemen samopalu.

Natálie si malátně klekla vedle něj. "Pane bože... Ženské..." řekl chraplavě. "Zabily by nás," řekla měkce Natálie.

"Já vím. Nic nového pod sluncem. Buď my je, nebo ony nás. Žít se chce? Nemyslel jsem si, že zase..." upřel na ni šílený pohled. "Bože... To se mi dostalo parádního záhrobního života. Nevíš ani, kde je hůř..." popadl Natálii za zápěstí. "Že to nešlo udělat jinak?! Že ne?!"

"Nešlo," řekla Natálie. "Uklidni se prosím. Opravdu to jinak nešlo." Kapitán ji k sobě přitáhl a políbil ji. Přitiskl ji k sobě, jako kdyby za chvíli měl nastat konec světa. Natálie se nebránila. Pochopila, že je pro něj teď symbolem podpory a přátelství. Klečela, ruce spuštěné k zemi. Držel ji v křečovitém objetí. V hlavě měla úplný galimatyáš, v němž by se nedokázala rozebrat ani náhodou. Něco se s ní dělo, něco umíralo, něco se rodilo. Rozhodná, nebojácná a neohrožená kněžna Natálie, hrdinka dobrých deseti válek a minimálně stovky soubojů, se nyní stala maličkou holčičkou v zemi podivných snů.

Potom ji Kapitán pustil. Natálie se na něj roztržitě a smutně podívala. Chtělo se jí něco říct, ale scházela jí slova.

Hrob ryli za pomoci mečů všichni tři. Mlčeli.

Kilometrovník jedenáctý

Slavné město Tum, přední stráž civilizace

Jsi žena, a to je vítr volnosti,

roztržitý ve smutku a lásce...

J. Kuzněcov

Aby Kapitán mohl přijet do města Tumu a nezpůsobil nežádoucí pozornost, to nebyla vůbec jednoduchá věc. musely projevít hromadu vynalézavosti. Nemohly ho prohlásit za amazonku, vzhledem k tomu, že pro něj neměly brnění. V jeho normálním oblečení to také nešlo, neboť by ho považovali za tuláka, který nemá co dělat ve společnosti rytířky a její zbrojnošky, a zvláště ne v nějakém slušném hostinci. Když Kapitán zjistil, že by ho mohli považovat za lehkého muže, který se přilipl na putující rytířky, měl takový výraz v tváři, že se to ani nedá popsat. V každém případě bude jeho přítomnost živná půda pro pomluvy a drby. Pořádně si zapřemýšlely, ale nakonec se řešení našlo. Kapitán si oblékl džíný příhodné velikosti a perfektní jasně červenou halenku se zlatými sponkami. To všechno našli ve vaku jedné z

Ďáblíc. V tomtéž vaku se našel i drahocenný náhrdelník. Podle všeho se ona Ďáblice chtěla v Tumu řádně předvést. Náhrdelník si Kapitán nechtěl vzít za žádnou cenu, ale nakonec mu Natálie s Olgou vtlokly do hlavy, že je to jednoznačné znamení příslušnosti k silnému pohlaví. K pasu mu pověsily dva kinžály, přes rameno řemen s rohem. Kriticky si prohlédly dílo svých rukou a byly spokojeny. Pro nezasvěceného to byl silný, žensky vypadající sluha, lovcí, nebo psář. Někdy se takoví najdou i mezi muži. Rozhodly se, že bude psářem. Kapitán neprotestoval Jeho věci pečlivě ukryly do vaku.

"Teď jak se budeš chovat," radila Olga. Natálie stála hned vedle a pochechtávala se. "Na muže musíš koukat trochu svrchu..."

"To není žádný problém," slíbil Kapitán. "Na ty vaše třasořítky..."

"K ženám se chovej jako rovný k rovným. Ne abys podléhal jejich namlouvání. A ne abys ses nechal..."

"Co abych..."

"Mnó, třeba tě některá plácne po zadku a řekne ti, že se jí líbíš," Olga se zvonivě rozesmála. Kapitán se zašklebil "V tom případě nepropadej panice."

"Nemám strach. To zvládnou bez nejmenších problémů," uklidňoval je Kapitán. "A můžu jim odpovědět tímtéž?"

Podívaly se na sebe, a pak Olga kývla:

"V zásadě je to možné. Jenom počítej s tím, že to nesmíš přehnat!

V mnohém, vzhledem k roli, kterou hraješ, jsi na stejné úrovni jako ženy. Avšak přece jenom žena nejsi, tak se drž pokud možno trochu zpátky, Vůbec nejlepší by bylo, kdybys moc nevylézal z pokoje."

Olga, aniž by to bylo potřeba, mu poopravila náhrdelník. Neudržela se a hodila po něm takovým pohledem, že Natálii až lehce bodlo u srdce. Kapitán však na ten pohled nikterak nezareagoval Byl příliš vyvedený z míry a trochu naštvaný tím, jak mu hledaly oblečení a roli. Natálii se ulevilo. Rozčítit se za to na sebe však nemohla. Už to začínalo být tak nějak zvykem, že by se na sebe měla zlobit.

"Děvčata," řekl Kapitán, skoro až žalostně. "Nemohli bychom z města vypadnout co nejdřív?"

"Samozřejmě, že se o to pokusíme," usmála se Natálie. "Nakoupíme zásoby a víc tam toho na práci nemáme."

Do Tumu vjeli klidně, bez jakýchkoli problémů. V bráně splnili tradiční rituál otázek a odpovědí. Teď se Natálii zdál neskutečně hloupý.

Kapitána v městě zajímalo úplně všechno. Vždyť to bylo první město, které v tomhle světě viděl. Vyvaloval oči na kolemjdoucí tak, že mu Natálie musela nenápadně vynadat. Mohly by ho považovat za vesnického burana, který v životě neviděl město. Rytířky nemohou mít takového sluhu. Kapitán řekl, že se mu opravdu nechce, aby v městě vypadal jako balík. Začal se chovat důstojněji. Mrkl na pekařku, která stála před svým krámkem. Když si všiml nespokojenosti v Natáliině tváři, informoval se, jestli takový čin snižuje důstojnost rytířčina sluhu, či samotné rytířky. Natálie suše odvětila:

"Ani náhodou."

Kapitán si s neproniknutelnou tváří začal pohvizdovat. Pravda, jeho výraz se změnil v okamžiku, kdy uviděl pět hvězd, zářících na chrámu Velikého Bre. Vyštěkl krátkou větu. Natálie z ní nerozuměla ani slovo. Podle tónu však nemohly v jazyce Starých náležet v žádném případě k okrase.

Zarazily v Modrém drakoví, kde každý z nich dostal pokoj podle své důležitosti. Olžin a Kapitánův byly hned vedle sebe. Nejlepší pokoje, pro rytířky, se nacházely v druhém křídle. Natálie z toho radost neměla. Dala by přednost tomu, mít Kapitána na očích. To, že na něj bude dohlížet Olga, ji příliš neuspokojovalo.

Jak a co bude lhát, co se týče jeho služby, života a všeho ostatního, tak na tom se s Olgou domluvily zcela přesně. Natálie předpokládala, že Kapitán bude sedět ve svém pokoji. Oproti očekávání si vedl zcela jinak, přímo s vojenskou drzostí. Jakmile se ubytoval a nasnídal, zamíchal se do davu místních pobudů, zbrojnošek a lovcích, co se shromažďovaly na dvoře a čekaly tam na rozkazy svých rytířek. Samozřejmě, že tam byl jediným mužem, což ho však nikterak nevyvedlo z míry. Natálie dlouho nevydržela ve svém pokoji a vbrzku stála na galerii. Dělal, jako by si nevšímal, co se děje na hlučícím dvoře. Viděla, jak Kapitán velmi rychle obehrál dva koňáky při hře panna nebo orel. Výhru okamžitě utratil za pivo pro všechny přítomné, což mu vyneslo vděčnost celé tlupy. Přitáhly několik pěnících džbánů. Odkudsi se objevila baterie hliněných püllitrů. Kapitán si sedl na nízkou bečku hned vedle otevřených vrat. Natálie sevřela rty, když viděla, že Olga si sedla hned vedle něj. Půjčil si kytaru a spustil podivnou píseň:

"Podél srázu, nad propastí,
po samém jejím kraji,
já nagajkou své koně mastím,
vzduchu mám nějak málo,
mlhu polykám, vítr piji,
Cítím ubíjející nadšení
hynu, ale za to to stálo!
hynu, ale za to to stálo!"

Bylo vidět, že hrát a zpívat umí. Olga ho očarovane poslouchala, bradu podepřenou pěstičkami. Všichni kolem ztichli a Kapitán sklonil hlavu na stranu. V očích měl osamění. Probíral se strunami.

"Jen pomaleji mí koně
jen trochu pomaleji,
vždyť vpřed vás nevedou

ostruhy a bič... "

Natálii podivně zaštívalo v očích a nějak se jí začalo špatně dýchat. Bezděky ustoupila dozadu, ale hned se pak přitiskla zpátky k zábradlí a bez dechu naslouchala. Vyrusil ji klapot kopyt.

Ulicí projížděla nádherná kavalkáda. Křiklavě barevné, zářivé košile, modré s rudým, žluté s bílým, zelené a růžové. Natálie si odfrkla a zašklebila se. Kněžna celého Tumu Irena měla mezi rytířkami tu nejhorší reputaci. Jejich chování k ní bylo směsí posměšků a tiché přezíravosti. Především byla strašně mužná. Křehká postavička, jejíž ruce neudržely ani rapír, natož bojový meč. Ani jednou v životě nepomyslela na rytířské ostruhy, čímž se, samozřejmě, navíc vyzývala chlubit. Suitu si vybrala podle sebe. Věčně ji obklopovaly jemné krasavice z významných rodů, jejichž prstíky byly přímo přeplněny prsteny s ohromnými drahokamy. Všechny byly ověšeny zlatými řetízky, náramky. Dokonce nosily na hlavách zlaté obruče. Zato sluhové, lovčí, jízdní, to všechno muži jako panny, silní a pevní. O tom podivném knížecím dvoře, kde si muži a ženy nepřírozeně vyměnili své role, se drbalo už tak dlouho a intenzivně, že to všechny nakonec přestalo bavit. Jednu dobu se dokonce říkalo, že Irena někde získala jediný zachovaný manuskript s obrázky starých šatů. Prikázala je ušít a pořádá noční orgie, kde se v nich předvádí. A to je, prosím, pohraniční knížectví, kde Veliký Bre prikázal, aby se tu vedl život ještě přísnější, krutější a tvrdší, než v hlavním městě.

"Že by sem vál nějaký škodlivý vítr ze západních zemí? Což by znamenalo, že přece jenom... Fuj tajbl, co je to za myšlenky!"

Rytířství v knížectví Tum prožívalo evidentně úpadek. Co by se také dalo jiného očekávat za vlády takové kněžny?" Říkalo se, že i v imperátorském sídle jsou se stavem věcí v Tumu velmi nespokojeni. V tichosti se čekalo na hromy a blesky jmenovacího Dekretu, nemilost s imperátorskou pečeti. Ještě dobře, že Šedá Kardinálka města Tumu byla ženou panovačnou a energickou. Vypadalo to, že s ní stálo a padalo knížectví. Díky jí zřejmě ještě neudeřil hrom Dekretu. Teď se celá ta kumpanie, popírající boží zákony, pomalu přibližovala k dokořán rozevřené bráně Modrého draka. Ženy, pestře oblečené a ověšené drahokamy, muži podobní Kapitánovi. Ani oni však nepohrdli drahocenností a okázalým oblečením. Dokonce i psi byli všechno jiné, než velké bojové plemeno. Velcí, chlupatí barzojové v zlatých obojcích pobíhali kolem.

"Co se týče oblečení, drby asi nelžou," pomyslela si Natálie. Samozřejmě Irenou pohrdala, ale stejně by ji zajímalo, co jsou to ty šaty.

Prostě jenom ze zvědavosti. Jejím cílem jsou přece vědomosti. Ženy městech Starých, které jí ukazoval čaroděj-nicka, si nestačila pořádně prohlédnout, natožpak jejich oblečení.

Irena zastavila svého šedáka přímo proti vratům. Kroužek, obklopující Kapitána, neprojevil přílišnou uctivost. Ledabyly se uklonily a ještě zdaleka ne všechny. Opravdovou rytířku by to přivedlo do stavu spravedlivého rozhořčení, určitě by si nenechala ujít příležitost pěkně je proplesknout bičem, ale co se dá čekat od takové příslovečně světlovlasé mûry. Samozřejmě, že se Irena necítila nijak dotčená. Seděla na koni a pohrávala si s trojitým řetízkiem na prsou a nestoudně vyvalovala oči na Kapitána. Jak si rozčileně Natálie všimla, koukal na ni docela přívětivě. Natálie vši silou sevřela rukojeť meče. Samozřejmě, že by za to měla ta světlovlasá kočička dokonce měla zelené kočičí oči - dostat pár dobře mířených facek.

"To je nový minstrel?" předla Irena. "Proč o něm nic nevím? Drahousku, to nevíš, že lidé u mého dvora umí ocenit opravdové umění?"

Kapitán položil dlaň na struny a uctivě se poklonil:

"Promiňte mi, Vaše Velkoleposti. Jsme lidé obyčejní a neslyšeli jsme, bohužel, o vašich vernisážích..."

Kdyby byl na místě Ireny kdokoli jiný, tak by taková drzá odpověď, navíc ještě řečená neznámými slovy, mohla Kapitána stát hodně. Natálii zatrnulo a potom se v duchu praštila do čela. Kdyby věděla, že umí hrát a zpívat, mohl být minstrelem a bylo by vystaráno. V tom případě se dá jakýkoli průšvih svěst na podivinství umělce, které je u nich zcela normální. Pravda, urostlý vousáč namířil koně směrem ke Kapitánovi, ale Irena mu gestem zakázala jakékoli akce. Zdvihla prudce ruku, až zazvonily zlaté náramky a kolem se rozlétla záplava pablesků od prstenů.

"Zpátky! Milý můj, minstrelové jsou zvláštní parta! Musíme se k nim chovat shovívavě." Opět se otočila ke Kapitánovi: "Vyjadřuješ se podivně, minstreli. Kdo jsi a odkud pocházíš?"

Kapitán nechal zablýsknout své velkolepé zuby:

"Jsem, milá kněžničko, minstrel Majkl Džekson. Metelím si to z Velkých Rváců, což je okres Troubovice. Neznáte to tam, milostivá?"

"Ty kraje jsou mi neznámé," řekla Irena. "Ale musí to tam být zajímavé, když se tam rodí takoví výřeční a nadaní minstrelové. Nechceš ke mně do služby? Můžeš věřit, že ne nadarmo mi říkají, že jsem ctitelka a obdivovatelka umění..."

"Popřemýšlím o tom, jasná kněžno," poklonil se Kapitán. "Co se týče umění, tak to jsme poučení. Je u nás obvyklé, že mřous, který se jen tak tak pustí máminejch sukní, hned požaduje: 'Mámo, mámo, chci se učit na umělce...'"

Kapitán byl člověk opatrný, ale to, jak si teď z Ireny dělal šprt'ouchlata, bylo tak riskantní, že to mohlo znamenat jediné - od těch, co mu naslouchali, už vyslechl všechny drby o kněžně celého Tumu.

"Jenom aby to nepřehnal," Natálie byla nervózní. Naštěstí Irena kamsi spěchala. Proto se blahosklonně usmála na Kapitána:

"Až si to rozmyslíš, přijď ke mně na Městský výbor. Jeho věže jsou vidět odkudkoli a cestu ti každý rád ukáže."

Popohnala koně. Kavalkáda se dál. Děvčata se na Kapitána zářivě usmívala, příklad jejich paní byl nakažlivý. Muži se na něj dívali přátelsky, jako na svého parťáka. Jenom vousáč byl načuřený. Kapitán je sledoval pohledem. Pak udeřil do strun:

"Za oknem je světla málo,
bílý sníh se kolem valí,
a mně máma, a mně máma
zákaz líhání hned velí..."

"Olgo!" křikla Natálie a nahnula se přes zábradlí. "Švihni kostrou a pojd' sem!"

Kapitán s Olgou se neochotně ploužili k balkónu. Tlupa je doprovázela rozčarovaným hukotem. Pak se všechny shromáždily kolem džbánů s pivem.

Natálie prošla beze slova do svého pokoje. Tam se prudce otočila: "Miláčkové! Nezapomněli jste, že tady po sobě nemáme zanechat žádné stopy? Nechtěl jsi, Kapitáne, odtud pokud možno co nejdřív vypadnout?"

Připadá mi, že se oba snažíte co nejvíc přitáhnout pozornost..."

Oba zvažněli.

"Víš, potřeboval jsem se uvolnit," řekl Kapitán. "Ta cesta nebyla z nejlhčích... A na Městském výboru jsem ještě nikdy na kytaru nehrál.

Děsně bych to chtěl vyzkoušet..."

"Chápu," řekla Natálie. "Sama bych si docela ráda tady něco užila. Ale... Šedá Kardinálka je tady pověstná. A paní celého knížectví je ona a ne ta bělovlasá kočička. Určitě bylo v jejím průvodu pár práskačů. Zatím se nám ještě nevěnovali, i když kdo ví? Nemá cenu riskovat. Proto se s Olgou vypravte na tržiště, a to okamžitě. Co máš koupit víc!" Jakmile za nimi zaklaply dveře, sedla si Natálie ke stolu. Vyplázla jazyk na svůj odraz v zrcadle. Vůbec nepřeháněla, když mluvila o možných nepříjemnostech. Opravdu měli opustit Tum, jak nejrychleji to šlo. Ale když si člověk přizná...

Kočička bělovlasá, vyvaluje očiska jako kdyby jí patřil.

Brousit Natáliin meč patřilo k Olžiným povinnostem. Přesto Natálie odešla do zbrojnice sama. V každé slušnější hospodě se něco takového nalézalo. Začala pracovat. Potřebovala nějak zaměstnat ruce, aby neseseděla jenom se svými myšlenkami. Zbrojnošky, které se tu zabývaly brněním a zbraněmi svých paní, se na ni dívaly úkosem. Zeptat se však, proč si sama brousí meč, se neodvážily. Etiketa to nedovoluje. Různé přísahy plní rytířky...

Olga i s Kapitánem se vrátili naložení vším potřebným. Začali to skládat do vaku. Natálie odešla k sobě. Čekala, až s tím budou hotovi a přijdou. Za okny se pomalu začalo smrákat. Ohromný rudý Měsíc pomalu vylézal zpoza střech. Natálii přišlo líto, že je dalekohled uložený ve vaku. Teď by měla čas dosyta se na něj vynadívat. Proč se někdy Kapitán tak divně kouká na Lunu? Jako by v něm vzbuzovala neklid a nutila ho na něco si vzpomenout.

Dveře se rozlétly. Olga vykřikla ještě na prahu:

"Kapitán zmizel!"

Natálii to trhlo.

"Cože?!"

"Šel se napít do jídelny. Řekl, že se hned vrátí. A nevrátil se... Nikde není..."

"Nezašel na záchod?"

"Není nikde! Mně se to nelíbí!"

Natálii se to také nelíbilo. Možná že ještě víc, než Olze. Značně ji to vyvedlo z míry. Kapitán by za nic na světě nešel do města sám, aniž by někoho neupozornil.

"Co když nás chtějí zajmout po jednom?" zeptala se Olga vyděšeně. "To se občas stává," kývla Natálie. "Tomu se mi ale nějak nechce věřit.

Kateřina by nedala předem vědět místním... Mohli nás sebrat najednou a všechny. Sebraly za bílého dne daleko významnější lidi. Navíc jsme tady cizí a Šedá Kardinálka není z lekavých..."

Podívaly se na sebe.

"Kočička bělovlasá!" zle zasyčela Natálie skrz zuby.

"Myslíš? Od ní by se těžko dalo čekat..."

"Jdeme," Natálie se odhodlaně zvedla. "Přece jenom jsme ve městě a ne v lese. Vždycky se tu najde někdo, kdo něco viděl."

Vyšly na dvůr. Za soumraku tu už nikdo nebyl. Olga ukázala na boční křídlo, na jídelnu.

"Tam šel. Odtud mohl projít do obytné části, nebo se vrátit stejnou cestou. Do pokoje nedošel, tam jsem se ptala.

Všimly by si ho. Teď se tu mluví jenom o něm... To znamená, že se vrátil na dvůr. V té chvíli tu už muselo být pusto. Já jsem zašla do stáje a odtud na dvůr není vidět..."

Natálii někdo uctivě zatahal za rukáv. Otočila se tak prudce, že urostlá dívka-koňák polekaně odskočila. Okamžitě se však zase vrátila.

Ohlédla se:

"Promiňte mi mou drzost, paní Kněžno... Nehledáte něco, co se ztratilo?" "Jo, hledám," řekla Natálie, "svého psáře."

"Toho, co tak krásně zpíval?"

"Toho!"

"Bojím se, Kněžno, že mu nabídlí lepší místo."

"Mluv!"

"Pssst!" děvče s širokým spikleneckým pihovatým úšklebkem přiložilo prst na rty. "Vy odjedete a já tu budu muset žít dál, Kněžno..."

Natálie vytrhla z kapsy džínů těžký kožený míšek a trhla za šňůrku.

Aniž by se rozmýšlela, vysypala všechno zlato do nastavené dlaně.

"Mluv!"

Pihounka kousla do zlaté mince, spokojeně si odfrkla a skoro nehlučně si nasypala zlato do kapsy. Odvlekla je stranou do tmavého stínu vedle vrat.

"Stála jsem tady, Kněžno. Je tu temno a od vrat sem není vidět. Tvůj psář vyšel z jídelny. V tom okamžiku se objevil onen voutsáč. Jeden z těch udělaných, co vypadají jako ženské, ze suity té... Však víte!"

"Dál!" , "Požádal tvého psáře, aby ho doprovodil k vratům. Tam mu slíbil něco tajného říct. Šel s ním. V tom okamžiku přicválali ještě dva další a šup! Hodili na něj pytel. Takovej úzkej... Během vteřiny ho zabalili. V takovém pytli se člověk nemůže ani hnout. Je jako svázaný."

"Vím," řekla Natálie. "Tak se zajímají strážní. Dál!"

"To je všechno. Pytel přehodili napříč přes sedlo a jenom podkovy se zablýskaly."

"To je všechno?"

"Všechno, Kněžno, přísahám na úsměv Velikého Bre!"

Natálie mlčky vytáhla Olze z kalhot kožený míšek. Ani ho nerozvazovala a strčila ho pihounce do kapsy. Ta byla v rozpacích.

"Je to hrozné... No dobře... K ní na Národní výbor by ho nevezli. Přece jenom se obává nějakého příliš velkého průšvihů. Kardinálku má hned vedle. Má ale lovecký zámček. Když na sedmém verstě uhněte do lesa vlevo, tak vás k němu cesta přímo zavede. Stávalo se..."

"Hrozí mu něco?"

Pihounka se ušklíbla:

"Jeho životu nic. Ale jsou tam jiní dobráci. Za to nemůžu ručit," i ve tmě však bylo vidět její široký úsměv.

Natálie vztekla mávla rukou.

"Zmiz!"

Děvče zmizelo ve tmě.

"Sedlej koně!" Natálie chytila Olgu za rukávy.

"Nepočkáme radši do rána? Třeba se sám objeví..."

"Sedlej koně! A přestaň se šklebit!"

"Rozkaz, má paní," řekla Olga s podivnou intonací.

Otočila se na podpatcích a rozběhla se ke stáji.

Vbrzku vyjely z brány. Cválaly po dlážděných i nedlážděných uličkách, Projížděly kosé pruhy světla z olejových lamp, padající z oken domů. Lidé uskakovali, letěly za nimi nadávky. Dvakrát dokonce i nočníky. Zvonivě se rozbily daleko za nimi. Ještě štěstí, že nenarazily na jízdní strážníky.

U městské brány však jejich štěstí skončilo. Byla uzavřená ohromnou závorou, vytesanou z jediného kusu mohutného stromu. Na koncích měla kovaná oka, kterými strážné protáhly mohutné zámky, spojující závoru napevno s vraty. Navíc tu byl ještě masivní řetěz, protažený dalšími čtyřmi oky kousek pod závorou. To, samozřejmě, musely čekat v kterémkoli městě Šťastné Impérie. Natálie na to ve svém rozhořčení zapoměla. Vínu na tom mělo dlouhé putování. Z okénka strážnice přilepené ke stěně, neproudil ani jediný paprsek světla. Natálie popojela ke dveřím a zabušila na ně rukojetí meče. Bušila dlouho. Nakonec se v temnotě za kalným sklem objevil bílý obličej. "Koho to tam Chru honí?!"

"Rytířky!" řekla Natálie. "Musíme..."

"Příkaz," řekly za oknem a při tom děsně zívaly. "Jestli nemáte příkaz z Národního výboru, tak nemáte šanci. Brána je zavřená do prvního kokrhání. "

Natálie zazvonila zlatem na dlani, potom to zkusila s výhrůžkami, ale za oknem zívaly čím dál tím víc. Pak slíbily, že zatroubí na poplach a že bude rambajz na celé město. Seběhne se sem celá posádka a nejdřív Rudé Ďáblice, protože jejich kasárna jsou nejbližší.

Natálie se přestala hádat. Svěsila hlavu a otočila koně zpátky. Do hospody jely krokem. Natálie štekla na Olgu, aby ustájila koně, ale neodstrojovala je. Pak odešla do svého pokoje.

Zpočátku po něm pobíhala jako lesní ještěř, kterého chytili do klece pro potěchu knížecího dvora. Pak se trochu uklidnila a sedla si. Dala si meč mezi kolena. Vztekala se kvůli tomu, co se stalo. Nakonec se odhodlala rozbalit pevně zapakovaný vak a vytáhnout dalekohled. Vztekla foukla na svícen. Sedla si a nohy položila na parapet. Dívala se na Měsíc a snažila se tím nádherným pohledem přehlušit smutek. Najednou se jí Luna rozplynula před očima a potáhla se mlhou. Natálie si nechápavě prohlédla dalekohled. Vypadal, že je v pořádku. Nebe bylo také jasné, ani obláček se na něm nedal najít.

Zjistila, že má mokré oči. Událost pro rytířku nebyvalá. Slza tekla po tváři. Natálie ji olízla a najednou se stalo něco úplně strašného. Natálie sebou třískla na postel a rozbřečela se do polštáře. Ze všech sil se k němu tiskla, aby někdo, koho trápila nespavost, neuslyšel ty zvuky, které by jí dokázaly navždy shodit v očích rytířstva. Plakala dlouho.

K svému neskutečnému údivu, zjistila, že se jí ulevilo. Bylo jí mnohem líp. Dokonce i studu ubylo, jako kdyby shodila z ramen nějaký přetěžký náklad.

Zabušila rukojetí meče na sklo strážnice. Znovu se za sklem objevil rozespalý obličej, který začal mlít něco o tom, že do prvního kokrhání je ještě daleko a do nejbližších kasáren hodně blízko. Jenže v tom okamžiku, k naštvaní strážných a pro radost Natálii, začal v blízkém dvoře kokrhát kohout. Jeho "zpěv" zněl hlasitě a zvonivě. Důvod tu byl a zlato ho podpořilo. Strážná mohutně zívala.. Vylezla na schody a pomalu se potácela odemknout řetěz. Natálie vyběhla do strážnice po kymácejících se schůdcích a s rozmachem tam hodila hrst zvonících mincí. To bylo nejlepší možné buzení, lepší než bojový roh. Vbrzku už osm mocně zívajících strážných vytahovalo závoru z ok. Opřely se o pravou stranu brány a ta po chvíli váhání se strašlivým skřípem povolila a otevřela se.

Natálie pobídla Rosinanta do cvalu. Neměla ani přílibu ani brnění. Vlasy se jí rozpustily, ranní chlad zmrazil košili. Meč ji tloukl do boku. Koně naštvaně tím, že měli celou noc sedla, nebylo nutné příliš pobízet.

Málem minuly odbočku.

Patrový lovecký zámček ze silných břevnen stál uprostřed mýtiny.

Všechna okna měl zakryta okenicemi. V škvírách nebylo vidět ani světélko. V stáji začali dusat koně, cítili cizince. Rozštěkal se pes. Rozespálá strážná vyletěla ze stáje. Natálie na ni tak zařvala, že strážná opět vlétla zpátky a zabouchla za sebou dveře. Zřejmě si myslela, že je to přepadení kvůli krevní mstě. Natálie se nazvedla v třmenech a ze všech sil zatroubila na roh. Ochrtělý, vyzyvavý řev se nesl lesem. Natálie troubila a troubila, dokud nezaskřípaly dveře. Ze dveří vylezl onen urostlý vousáč a ospale si protíral oči. Díval se na Natálii, jako kdyby byla alkoholickým příznakem. "Pojď sem!" zavelela Natálie. "A pohni kostrou!"

Lenivě se přikolébál a přitom se škrábal na zátylku. Natálie se sehnula ze sedla, jednou rukou ho chytila ze vlasy, druhou mu přiložila ke krku kinžál. Pomalu a pečlivě odsekávala slova:

"Jsem kněžna Natálie. Neslyšels o mně? Jestli teď hned nevyjde ven můj psář... Je vás tu sice hodně, ale všichni jste haraburdí, veteš, troubové, rozhodňočky. Jestli vejdu do domu, budete skákat ven okny a nebudete se obtěžovat jejich otvíráním."

"Já to беру," zabručel vousáč. "Co je mně do toho? Vyřídím všechno." "Snaž se," požádala ho Natálie mile, ale hrozivě. Kinžál však neodtáhla hned.

Chlapík zmizel uvnitř. Při tom se neustále ohlížel a odfrkával si. Nějakou chvíli bylo ticho, potom se ve škvírách objevilo světlo. Bylo slyšet mužské a ženské hlasy, někdo se fňukavě rozčiloval, jiný flegmaticky kohosi přemlouval. Rámusu i světla přibývalo. Natálie znovu zatroubila. Nakonec se ve dveřích objevil Kapitán. V té době se už rozednilo a bylo vidět, že jeho obličej reprezentuje zábavnou směs ulehčení, rozpaků a pokusu zachovat si svoji tvář. Za Natáliinými zády se Olga uchichtla.

"Polez na koně," pochmurně štěkla Natálie a přijela až ke dveřím. Skokem se ocitl na Rosinantových za jejími zády. Natálie ani nepočkala, než se usadí pohodlněji a pobodla koně. Kapitán ztratil rovnováhu. Objal ji kolem pasu. Silně z něj táhlo víno a nenáviděná voňavka.

"Ruce," suše řekla Natálie.

"A za co se mám tedy... Aha, tady," chytil se za vysoké sedlo. "Poslyš, tedy musím přiznat, že mě sebrali jedna báseň..."

"Voják," ušklíbala se Natálie.

"Kdo by si pomyslel, že přímo ve městě? Je to sebranka, to ti teda řeknu..."

"Podrobnosti mě nezajímají," řekla Natálie, ale pak se neovládla. "Ne! Já to nechápu! No dobře, strčili tě do pytle, spoutali, ale potom, potom? Namakanej! Schopnej! Holýma rukama by mohl dav rozehnat! Rukou přerazí poleno, ty dřevo s kotletama! Mohls je po zdech rozmazat a utéct! To ty ne! Kamarádičky sis našel! Koho?! Kočičku bělovlasou..."

Kapitán zasmušile funěl za jejími zády a nadsakoval mimo takt Rosinantova evalu. Natálie se cítila jako vítěz, protože to pěkně rozmázla. Musel hořet studem. Jenže v té chvíli se k ní naklonil a šeptl jí do ucha: "Natálko, máte u vás přísloví: 'Sám nežere, ale jiným nažrat nedá?'" Příslloví znala.

Celou cestu až k městské bráně neřekla ani slůvko.

Kilometrovník dvanáctý

Všechny barvy západu

Plný je vzduch zapomenutých jedů...

J. Kuzněcov

Koně opatrně našlapovali, když vstupovali na tmavě nabarvené trámy přívozu: Šéfka protáhle zakřičela, převoznice uchopily lano a zapřely se hrubými botami do bahnitého břehu. Přívoz se pohnul v ranním namodralém oparu lehké mlhy napříč řekou Tum, která oddělovala Šťastnou Impérii od ničí země. Natálie stála u zábradlí a dívala se do kalné vody. Občas z ní vystrčili tlamy zubatí draví karasi, zakousli se do tlustých trámů a odhryzávali štěpiny. Pokoušeli se zachytit svými drápatými tlapkami okraje voru a vylézt nahoru. Nedařilo se jim to a padali zpátky do kalných šedých vln.

"Tá-á-á-k děcka moje, é-éj úchněm," řvaly protáhle převoznice podle starých zvyků, "E-ej úchněm, sama pojede!"

"Nemohli bychom se smířit, Natálko?" Kapitán k ní nehlučně došel. Byl už ve svém obvyklém oblečení a brnění.

Převoznice si ho zvědavě prohlížely.

"Vždyť jsme se nepohádali," odpověděla Natálie a snažila se, aby její hlas zněl pokud možno co nejlhostejněji.

Olga postávala opodál a starala se o koně.

"Ta bělovlasá kočička mi může být ukradená, takže..."

"Hele, přepadli mě. Neudržel jsem se. Změníme ortel smrti na zkušební dobu?" jeho veselí, právě tak jako její lhostejnost, bylo trochu hrané. "Natálko..."

"To stačí," řekla Natálie a odvrátila se. "Nejsem tvoje chůva. A jestli máš v palici nějaké pitomosti, tak ti radím, aby sis uvědomil, že to jsou hlouposti. Jsem rytířka a ne kočička s prstýnky. To je všechno! Jsme znova na cestě."

Kapitán pokrčil rameny, namířil si to ke koním a propěvoval si:

"Jak do černé strže,

jak do černé strže
shodili kozáci shodili
čtyřicet tisíc koní."

Břeh se blížil. Vypadal úplně stejně, jako ten, který opustili. Stejná tráva, stejné stromy, stejné slunce. Ale břeh byl přesto cizí. Předtím jenom sjížděli z Hlavní silnice. V kterémkoli okamžiku se na ni mohli vrátit. Teď je čekalo úplně neznámo. Jestli byla pravda jenom desetina toho, co napsali kronikáři...

"Bože," řekl Kapitán, "já bych si dal pivo. Do ruky tlustou knížku, na video bych se koukl..."

"Na video jsem se dívala," nevydržela Natálie.

"Cože?" okamžitě zapomněl na předcházející rozmluvu.

"Máme takovou ceremonii," řekla Natálie.

"To není možné," zvědavě se k ní posunul.

"Šlechtičny, které dosáhnou plnoletosti a chtějí se stát rytířkami, odvedou do sklepa. Tam nejstarší z rodu sundá příkrývku ze skleněné koule. Do ní se má koukat. Vypráví se, že ten, kdo je pod ochranou bohů, uvnitř uvidí šílené obrazy," Natálie si smutně povzdychla. "Neviděla jsem nic, Škoda. Ani jsem neslyšela, že by někdo z mých známých něco viděl. Vaše ceremonie s videem probíhala jinak?"

Kapitán se místo odpovědi rozchechtal, až se koně začali plašit a dupat po břevnech voru. Olga visela na uzdách a Natálie se naštvane odvrátila. Bylo jí jasné, že se opět zesměšnila. U Starých určitě tahle ceremonie probíhala úplně jinak.

Bylo by směšné myslet si, že vojáci neznámých národů a nestvůry se na ně vrhnou okamžitě, jak slezou z voru. Nic se nestalo. Jeli v poklidu, míjeli lesíky. Cesty tu neexistovaly. Kapitán díky kompasu udržoval stálý směr a vrčel, že by džinů i duši prodal za pořádnou mapu. Hlasitě se podívoval, jak se vlastně mohl trefit tam kam potřeboval, takový Quentin Durward nebo Ivanhoe a všichni ostatní. Natálie se pozeptala, jestli jsou to jeho kamarádi nebo slavní rytíři Starých. Tentokrát se nesmál, ale Natálie přece jen pochopila, že zase šlápla vedle. Propříště se zařekla, že už se na nic nebude ptát.

Horn se najednou začal chovat podivně. Pobíhal a čenichal u země, vrčel a cenil tesáky. Nakonec se začal schovávat mezi nohama koní, takže se jen tak tak nedostal pod jejich kopyta. Kapitán, už dávno vážný, si převěsil samopal na prsa. Zeptal se:

"Víte co se děje?"

"Nevypadá to na zvířata," řekla Natálie a obě založily šípky na tětivy. Horn kňučel a nenechal se odehnat od koní.

Kapitán zamířil dalekohled na nejbližší houštinu. Byla docela hustá. Odplívl si a pak řekl:

"Něco tam je, paní mé. Musíme si to prověřit."

Koně šli krokem. Stříhali ušima a ustrašeně frkali. Horn se plížil úplně vzadu, a to se doma nebál ani lesních ještěřů.

"Hele," vykřikl Kapitán, "to je ono!"

Zamířil samopal, ale pak ho v rozpacích zase nechal klesnout. Ohlédl se a pokrčil rameny.

"Tedy, abych tak nějak..."

Olga zapištěla. Koně začali couvat.

Na otevřeném místě vylezlo dvounohé obřísko a lámalo při tom větve. Bylo to vyšší, než kterýkoli člověk. Tvor zarostlý řídkými kudrnatými chlupy, skrz které prosvítala růžová kůže. Boky mělo omotané kusem plátna. Šlo kolébavým krokem. Nehty na bosých nohách mělo hodně dlouhé. Rukama si tvor přidržoval na rameni mohutný kyj. Jeho tvář byla neskutečná směska lidské tváře a zvířecí tlamy. Byla protažená kupředu a trčely z ní tesáky. Pohled, který upíral na lidi, byl rozumný. Zastavil se a lehce se pohupoval na patách. Hluše bručel. Horn začal hystericky štěkat.

"Mám to zastřelit?" zeptal se Kapitán a nebylo jasné, jestli se ptá Natálie nebo sám sebe. "Něco se mi tady nezdá..."

Hergot, komu je to podobné?"

Natálie necítila strach. Prostě zírala a snažila se uklidnit Rosinanta tím, že ho hladila po hřívě.

"Ne," řekla nakonec.

Olga zezadu vykřikla něco nesrozumitelného. Pro boj neměli důvod.

Stačil by nějaký výkřik, rána, výhrůžné gesto, ale ničeho podobného se nedočkali. Nestvůra stála jako vrostlá do země.

Nakonec to Kapitán nevydržel a vykřikl:

"Hele strejčku, ty tady zdvíháš závoru, nebo co?"

Potvora rozevřela tlamu a chraptivě se zeptala:

"Cukr nemáš?"

Natálie málem překvapením pustila tětivu. Kapitán sebou taky cukl, ale ovládl se a odpověděl, jako by se nic nestalo:

"Cukr mám."

"Cukr dát, pak se neprat. Prát se, cukr nedávat."

"To je logické," řekl Kapitán. "Moje se prát nechce, moje bude dávat tvá baba cukr. Jo?"

Nestvůra ledabyle shodila z ramene dubisko. Způsobilo takovou ránu, až se zem otřásla. Obr se nebojácně vydal k poutníkům. Nejpodivnější bylo, že koně sice frkali a tancovali, ale jinak se vcelku chovali docela klidně. Potvora natáhla tlapu a zachraptěla:

"Cukr dát!"

Kapitán se neotočil, nastavil však dozadu levou ruku. Natálie spěšně rozvázala řemínky vaku s jídlem. Vytáhla váček s cukrem a vsunula ho Kapitánovi do ruky. Dva velké kousky se přemístily k nestvůře. Strčila je do tlamy a spokojeně zamlaskala. Potom sebou pleskla do trávy tak nečekaně, jako kdyby jí někdo podrazil nohy. Plácla několikrát prackou do země:

"I vy sedět."

Natálie se k tomu nemohla odhodlat, ale Kapitán se klidně zeptal: "Kdo zůstane na stráži?"

"Víte, na koni budu klidnější," řekla Olga.

"Tak sed' a dívej se kolem," Kapitán seskočil s koně, sedl si na zem k nestvůře. Nebyl ani daleko, ani blízko. Zapálil si cigaretu a zeptal se: "Hlídáš tady, Méďo?"

"Žít tady," kývla hlavou nestvůra. "Baba žít, děcka žít. Obilí sázet, maso lovit."

Natálie se nakonec také odhodlala slézt s koně. Zastavila se však opodál.

"Chytřej jsi," řekla potvora Kapitánovi. "Můj s jeden baba žít, tvůj s sebou tahat jeden baba a jeden baba."

"Nemusím mu, děvčata, vysvětlovat složitosti našeho..."

"Nemusíš," řekla Natálie. "Vy... Ty..." nevěděla, jak se na něj obrátit. "Co jsi zač?"

"Můj je člověk!" řekla nestvůra s intonací, která mohla být vykládána jako hrdost. "Můj je chytrý."

Z další besedy vyplynulo následující:

Kdysi dávno byli pradědečkové nestvůry hloupí a chodili po čtyřech.

Potom se z nebe začaly sypat kousky horkého vzduchu a pradědečkové se polekali tak, že se rozběhli pryč po dvou.

Zalíbilo se jim to. A už zůstali chytří.

"Fujtajbl," odplivl si Kapitán. "Hergot, furt mě někoho připomínáš."

Méďu Bédu! To je ono!"

"A to je kdo?" zeptala se Natálie.

"Tady neexistují medvědi?"

"Medvěd je mytologické zvíře," řekla důstojně Natálie. "Okřídlený a dvouhlavý. Lítající..."

"Tohle je medvěd," řekl Kapitán. "Postavil se na zadní a trochu zřejmě zchyťel..."

"Můj je chytrý," potvrdila nestvůra. "A můj soused taky chytrý, a ještě soused, a ještě soused, a ještě soused. Všichni chytří."

Tu krajinu obývali jeho příbuzní. Pravda, poutníky spíš zajímali tvorové, kteří by se podobali jim samotným. V tom jim ale nestvůra pomoci nemohla. Pečlivě oddělovala dvě sorty živočichů - kdesi daleko žijí "bezzvlášť lidé", kteří se s nimi dělí o cukr a dokonce je naučili sázet obilí, a ti druzí loví "lidi" a ti potom beze stopy mizí. Obzvlášť pečlivě bylo podotknuto, že tyto dvě skupiny se nikdy nemíchají.

Žádné podstatné výklady pro další pouť se z těchto informací udělat nedaly. Ti, co dávali "lidem" cukr, mohli poutníky bezproblémově zabít, a ti druzí mohli být těmi nejpříjemnějšími hostiteli. Proto rozhovor nikterak neprotahovali. Nechali nestvůře ještě trochu cukru a jeli dál. Při svém putování se cítili bezpeční, protože nestvůra je ubezpečila, že jeho příbuzní nikoho nenapadají první. Kapitán znenadání zesmutněl a pískal si něco opravdu teskného.

"Všechno je to moc smutné, Natálko," neochotně odpověděl na její bezděčnou otázku. "Co se týče lidí, je to všechno více méně-jasně. Ale čím se provinili méďové, že i na ně došlo... Že pykají za naše hříchy... To mi pověz..."

Poodjel. Houpal se v sedle a tichounce si prozpěvoval:

"Povedou mě po jitřním písku,
časným větrem učesaném,
na krku smyčku, na sobě džísku,
smutek milovat v jitru raném..."

Jeli dlouho, než narazili na nádherné jezero s písčitými břehy. Nacházelo se uprostřed hustého lesa, prorostlého hustým malinovým. Vynikající místo na táboření. Kapitán zpočátku tvrdil, že opravdové maliny vypadají úplně jinak, že jsou červené a ne modré a také ne tak velké a vůbec, že tvar mají mít úplně jiný. Nicméně Natálie s Olgou znaly právě takové maliny už od dětství. Začaly se jimi cpát po hrstech. Kapitán se k nim přidal až po chvilkovém váhání.

Po obědě se rozhodli vykoupat se. Samozřejmě, že dodržovali všechna bezpečnostní pravidla. Dlouho házeli do jezera kameny a pařezy. Hloubku změřili pomocí větví. Kapitán potom vystřelil do vody krátkou dávku, ale žádná nestvůra se na hladině neobjevila. Ostatně velké nestvůry v takových jezerech nežijí, zdechly by hladem. Pravda, jsou v cizině, takže kdo ví?

"Jestli máš takový strach, tak sed' na břehu a hlídej nás se samopalem," řekla Natálie. "Ženám nevadí, když se na ně dívají chlapi."

Kapitán oponoval, že dřív tomu bylo přesně naopak, takže sedět na stráži nemůže, i když by vlastně proti tomu nic neměl. Natálie zdvihla obočí, ale neřekla nic. Znova se v něm objevila ta podivná směsice drзости a stydlivosti, která tak Natálii přitahovala a mučila svou nemožností uhádnout, jestli je Kapitán opravdu typický příklad mužského charakteru Starých, nebo jestli byl výjimkou. Bůh ví proč se jí strašně chtělo tuhle hádanku rozlousknout, avšak přitom se nebyla ochotná zeptat přímo.

Natálie o tom přemýšlela, když shazovala oblečení na hrubý žlutý písek, po němž se strašně krásně chodilo naboso. Myslela na to, i když plavala v sluncem prohráté vodě. Najednou se jí zachtělo uvidět na dně poklad, blyštící se zlaté číše, hromadu duhově zářících drahokamů a třeba i legendární Valuty, o nichž se nadšeně zmiňují letopisy, přičemž vůbec nenaznačují, co by to mohlo být. Natálie měla podezření, že to nevěděli ani sami letopisci. Bohužel, voda byla kalná a na vzdálenost čtyř loktů už nebylo nic vidět. Její přátelé, které nebylo za křovím vidět, na ni zavolali. Odpověděla hlasitě a s radostí. Namířila si to ke středu jezera. Šíleně se jí nechtělo vylézat z vody. Kdy se naskytne zase taková příležitost?

A vtom uviděla poklad. Opravdový a skutečný poklad. Na druhém břehu se v mechu blýskaly ohromné drahokamy, velké jako lesní ořechy. Modrý, žlutý, rudý... Natálie zamrkala a zatřepala hlavou. Drahokamy nezmizely, zářily, vrhaly

pablesky, dráždily a přitahovaly. Natálie doplávala až k samému břehu. Nohama dosáhla na dno. Zaposlouchala se. Úplné ticho. Z druhé strany je sem slyšet klidný rozhovor, který mezi sebou vedou Kapitán a Olga. Zvuky se nad vodou nesou daleko. Vylezla na břeh, udělala tři kroky a naklonila se k drahokámům. Odhrnula si z tváře mokré vlasy. Narovnávala se a prohlížela si barevné kameny na dlani. Jako kdyby svítily zevnitř. Přece jen všechny legendy nelžou. Existují poklady. Měla jenom jeden problém: Kam má nahý člověk schovat drahokamy? Plavat jenom jednou rukou? To není dvakrát pohodlné. A obcházet jezero po břehu?

Natálie chvíli přemýšlela, a pak si je vsunula do úst. Uspokojená svým důvtipem se otočila k vodě.

Cosí těžkého a tvrdého ji dopadlo na hlavu. Zaclonilo sluneční světlo, bleskurychle sklouzlo po bocích. Přitisklo ruce k tělu. Za okamžik se Natálie ocitla spoutaná v těsném vaku. Pak jí podrazili nohy úderem do podkolení, zdvihli a pustili se skrz křoví. Cítila jak do pytle buší větvičky.

Vztekle se začala zmítat, ale únosci svírali pytel pevně a šikovně. Drželi Natálii pod kolena a ramena, takže se nemohla uvolnit. Prokleté kameny jí stále znesnadňovaly dýchání a znemožňovaly volat o pomoc. Vytlačila je jazykem ven a pokusila se vykřiknout. Okamžitě se jedna ruka přesunula na ústa a tím její pokus skončil. Běh pokračoval. Viditelně ji chytily lidé a ne žádné nestvůry. Natálie se zmítala, zkoušela křičet, tentokrát už jenom z čiré tvrdohlavosti. Věděla, že nemá šanci, že její přátelé na druhém břehu se vzpamatují příliš pozdě. A než si vyjasní, co se stalo, než se pustí kolem jezera a nasadí Horna na stopu... Ať se na to dívala z kterékoliv strany, vypadalo to s ní bledě. Díky vzteku. ani neměla příliš velký strach. V běhu ji omotávali hrubým provazem, který se jí nemilosrdně zařezával do těla.

Pytel vylétl vzhůru. Hodili ji na cosi živého, teplého, co sebou cukalo a páchlo koněm. Zazvonil postroj, někdo vyskočil do sedla, přitiskl pytel kolena ke koňské šíji. Zazněla koňská kopyta. Podle zvuku odhadovala, že koní by mohlo být pět nebo šest.

Trysk byl šílený. S Natálií to házelo, převalovala se, dostávala rány od koňského hřbetu. Dusila se. Žádostivě lapala po dechu, ale ani náhodou nebyla schopna pořádně se nadýchnout. Mokré vlasy jí lezly do pusy a do očí. Jezdci hvízdali, pořávali a hýkali nadšením. Viditelně se cítili v bezpečí. Podle dusoty kopyt Natálie pochopila, že jedou po otevřeném prostranství. V lese se tak rychle jet nedá.

Brzy ztratila představu o času. Před očima jí vybuchovaly barevné skvrny, vědomí se jí kalilo. Neměla čas být vystrašená. Veškeré její snažení směřovalo k tomu, aby se neudusila. Děsivý trysk se postupně změnil v normální klus. Jezdci kamsi pospíchali, ale nebyl to sebevražedný žedný spěch. Natálie se ve chvílích, kdy nebyla na hranici bezvědomí, snažila odhadnout, co ji čeká. Samozřejmě, že jí nic kloudného nenapadlo, všechny myšlenky jí z hlavy vytřásla jízda.

Nakonec koně zpomalili a zastavili. Rozvázali provaz a postavili Natálii na zem. Pytel se začal posunovat nahoru.

Vztekle sebou zmítala a pomáhala jim tak, aby ho sundali rychleji. Zamhouřila oči před náporům zářivého slunce. Kolem ní se rozlehl řehot. Pomalu otevřela oči. Stála nahá a rozčuchaná v kruhu mohutných, černě oděných mužů. Na levé straně hrudi měli jakési zlaté značky. Zapotácela se, protože se jí zvedal žaludek. Zle po nich střelila očima zpod zvrabčených vlasů. Chechot se rozlehl s novou silou.

"Přisáhám na Předurčení, že tenhle lov stál za to. Tahle kobylka... To je paráda!"

Družné ho podpořili. Natálie odhadovala, jestli dokáže jedním skokem vytrhnout meč nejbližšímu vojákovi. Ne. Tělo jí ještě neposlouchá tak, jak by mělo. Protřepala si ruce, masírovala si je. Pečlivě se rozhlédla. Kolem jsou holé kopce. Pod nohama jí šustí suchý, horký písek, šedivý prach. Ani stromek, ani keř není v dohledu.

Koně jsou docela obyčejní, šestinozí. Lidé jsou obyčejní, až na to, že jejich kalhoty a košile mají jiný, podivný stříh. Zlaté označení nejvíc připomíná nějaký šestinohý hmyz. Jejich pohledy se Natálii tak nelíbily, že se ani nezačala stydět za svou nahotu. V jejich očích bylo podivné prázdno. Dívali se na Natálii, jako by ani nebyla člověkem. Byly to oči koňských handlírů, které vyjadřovaly spokojenost nad nádhernou koupí. Nic jiného v nich nebylo. Neznamenal to pro ni ulehčení, spíš naopak.

"Přesně tak, naopak," pomyslela si Natálie.

Narovnávala se a hrdost se jí vrátila nejen do tváře, ale i do pohybu. Polkla zdvihající se žaludek. Podle jejich pohledů uhodla, že pochopili. Chápali, že je považuje za nižší bytosti, před nimiž se ani nemusí stydět.

Kolem se tyčily holé žluté kopce a vítr hvízdal, syčel jako had. Shazoval dolů písek a hnal ho jako tenké nevažitelné potůčky neznámo kam.

"Hergot, ta je kobylka!" opakoval velitel. "Hod'te jí nějaký hadr."

Natálii dopadla k nohám košile a kalhoty z téže látky, jako měli oni.

Oblečení však bylo daleko odrbanější, než to jejich. Natáhla si košili přes hlavu. Se zapínáním kalhot se chvíli mořila.

"Jsi přesvědčený, že se nedostanem do nějakého průšvihů?" zeptal se jeden z jezdců vůdce.

"Absolutně. Sledoval jsem je dost dlouho. Nic nám nehrozí."

"Dobře... Jak je s ní možné se domluvit?"

"Normálně."

Všichni se znova rozřehtali. Jeden z nich jí podal železný hřebec. Natálie se neudržela a vzala si ho. Dlouho si rozčesávala zacuchané vlasy. Pro sebe si potichu nadávala, když ji to bolelo. Potom hodila hřebec pod nohy veliteli.

"Ohá!"

"To nám už není ke cti. Zákon je Zákon, ale Ochránci Biče a Lopaty..." Všichni zmlkli. Vypadalo to, že dostali z ničeho nic najednou strach. "Vy dobytci, co to má všechno znamenat?" zeptala se Natálie.

"Ještě líp! Opravdu mluví lidsky! Bude s ní mň práce."

Natálie se pevněji zapřela levou nohou. Odhadla vzdálenost. Skočila.

Udeřila. Uhnula. Sekla.

Skoro v tomtéž okamžiku dostala ránu mezi krk a rameno čímsi těžkým. Letěla do písku jako pytel. Okamžitě po ní

skočili. Zkroutili jí ruce dozadu a spoutali je i nohy řemenem. Hrubě ji zdvihli a drželi za lokty.

Velitel, kterého kopla bosou nohou do podbřišku, těsně pod masivní přezku opasku, stále ještě seděl na zemi. Držel se za postižené místo a zaťatými zuby vtažoval vzduch a vzdychal. Syčel jako lesní ještěř. Jeho lidé, když se na ně nedíval, ho pozorovali s úšklebkem. Nakonec vstal, narovnal se a přišoural k Natálii. Vlepil jí facku, která ji ohlušila. "Ty, svině!" vydechl. "Nedovedu tě... Nepředám tě Ochráncům..." Natálie si olízla spodní ret. Ne, nerozbil jí ho, ale stejně to bolelo. "Rozvaž mi ruce a dej meč," řekla. "Pak uvidíme, ty zvíře!"

"Já ti dám takovej meč, že..."

"Ochránci..." uronil tak nějak lhostejně ten nejšedivější ze všech jeho lidí a velitel změkl. Chvilí nadával a pak řekl: "Tak dobře, jedeme."

Natálii vedli k pahorkům. Chůze byla obtížná, nohy měla spoutané nakrátko. Zakopla. Okamžitě ji zachytili, ale přitom se ji snažili nenápadně ohmatávat. Tajně, tak aby si toho 'hlavas' nevšiml. Avšak jejich dotyky byly hrubé a drzé. Snažila se jít opatrněji, drobnými kroky a pomaleji. Černé to švalo. Nakonec, po delší hádanci, jí přeřizli provaz na nohou.

"Nějak to tu nevypadá, že by tady ženy byly silnějším pohlavím," pomyslela si Natálie a schoulila se tesknou beznadějí. Poprvé zalitovala, že se vydala na pouť.

Čím víc se blížili ke kopcům, tím podivnější a zfetelnější zvuky se k nim nesly. Linul se odtud mohutný sykot, rámus, funění a mnohohlasé výkřiky. Připadalo jí to jako hluk velkého města. Tak nějak je slyšet, když se mu naslouchá z vysoké věže.

Ocitli se na vrcholku kopce. Natálie couvla.

Hluboko pod ní kypěl nepopsatelný shon. Pro nevycevičené oko se cvrkot - dole zdál být šílenou směskou lidí, zvířat, vozů, železa, dříví, provazů a schodišť.

Zprava se od obzoru táhla gigantická průrva, která si ani šířkou, ani hloubkou nezdala s vyschlou řekou u Šedého mostu. Dokonce ji svými rozměry překonávala. Tohle koryto však vyryly lidské ruce. Bylo ideálně přímé, s povlovnými okraji, vysokým valem vyházené hlíny na proti. lehlém břehu. Jakási obrovitá železná zvířata, členitá, dýmající těžkým, černým kouřem, hvízdající a chvílemi i vypouštějící oblaka husté bílé páry, se projížděla po plochem dnu. Vypadala, jako by je slepili ze sudovitých kusů železa, jiné kusy se vrtěly dokola, další byly rozčepýřené a děravé, eventuelně měly tvar tyčí. Zvířata se zakusovala obrovskými ozubenými koši na dlouhých krcích do kolmé stěny v místě, kde řečiště končilo. Škubala sebou, škrábala a zahryzávala se do ní a rvala z ní valouny a hroudy. Koše se zmítaly jako hlavy na zlomených šíjích. Zeminu vysypávaly do strany. Odtud ji vytahovaly vzhůru stovky lidí v sudech, připoutaných na dlouhatánských lanech, nebo ji vyváželi v kolečkách, pro něž se ve stěně klikatila úzká stezička. Tisíce lidí se dřely na dně, vyrovnávaly ho, vyváželi hlínu vzhůru a dusali z ní nekonečný val, který mizel kdesi daleko za obzorem. Jiní lidé vládli, řvali, bičovali knutami ty, kterým to nešlo tak rychle, jak bylo potřeba. Motali se u nohou železných zvířat. Spouštěli svazky kovových prutů a vzhůru vytahovali jakési bečky. Každou chvíli se ozývalo kvílení zraněných nešťastníků, na něž však nikdo nebral ohled. Jenom se tam, odkud se ozýval křik, se cosi zablýsklo, jako kdyby se vznesl vzhůru meč, a řev utíchal. Nad gigantickým řečištěm se držela oblaka prachu. Vypadalo to, jako by tu ve vzduchu viselo neštěstí. Hnusná podívaná. Natálii se dokonce zezdalo, že umřela a dostala se do záhrobního světa, na Smetiště dějin, jak u nich doma vyhrožovaly kněžky hřišníkům. Nezdálo se jí to, protože tam měl být mráz a tma... Ale stejně se to tomu hrozně podobalo.

Samozřejmě Natálie věděla, že lidé jsou schopni přetvořit svět pro ty druhé tak, aby jim bylo co možná nejhůř a zvlášť těm nevinným. Kam se hrabe záhrobní svět pro hřišníky...

"Co to je?" zeptala se a cítila se při tom jako zrnko prachu uprostřed vichřice.

"Velký Kanál!" odpověděl jeden z vojáků. "Výtvor Velkého Brouka!"

"A... k čemu to má sloužit?" zeptala se Natálie nechápavě.

Vzhledem ke grandióznosti stavby měla pocit, že to celé k něčemu musí být, že je v tom ukryt nějaký rozumný, lidský cíl. Byly tu desetitisíce lidí, ale všechno co dělali bylo nelidské.

Místo odpovědi dostala ránu do zad:

"Drž hubu, divoško!"

Natálie se podívala doleva. Stálo tam docela velké město. Město na kolech. Ohromné vozy kryté hrubou plachtovinou i opravdové domky, umístěné na vysokých kolech, s dvojími oje, nyní opřeny o zem, s okny, dveřmi, kovovými komínky. Tisíce vozů, tisíce domků. To všechno tvořilo křivolaké uličky a zákoutí nevábného labyrintu. Dýmaly tam pece, vzhůru létaly snopy jisker. Mezi tím vším pobíhaly děti, bučel skot, pod plátěnými přístřešky postávali koně, na natažených provazech se sušilo prádlo. Přesto se mohlo toto město během jediného okamžiku dát do pohybu. Nad ním se tyčil vysoký, zlatem pobitý sloup, na jehož vrcholku trůnila lidská lebka. Byla však příliš veliká, než aby to bylo dílo přírody. Šest mohutných broučích tlap se do ní zatínalo. Zlatý brouk měl černé, matné oči. Kousek pod lebkou vlálo ve větru něco jako dlouhé koňské ocasy nebo svazky černých provázků.

Jeden z Natáliiných vězňů se rozjel do města. Viditelně chtěl komusi oznámit svůj příchod. Míhl se v ulicích. Mířil k sloupu a zmizel ve víru právě tak černě oblečených lidí, jako byl sám.

Natálii někdo neurvale chytil za rameno a otočil ji. Jiný ji popostrčil kostnatou pěstí.

"Jdeme!"

"Ne... neumřela jsem?" zeptala se nejistě.

Místo odpovědi následovala rána pěstí do podbřišku. Pak se chlap ušklíbl a řekl:

"Brzy se sama přesvědčíš..."

Vešli do města a pochodovali mezi vozy a domky. Natálii vyvedlo z míry, že si jich nikdo nevšímá. Pohlédnou na ně jen tak mimochodem, a pak lhostejně uhnou očima. Z cesty uhýbají beze strachu, ale také bez zvědavosti, bez jediného lidského citu. Jenom u těch nejmenších dětí zablýskl záblesk zájmu. Všichni starší ji strašili prázdnotou v očích.

Přiblížili se k sloupu s lebkou a broukem. Zblízka se ukázalo, že sloup je doopravdy obrovský. Černé provázky suše šelestily ve větru. Dům u sloupu byl podstatně větší, než všechny ostatní.

Velitel na ně už čekal. Věznitelé se jí změnili před očima. Teď se chovali otrocky a úslužně, i když nikde nebylo vidět nikoho, před nímž by si tak museli počínat. Stáli v řadě, v pozoru, ruce na švech kalhot.

Zaskřípěly dveře a shora se ozval hlas:

"Vejděte!"

Velitel postrčil Natálii, takže se vydala po přistaveném schodišti. Stoupal za ní po špičkách. Zdálo se jí, že ani nedýchá. Předsíní. Stáli tu dva vojáci se sekýrami v rukou. Dveře se pomalu otevřely, Velitel už do Natálie nestrkal, jen se prstem opřel o její záda. Nasměroval ji do vzniklého otvoru. Nehlučně vešel za ní. Dveře se zavřely tak potichu, že si toho ani nevšimla.

"Pojď blíž," pronesl mužský hlas, v němž nebyla ani stopa po lidských citech. Znělo to, jako kdyby se samotný vzduch, nasycený pachem železa a písku, skládal do slov pod úderu neviditelného biče.

Natálie udělala dva kroky vpřed.

"Rozvažte jí ruce."

Kroky za zády a Natálie měla najednou volné ruce. Protřepala je, aby si rozproudila krev v žilách. Rozhlédla se. V černém vysokém křesle seděl člověk, oblečený také celý v černém, Úzký, dlouhý obličej, hrbolatý nos, ostrá brada. Úplně holá hlava, již nad očima přetínala zlatá obroučka se zlatým broukem. Vypadalo to, jako by se mu brouk všemi šesti tlapami vpil do lebky a strnul na čele jako prapodivné třetí oko. Stejný brouk seděl na opěradle křesla nad jeho hlavou. Z jeho těla vyrůstal sedmiramenný svícen. Po obou stranách stáli lidé v černém a od toho, který v něm seděl, se lišili jen tím, že brouci se jim pohupovali na zlatých řetězech na hrudi.

"Vypadni!"

"Velký Mistře, je umíněná a vzpurná. Bojím se..." zašelestil zpoza Natálie velitel únosců.

"Velké pravdy usmířují, i ty nejvzpurnější," řekl člověk v černém.

"Zmiz!"

Dveře se měkce zavřely. Patnáctero pohledů se upřelo na Natálii. Stála s hrdě zdviženou hlavou. Tvářila se, jako by si nevšimla těch šmátrajících a chladných pohledů, které byly navíc úplně prázdné.

"No tak co?" ozval se ten, kterému říkali Velký Mistr. "Je příliš krásná na to; aby prodloužila rod nějakého otroka.

Určitě je vhodná pro některého z vás, Ochránci Biče a Lopaty."

"Nebylo by vhodnější, zeptat se nejdřív mě, jestli jsem ochotna postarat se o pokračování nějakého z vašich rodů?"

řekla Natálie. "A druhá otázka zní, jestli vůbec stojí za to v něm pokračovat."

Zařivali se na ni ani ne tak rozhořčeně, jako spíš s nezměrným překvapením.

"Úkolem ženy je postarat se o neustálé pokračování rodu," řekl Velký Mistr. "Úkolem těch, co ženy porodily, je vést dál Velký Kanál. Jsi zřejmě zdaleka a rozumu jsi moc nepobrala, když neznáš ty nejzákladnější pravdy."

"Jsem kněžna Natálie z rodu Druhých Sekretářek, rytířka Šťastné Impérie!"

"Divochy vymyšlené hodnosti jsou nesmyslné proti Velkému Kanálu."

"To je paráda," řekla Natálie. "Vypadá to, že mě chcete dát někomu za ženu, aniž byste se mě zeptali, co na to říkám já."

"Jaký to má význam ptát se na něco tebe," řekl Velký Mistr. "Ochránci! Je s podivem, že ta divoška dokáže souvisle vyjadřovat svoje myšlenky, i když jsou primitivní. Ještě jednou to potvrzuje, že musí připadnout někomu z nás."

"Co jste zač?" zeptala se Natálie a pro tuto chvíli se rozhodla, že se nebude přít.

"Jsme sluhové Velkého Kanálu," řekl Velký Mistr.

Vstal z křesla a položil jí svou chladnou a krutou ruku na rameno.

Popostrčil ji k oknu. Přes nakupené domky byla vidět oblaka prachu a páry nad Kanálem. Rámus a rachot železných zvířat, vrzání beček a koleček doléhal až sem.

"Na co to všechno je?" udiveně se zeptala Natálie a vůbec se přitom nepřetvařovala.

"Jsme jenom skromní sluhové Velkého Kanálu," řekl Velký Mistr. Jeho hlas se snažil být měkký, ale nešlo mu to.

"Kdysi dávno byl svět šílený a zdívočelý. Ubozí divoši rozrývali zem motykami a stavěli si chýše. Bez užitku trousili kolem sebe práci a počátky rozumu v stovkách nesmyslných činností a jenom tak zvyšovali chaos. Tehdy přišel Velký Tro, jehož svaté vlasy se rozprostřely nad světem sedmibarevnou životodárnou duhou. Tak zvěstoval nástup Ěry Pořádku a Práce. Tro natáhl ruku a na dlaň mu usedl Svatý Brouk, aby okusil drobčků veliké Moudrosti. Myšlenky Velikého Tro oplodnily Božského Brouka a vnučly mu ideu Velkého Kanálu. Brouk kladl vejce a Velký Tro je oplodňoval svým dechem. Tak se narodili Slavní Předkové, prarodiče Ochránců Biče a Lopaty. Práce Slavných Předků osvětila božskou moudrostí Velikého Tro tlupy divochů, a tak začal Velký Kanál. První hroudy vzlétly a Velký Kanál rozdělil zemi. Ničil hniající kosti divochů a smetl jejich ubohé příbytky. My, Ochránci, jsme smrtelní, ale Velký Kanál je nesmrtelný. Už roste neodvratně stovky let."

"Stovky let?" přeptala se šeptem Natálie.

Bála se pozdvihnout oči, aby se nesetkala s nekonečnou pustotou v jeho pohledu.

"No... a co potom?"

"Jsi mladá, ale tvůj rozum bloudí," řekl. "Potom - je nesmyslné slovo.

Existuje velké slovo - věčnost. Velký Tro, to je věčnost. Velký Kanál, to je věčnost. Má sice začátek, ale nemá konec."

"To není možné," řekla Natálie. "Lidem se to nakonec zprotiví..."

"Aby se jim to nezprotivilo, jsme tady my, Ochránci Biče a Lopaty." "Polámou se vaše železné..."

"Lidé budou rýt rukama."

"A co když Kanál narazí na moře?"

"Jdeme vpřed už stovky let směrem, který nám ukázal Velký Tro. Velký Kanál nemůže uhnout, ani se zastavit. To už

stačí," bolestivě stiskl Natálii rameno. "Zatím ti odpouštíme všechny divošské hlouposti, které jsi tady povídala. Ale zítra už to bude kacířství. Neradím ti, abys na to zapoměla. Zdá se mi, že se u tebe objevují záblesky rozumu. Proto se pokus pochopit. Nemáš šanci na jiný osud, než se stát pokračovatelkou rodu. Tvé štěstí je, že to bude některý z Ochránců Biče a Lopaty a ne nějaký obyčejný pracující. Jediným tvým pocitem se nyní musí stát vděčnost za milost, kterou jsme ti prokázali."

"Děkuji," řekla Natálie. "Doufám, že nebudu muset prodlužovat něčí rod hned tady."

"Jsem rád, že si tak rychle osvojuješ svatá příkázání," i když je to podivné, nevšiml si ironie, která čísel z jejího hlasu.

"Samozřejmě, že musí dojít k svatební ceremonii. Začne večer a bude krátká. Pomohou ti připravit se. Už dnešní noci dáš život budoucím Ochráncům Biče a Lopaty."

"Děkuji za neuvěřitelnou důvěru," řekla Natálie.

Cítila se nyní daleko klidněji a víc si důvěřovala. Není pravděpodobné, že tenhle cvok a jeho banda prázdnookých poskoků budou očumoval u svatebního lože a přitom duchovně spolupracovat na pokračování rodu.

Ty, co ji lapili, už dávno poslali pryč a nedá se říct, že by někde nahlásili, že jejich kořist není nijak slabá a pokorná, když má volné ruce a nohy. Jejího 'novomanžela' čekají velmi nepříjemné okamžiky a jeho svatební noc bude asi poněkud netradiční. Potom se uvidí. Utéct odtud nebude jednoduché. Najít cestu zpátky bude ještě obtížnější.

Nicméně je lepší risknout, než se stát pokračovatelkou nějakého rodu bláznů a neustále jim rodit nové...

Proto Natálie usměřeně sklonila hlavu a řekla:

"Tvá moudrost mě vyvádí z míry, ó Velký Mistře," přejela celý doprovod takovým pohledem, že se v jejich očích objevilo dokonce cosi lidského. "S rozechvěním očekávám toho nejdůstojnějšího z vás, ó Ochránci."

Ukázalo se, že toho nejdůstojnějšího vybírají tím nejprimitivnějším způsobem. Podle pořadí vytahovali ze zlaté nádoby kuličky. Vbrzku se našel šťastlivec, který však svou radost nedal nikterak najevo.

"Prázdnooký balvan," pomyslela si Natálie, "neliš se ničím od ostatních."

Rozhodla se přivítat ho tak bouřlivě, že se z bezvědomí nevzpamatuje ještě hodně dlouho.

Sluhové v černém, noví a neznámí, ji vyvedli na schody kryté stříškou. Už se smrákalo. Slunce se dávno skrylo za obzorem. Vlevo se houfovaly mraky, které barvou a hustotou slibovaly brzký a hustý slejvák.

"Tím líp," pomyslela si Natálie a cítila v sobě opíjející pocit a lehkost z blížící se nebezpečné akce.

Přivedli ji do domku se zataženými okny a předali služkám, které byly oblečené v šedočerném. Snaživě ji umyly v kovové vaně a Natálie si pomyslela, že dvě koupání zajeden den je trochu přespříliš. Navlékly na ni modré kalhoty a bílou košili s modrým vzorem, který nápadně připomínal jejich šestitlapého brouka. Oblečení bylo z tenkého, měkkého materiálu a boty z dobře vydělané kůže. Na krk jí pověsily zlatý řetízek se zlatým broukem a černými nitěmi. Evidentně to byla stylizovaná podoba Velikého Tro. Zrcadlo tu neměli. Buď se cestou lehce rozbíjela, nebo ho zatím nevynalezli. Natálii to bylo trochu líto, přece jenom by se byla ráda podívala, jak vypadá v svatebním oblečení těchto šilenců.

Potom ji odvedli do domku, patřícímu šťastlivci (z jeho pohledu), který si ji vylosoval. Z pohledu Natálie si však vytáhl los velmi nešťastný.

Služky rozsvítily zlatý sedmiramenný svícen, stojící v rohu. Skoupě vysvětlily, že se sem brzy dostaví nějaký místní kněz, aby završil svatební obřad a přivede s sebou ženicha.

Natálie je poslouchala na půl ucha. Jakmile za nimi zaklaply dveře, obrátila se ke stěně. Pod broukem s vyvalenými očima visel meč v bohatě zdobené pochvě, s drahocennou rukojetí. Na koncové kouli trůnil zlatý brouk. Meč byl kratší a širší, než na jaké byla Natálie zvyklá, ale vypadal použitelně.

Úkosem sledovala dveře. Našpicovala uši. Obešla nízké a široké lůžko. Opatrně vytáhla meč a přidržela pochvu, aby nezazvonila. Vyzkoušela prstem ostří. Spokojeně si odfrkla. Meč byl perfektně nabroušený. Chudáček ženich.

Tichounce vložila meč zpátky. Usmála se. Rozechvělá nevěsta čeká...

Sedla si na kraj lůžka a pokusila se vypadat jako nedočkavá nevěsta. Škoda, že se nevidí a neví nakolik se to povedlo. Zkusila rukou měkkou postel a povzdychla si: "Kdyby tady tak byl..."

Za oknem krápal. Ve vzduchu visela příjemná vůně mokrého písku. Najednou se uprostřed vlhkého soumraku rozlehl strašlivý rachot. Plameny svíček zakolísaly a málem zhasly. V tom okamžiku se rozletělo okenní sklo. Natálie leknutím nadskočila. Vylétla z postele a doběhla k oknu. Botama drtila kousky skla. Nemohl to být blesk ani hrom. Bylo to příliš brzy a navíc ohlušující. Bouřka se k městu ještě nedostala.

Natálie se vysunula ven. Riskovala přitom, že se pořeže o ostré střepy, které trčely z rámu. Vlevo, poměrně daleko, se rozrůstala, stále výš a do šířky, rudá záře. Kolísala a byla obrovská.

"Kanál," došlo Natálii. "Začalo tam něco hořet. Právě včas!"

Na několika místech města se chraptivě a strašlivě rozeřvaly trubky.

Uličkami, ozářenými mihotavými rudými plameny, běželi lidé, všichni směrem k požáru. Žádný zmatek. Natálie si nakonec všimla, že je jako stádo ženou před sebou jezdcí a pěšáci v černém. Slyšela jak sviští biče a dopadají na záda a hlavy. Jeden za druhým zahřměly ještě dva další výbuchy. Záře se rozšířila na polovinu nebe.

Natálie opatrně vtáhla hlavu dovnitř. Nastal nejvhodnější okamžik.

Ulička zpustla. Směr si pamatuje. Koní je tady hodně a meč...

V tom okamžiku uslyšela dusot v předsíni. Ruka šátrala po klice.

"Pryč s roztřesenou neviností," řekla si Natálie.

Vytrhla meč z pochvy, sfoukla svíčky a přitiskla se ke stěně. Rudé pablesky pronikaly dovnitř rozbitým oknem, takže toho, co vejde okamžitě uvidí. Ke dveřím měla jeden jediný skok a života, tomu kdo sem vejde, zbývalo setsakra málo. Dveře se rozletly, ale nikdo se v nich neobjevil. Natálie napnula oči a zírala do tmy. Zdvihla ruku s mečem a připravila se k úderu. Ze tmy se však ozvalo napjatě a s radostí:

"Natálko, zahod' ten kus železa, nebo se pořežeš!"

Podlomily se jí nohy. Pustila meč a skočila Kapitánovi kolem krku. Rty se mu trefila někam za ucho. Kapitán ji objal s takovou silou, až jí zapraskala žebra.

"Udusíš mě," vydechla se šťastným smíchem. "Kde se tu bereš? Povídej!"

Měl na sobě černé oblečení se zlatým broukem na hrudi, ale pod ním cítila brnění. Samopal mu visel na rameni.

"Jeden takový mi daroval svůj obleček," ušklíbl se Kapitán. "Narazil jsem na tak ukecanýho... Hnida jedna Všechno mi povyprávěl, co a jak, co kde je a tak... Hořlavíně se tak říká, protože hoří..."

"Tak tos udělal ty?" obrátila se k rudé záři.

"Je to můj hřích," pustil Natálii a vyhlédl ven. Spokojeně si odfrkl, "Kterej trouba by takhle skladoval hořlavinu..."

Skoro nehlídanou... Jenom jeden granát... Tak jdeme!"

Vyběhli do deště. Kolem požáru panoval strašlivý hluk, ale nejbližší uličky byly tiché a pusté. Běželi mezi tmavými povozy a domky. Kapitán ji chytil za ruku a s jistotou ji táhl za sebou. Natálie nestačila strhnout pochvu ze stěny. Běžet s holým mečem v ruce bylo nepohodlné. Jenom jí překážel.

"Zahod' to!" křikl Kapitán.

Natálie ho poslechla. Někdo jim zkřížil cestu. Sice nevědělo co jde, ale stačil nastavit sekeru. Kapitán pustil Natálii a kopl ho do krku. Znovu chytil Natáliinu ruku a vlekl ji směrem od požáru. Najednou strnul a zaposlouchal se:

"Stůj!"

Postrčil Natálii k nejbližšímu vozu: "Padej támhle!"

Sám skočil bleskurychle za ní. Ocitli se mezi nějakými pytli. Za okamžik kolem nich prolétli jezdci a produsalo velké množství lidských nohou. Natálie si vydechla. Dívala se na jeho obličej, který ve tmě skoro nebyl vidět.

"Jak jsi mě našel?"

"To sis myslela, že jsme se na tebe vykašlali?" nahnátl ve tmě její rameno.

"Průzkumníci své kamarády neopouštějí, kněžno! Hornovi poděkuj! Pustili jsme ho po stopách a velmi rychle jsme se jim dostali až na dotyk. Potom jsme vás z povzdálí sledovali dalekohledem, jak s nimi mírumilovně 'beseduješ'. Vsadili jsme se v houštinách... Pak už to bylo strašně jednoduché. Vlezl jsem do tohotole courajícího se města a přibrzdil jsem jednoho s takovou podivnou sekyrkou. Zjistil jsem, že je to strašně ukecanej človíček..." Kapitán se opatrně dotkl její tváře. "Moc tě praštili? Tam nahoře v kopcích?"

"Nestojí to za řeč," řekla Natálie.

"Co od tebe vlastně chtěli? Zařadit do harému?"

"Abych těm pitomcům rodila děti," našťavaně odsekla Natálie. "Takoví blbečci, pitomí kopáči..."

"Podívejme, čeho se jim zachtělo..." odmlčel se a potom jí odhodlaně šeptl do ucha: "A se mnou bys souhlasila?"

Natálie strnula. Opirala se koleno o tvrdý pytel. Ucítěla jeho rty na svých. Pomalu zdvihla ruce a položila mu je na ramena. Zamhouřila oči a dlouho je neotvírala.

"Jsi, Natálko, poklad," zalechtal ji horký Kapitánův šepot. "Neslýchaný a nemožný poklad v brnění!"

Natálie se v temnotě usmála. Štípalo ji v očích. Bůh ví proč jí bylo strašně dobře. Je to záhadná věc, ty slzy. Je to velké a záhadné tajemství, kterému zatím nerozumí.

"Půjdeme?" řekla tiše a dotkla se jeho tváře a pomalu ho pohládila.

"Vůbec se mi tu nelíbí..."

Kolem už zase bylo ticho. Seskočili na zem. Drželi se za ruce a rychle kráčeli ke kraji města. Nikdo se jim nestavěl do cesty, nikdo je nehonil.

Všichni se shromáždili kolem požáru. Liják sílil. Čas od času se ohlíželi na vysoko šlehající plameny.

Už byli daleko od strašného kočujícího města. Rudá záře pomalu dohasínala a postupně se schovávala na dno Kanálu.

"Hasí ho, pomaloučku ho hasí," řekl Kapitán. "Hasí, hasí, ale neuhasí, polévají, polévají, ale nezalejou. Hm, určitě se sem ještě vrátím..."

Natálie se zasmála. Byla naskrz promoklá, oblečení se jí lepilo na tělo, ale zimu necítila. Byla na svobodě a šilenci, kteří po staletí ryli svou nesmyslnou obří roklinu, mizí navždy z jejího života. Alespoň v to doufala.

"Vyznat se v tom, to by bylo to, co potřebujem..." řekl Kapitán. "K čertu, nemám do čeho bych tě zabalil. Sám jsem mokrý jako myš..."

Natálie sevřela v ruce zlatého brouka a trhla. Řetízek praskl. Natálie ho zahodila tak daleko, jak to jenom šlo. Kdyby mohla, tak by ho zahodila až na druhý konec světa. Roztáhla ruce a zatočila se pod padajícími kapkami. Zamhouřila oči. Zaklonila hlavu a nastavila obličej dešti. Křikla:

"A stejně je život krásný!"

"Přesně! Sám tomu začínám věřit," Kapitán ji chytil do náruče a řekl tak napjatě, jako kdyby chtěl skočit do vody:

"Natálko, já si nedělám srandu..."

"Já vím," vydechla Natálie. "Já taky ne. Jenom... Já... Ty... Tak nějak... Jestli..."

Bez naděje se do toho zamotala a zmlkla v úplných rozpacích. Něco starého se rozpadalo, odcházelo, mizelo, a to nové se nějak nemohlo pořádně vyklubat. Natálie strnula v jeho objetí. Zaryl mu nos do ramene, a pak trochu žalobně poprosila:

"Nehoň mě... Já..."

"Natálko, já tě chápu," Kapitán ji pohládl po mokrých vlasech. "Jenom, Já vážně... A na furt..."

"Já taky, zřejmě..." řekla Natálie tak tiše, že ji možná ani neslyšel.

Brzy se dostali tam, kde na ně čekala Olga s koňmi. Horn radostně štěkal a lital kolem. Olga jí skočila kolem krku. Natálie nebyla schopna uhádnout, jestli má na tváři kapky deště nebo slzy.

"Jak to tam vypadalo?" zeptala se nakonec Olga.

"Ále, hlouposti," řekla Natálie a poprvé se dnes večer roztrásla zimou. "Málem jsem se vdala. Ale to je jenom taková

drobnůstka."

Kilometrovník třináctý

Sen o žitných apoštolech
Tak poloostrovy putují k oceánu,
pryč od děsných zemských nepořádků

A. Rembo

Natálie jela v čele svého malého oddílu zasmušile jako bouřkový mrak. Dokonce i na Rosinanta přešla nálada jeho paní. O Olze a Kapitánovi ani nemluvě. Ani se nepokoušeli začínat nějaký rozhovor. V jejich očích Natálie viděla nepokryté nepochopení. Nebyla schopna najít vhodná slova, takže našťavaně mlčela, kvůli čemuž se vztekala ještě víc. Vznikl tak uzavřený kruh.

Kdyby si to měla přiznat úplně na rovinu, tak by chtěla být někde o samotě s Kapitánem, vzít se za ruce a vyříkat si všechno, co je potřeba. O tom, že jsou přece jenom lidé z úplně jiných světů a že budou si muset strašně moc polámat hlavy nad tím, jak ty dva světy přiblížit, ohladit hrany, aby se zrodilo něco nového, co by neranilo ničí hrdost, samolibost a názory na život. O tom, co každý z nich bude muset obětovat a jestli bude potřeba vůbec něco obětovat. A vůbec, jestli stihnou do konce jejich cesty do neznáma vyřešit všechny problémy jednou provždycky?

Časem se jí zdálo, že si i Kapitán láme hlavu tím samým. Určitě. Možná, že jeho myšlenky jsou jenom odrazem toho, o čem přemýšlí Natálie. A možná, že taky čeká jenom na nějakou příležitost...

Jenže ta se nějak nechtěla naskytnout. Lesy skončily a už třetí den jeli po rovině, kterou tu a tam narušoval nevysoký kopec. Takové prostředí je tím nejnevhodnějším místem pro vážné rozhovory. Tak už to někdy bývá, že člověk šíleně potřebuje stromy nad hlavou, lesní mýtinu, pěkný pokoj, balkón, starou dřevěnou stěnu... Takže nejlíp by bylo vzít se za ruce a odejít někam dál od postaveného tábora. Nejvíce ze všeho Natálii mučila myšlenka, že si Kapitán může pomyslet, že se mu tehdy vrhla kolem krku jenom kvůli nekonečné vděčnosti za záchranu. Aby se zbavila alespoň tohoto nedorozumění, přidržela koně, a když ji Kapitán dohnal, tiše se ho zeptala:

"Nezlobíš se na mě?"

"Za co, bože," v jeho hlasu však zněly smutné noty. "Všechno je v pořádku..."

"Právě že ne," řekla Natálie, aniž by se na něj podívala. "Jenom se na mě nezlob... Přemýšlím a je mi těžko."

"Prapodivná náhodička," řekl Kapitán už veseleji, "taky přemýšlím a kupodivu ne o těch nejjednodušších věcech. Co kdyby sme si někam sedli a popovídali si o tom spolu a pěkně nahlas?"

"Ještě chvíli počkej," řekla Natálie. "Jenom se na mě nezlob, jo? Ještě chvíli počkáme..."

A odjela kupředu. Jako kdyby se jí odvalil z duše pořádný balvan. Pobídla Rosinanta do mírného cvalu. Vlasy jí vlály zpod přílby, kterou zdobil zlatý srp a kladivo. Kde jsou ty časy, kdy se jí život zdál plný tíživých záhad, ale přitom vlastně docela prostý, bez nějakých velkých nepříjemností? Kde jsou ty časy, kdy by ji ani nenapadlo, že změna základů je tak strašně mučivá záležitost? Natálie, kněžna z horského výběžku Ulu-Gemu, z rodu Druhých Sekretářek, odvážná rytířka, co se dala na pochod za Vědomostmi. Ach, jak krásná a lehká se zpočátku ta cesta zdála...

Zastavila koně. Kolem ní se do dálky táhla obděláná pole. Pšenice tu stála jako zlatá, pevná a pružná stěna, co se jen tak zlehýnka kýve ve větru. Natálie seskočila ze sedla, utrhla klas a rozetřela ho v dlaních. Ochutnala zrní. Byla to opravdová pšenice, nejen na pohled, ale i na chuť.

Kapitán a Olga ji dojeli. Natálie mlčky ukázala kolem sebe. Ukazovala na zlatavá pole, která mizela až za obzorem.

"No, minimálně to není Kanál," řekl Kapitán.

Všem bylo jasné, co znamenají ty zlaté klasy. Obrovská pole, to je stát. Teď už jde o to, čím jsou a jak se tu chovají k poutníkům.

Nezbývalo jim nic jiného, než jet dál, a to také udělali. Vbrzku našli vyježděnou cestu a dali se po ní. A neuplynulo až tak mnoho času, když se Kapitán náhodou ohlédl a vykřikl:

"K čertu!"

Daleko vzadu, kousek od cesty, po níž jeli, se zdvihal tenoučký sloupek dýmu. Pak v něm vznikla mezírka. Opět sloup dýmu. A vedle se objevil ještě jeden.

"Blahopřeju," řekl Kapitán. "Jsme v pytlí. Možná, že ti vpředu už dokonce vědí i kolik nás je."

"To je příjemná zvěst," opáčila Natálie. "No co, stejně nám nezbyvá, než jet kupředu..."

"Už je to moc dlouho, co jsme se s nikým neprali," dodala flegmaticky Olga.

"Tak to sis vybrala perfektní okamžik, kdy chceš něčeho litovat!" odfrkl si Kapitán. "No, už jedou! Kontrola dokladů a zavazadel!"

Nad cestou stál mrak prachu. Vstříc jim jel celý jízdní oddíl, dvacet lidí.

Natálie položila ruku na rukojeť meče.

Zastavili se uprostřed cesty a mlčky čekali. Prach se usazoval a už bylo možné rozeznat rudé štíty a různobarevné pláště.

Jezdci s obtížemi uklidňovali koně. Všichni to byli muži, modroocí, se zrzavými bradkami. Ve všem ostatním se podobali Natálii, brnění, meče, kopí, ostrohroté přílby, na nichž však scházely symboly srpů a kladiv. Štíty měli trochu jiné, měly kapkovitý tvar, a byly bez erbů. Někteří vojáci byli vyzbrojeni palcáty. Ty se v Impérii prakticky nepoužívaly. Natálie nevěděla, jestli se z takového setkání má radovat, nebo jestli jim věští nové nepříjemnosti.

Se zájmem a ostražitě se navzájem prohlíželi. Potom Natálie popohnala koně vpřed, tak aby se ocitla o koňskou délku před ostatními a řekla:

"Jsem Natálie, kněžna výběžků Ulu-Gemu, rytířka z rodu Druhých Sekretářek. Kdo jste vy?"

Přesně tak jako ona, vyjel vpřed jezdec ve fialovém plášti, se zlatým řetězem na krku. Odpověděl:

"Jsem vévoda Bobrec a velím pohraniční stráži. S čím přicházíte? Proč je jediný muž mezi vámi oblečen tak ohavně a dívky jsou v brnění?"

"Tak je to u nás zvykem," řekla Natálie a z jejího hlasu zněla vyzývavost.

Pochopil ji a odpověděl právě tak stroze:

"Něco takového není možné, modrooká. A kdyby i bylo, tak by stačilo řemenem přelíznout vaše něžné prdelky."

"Tak to zkus," vytáhla Natálie meč do poloviny.

"Natynko, neblázni. Jsme v cizím chrámu a musíme se nejdřív porozhlédnout," tiše jí poradil Kapitán.

Vévoda Bobrec si pohrával s knutou, která měla vyřezávanou rukojeť. Neměl nejmenší snahu sáhnout po meči. Díval se na Natálii s dobromyslným úsměškem. Vyzařovalo z něj klidné sebevědomí člověka, který má v zádech dvě desítky jezdců a navíc je ve své vlastní zemi.

"Tak co?" zeptala se Natálie.

Cítila se stále ještě nepříliš jistě.

"Odkud jsi, žes tak divoká?" zeptal se Bobrec a bylo vidět, že ho to opravdu zajímá.

"Odtud, kde jsou všichni takoví," odsekla Natálie a hrdě zdvihla hlavu. "Budeme předpokládat, že meč ovládáš dobře," řekl Bobrec. "Dokonce bys mohla i někoho škrábnout. Jak dlouho vydržíš? U svatého Pera, my tě, samozřejmě, nezabijem. Ale za to řemenem tě pořádně poučíme, že si hodně dlouho nesedneš..."

"Hele, pohraničníku, neprovokuj," řekl Kapitán. "Víš co? Dáme klidnější hovor, jo? Děvčata jsou mladá a horkokrevná. Jsou zvyklé rychle vytáhnout rapíry. Ještě si s nimi a postříbřeným palcátem v ruce nepohrály, i když nejsou žádná mýdelka... S tím radši počítej. Seš seriózní mužskej, to vidím."

Proto mi vysvětlí: U vás je zvykem podřezávat počestné poutníky?"

"Podřezáváme, když je to potřeba. Vyzvědače a sebranku z Kanálu," řekl důstojně Bobrec. "Jestli patříš k slušným poutníkům, tak se ti nic nestane. A ty seš kdo?"

"Jak bych ti to řekl... Momentálně bych to definoval asi jako... poutník. Koukaj zachmuřeně z chalupy. Ani bohatej, ani chudej, stejně tě k sobě na nocleh nepustěj..."

Bobrec na něj vytřeštil oči:

"Odkud to znáš?" a sám slavnostně pokračoval, jako když předčítají modlitbu:

"Stejně to není jedno, je tam člověk,
nebo stín oblaku kamsi pluje mlhou hustou,
holi má sukovitá, ovinutá čerstvou březovou kůrou,
jsi mi milejší a bližší, než vlastní bratr..."

Teď zase pro změnu vyvaloval oči Kapitán. I nálada jezdců se změnila. Už nestáli napjatí a jejich pohledy ztratily ostražitosť. Tušení nadcházejícího boje zmizelo beze stopy. Natálie bezděky povolila prsty sevřené kolem meče. Zajel do pochvy, až záštita cinkla o stříbrné kování.

"Tos měl říct hned," řekl Bobrec. "Když už přijíždíte z tamté strany, nevíte co za blázinec se konal tudle noc u Kanálníků? Plápolalo to tam parádně."

"Snažil jsem se," řekl skromně Kapitán.

"Cože? Ty? Co se tam dělo?"

"Chovali se jako ti nejhorší parchanti," řekl Kapitán. "Naši Natálku dotáhli k sobě na návštěvu, aniž by se slušně zeptali. Tak jsem musel... Vás si nevšímají?"

"Nás si už, bratře, nevšímají dost dlouho," vysvětlil Bobrec významně; "Kdyby ses zeptal mého dědy, bude ti vyprávět, jak učili Kanálníky slušnému chování..."

Kapitán přehodil nohu přes sedlo. Seskočil na zem a navrhl vévodovi: "Pojďme si poplkat."

Bobrecovi to nepřišlo divné. Také slezl. Poodešli od cesty a živě si spolu něco povídali. Tu se jeden rozmachoval rukama, tu druhý. Zřejmě aby byl přesvědčivější. Nicméně to vypadalo mírumilovně a trvalo to dost dlouho. Dvakrát se Bobrec ohlédl a podíval na Natálii, udiveně a uctivě. Potom se rozhovor zřejmě stočil na samopal. Kapitán vystřelil do země. Koňáci se poplašili, ale Bobrec mávl rukou a zůstal klidný, i když se mu to nedařilo tak úplně.

Vraceli se jako lidé, kteří jsou spokojeni tím druhým a také dokončili nějaké obtížné poslání. Bobrec se usmál:

"Zbytečný poplach! Jsou to naši," a vesele se podíval na Natálii. "Stejně nevěřím modroočko, že jsi šikovnější s mečem než já..."

"Někdy později to můžeme vyzkoušet," řekla Natálie klidně, "když se nám bude chtít."

Vydali se na cestu. Bobrec jel mezi Kapitánem a Natálií a vykládal.

Pokračoval v rozhovoru, který začal už s Kapitánem:

"Pochop, papírů zůstalo od Temnoty strašně málo. Je však známo, že svatý Per chodil po této zemi. Učil nás, že sprostěren proti nám už udělali moc, takže si nemáme nikoho moc všimnat a neskákat cizím na špek. Máme si žít podle vlastního rozumu a v souladu s přírodou. Protože srandičky zmizej jako oblaka, či dým a příroda, ta je věčná. A díla Mnohosmutných, žitných apoštolů, zapsal sám podle toho, co si pamatoval v těch počátečních dobách. Uctíváme ty apoštoly jako lidi s duší, kteří se dokážou dotknout srdce." Jeho tvář ztuhla, když zpěvavě deklamoval:

"Sbohem. Nezapomeňte hbitě,
že duby opadávají tiše
pod nízkou rezavou Lunou.
Jenom vřes a trnovník pichlavý,
lopuch jako skřet kosmatý
řadí ve větru vanutí. "

Kapitán bez jakéhokoli rozmýšlení navázal:

"Lopuch ani kůň nepomačká
dubového chrastí kupu
opláče popel krbu malého..."

Na půl ucha Natálie slyšela, jak Olga za jejími zády někomu odpovídá a směje se. Všechno bylo v pořádku. Natálii už nějak neudivovalo, že vedle ní jedou v rytířské zbroji muži a ne ženy. Svět byl velký a mnohotvárný. Její předchozí život byla jenom jedna perlička v celém náhrdelníku zvyků a obyčejů, zákonů a nařízení. Bylo obtížné vzdát se přesvědčení, že jediné pravdivé a správné je to, co znala od dětství. Ještě nesnadněji přijímala právo druhých žít podle zákonů, které jim odkázali jejich předci. Pouť pokračovala a staré předsudky z ní vypadávaly jako mléčné zuby. Natálie se cítila starší, jako kdyby neseděla v sedle dny, ale roky.

Vpředu se objevilo město. Přímé, čisté ulice. Vysoké dřevěné a kamenné domy s vesele barevnými střechami. Byly tak barevné jako jarmareční bonbóny. Na domech se skvěly barevné vitráže. Takové Natálie viděla jenom v imperátorském paláci a tady byly skoro na každém domě.

Kitěž!" s hrdostí utrousil Bobrec.

Město nemělo hradby. I to mnohé řeklo Natálii, která znala boje na hranicích knížectví a obsazování Národních výborů nejen z doslechu. Věděla i o masivních hradbách každého města ve Šťastné Impérii, železem okovaných branách.

Jenom velmi silné město, které je přesvědčeno o své převaze, může vyměnit hradby za sílu svých rytířů.

"Budete bydlet u mě," řekl Bobrec. "Nebudete překážet. Mimochodem, je tady můj mladší bratr a je svobodný, takže kdybys náhodou, modrooká, chtěla přijmout starosvaty..."

Kapitán neřekl nic, jenom se vévodovi podíval do očí a zuby se mu zaleskly zpod sluncem vyšisovaných vousů.

Natálie se smíšenými pocity rozpaků a hrdosti sklopila oči. Bobrec se zaraženě poškrábal na zátylku:

"Aha, už chápu. Berte to, že jsem si dělal legraci."

Dům měl veliký, s čistým dvorem. Dřevěné schody vedly na krytou galerii, kterou podpíraly vyřezávané sloupky. Po dvoře pobíhali právě takoví psi, na jaké byla zvyklá, právě takové slepice. Dokonce tu hrdě kráčel i pestrý barevný kohout a domýšlivě se rozhlížel po okolí. Jenom hospodářka, která jim vyšla vstříc, Natálii hrozně překvapila, i když se snažila nedat to na sobě znát.

Natálie poprvé v životě viděla ženu bez kalhot. Toto slovní spojení bylo pro ni tak nemožné, jako například "tvrdý vzduch". Bobrecova žena na sobě měla bílou košili pod kolena, v pase staženou vyšíváním opaskem. Široké rukávy se doplňovaly výstřihem, který odhaloval ladnou šíji. Podolek měla vyšitý červeným, modrým a žlutým hedvábím. Natálie musela přiznat, že to vypadá velmi hezky. Žena se pohybovala lehce, svobodně a graciálně. Vůbec se nestyděla za holá kolena svých opálených nohou. Bylo evidentní, že je to obvyklé ženské oblečení a že tak tady chodí všechny. I hospodyně se na ně dívala udiveně. Hlavně na ni a Olgu. Kapitán ji ani moc nezajímal. To jenom potvrzovalo, že obě tu vypadají podivně. Natálie se, podle svého zvyku, kousla do spodního rtu.

"Báňu! Báňu to chce, matko! Teď naše hosty zaženeme do báňi!" hřměl vesele Bobrec.

Objal ženu kolem ramen a usmíval se na hosty otevřeným, mírně chvástavým úsměvem šťastného člověka. Natálie pocítila lehké bodnutí závidosti. Asi poprvé se jí zdálo něco v jejím předchozím životě nesprávné.

"Co to je báňu?" přece jenom nevydržela, když odepínala meč. Bobrec se rozchechtal, ne urážlivě, ale tak nahlas, že se kohout lekl a poodlétl o kus dál.

"Neznáš ji? No, modroočko... No, kněžno a ještě s mečem! Aleno, je ti jasné, co máš udělat? Ukaž našim hostům báňu tak, aby do konce života nezapomněli, co to je!"

Velmi rychle Olga i s Natálií zjistily, že báňu je věc, která se hned po prvním seznámení zaryje hluboko pod kůži a nedá se na ni zapomenout. Nikdy! Popsat se však dá taky těžko.

Horká pára, vědro ledové vody, podle vylité Alenou na hlavu v nejnečekanějším okamžiku. Vylekaně spokojené zavřeštění. Syčení vody na rozpálených kamenech. Pocit kůže vymydlené až do skřípotu. Příjemné rány březovými košťátky, které čarodějně kouzelně únavu a špatnou náladu.

Jedním slovem, když se Natálie vypořádala do předsíně a pokusila se vydýchat, cítila se jako znovuzrozená. S tím se nemohly srovnávat lázně Šťastné Impérie, ani koupání. Vzala si z Aleniných rukou džbánec slabého piva a žízňivě se k němu přisála. Pila tak rychle, až jí pivo stékalo po hrudi, Předala džbánec Olze a odfrkla si:

"Pohádka!"

"Vy neznáte báňu?" zavrtěla soustrastně Alena hlavou. "To je smutné... Nechcete si, děvčata, obléknout šaty?"

Myslela jsem si... A tak jsem vám je přinesla," kývla k lavičce s oblečením.

"Tak tohle jsou šaty? Ať mě Chru bací!" vzpomněla si Natálie na staré rouhání.

Vzpomněla si na předchozí život; jak jí ho ukazoval čaroděj. Kouzelník to byl politováníhodný, ale šaty ukázal správně: Jsou to stejné šaty, jako má Alena. Ale má si je vzít a vyjít v nich mezi lidi?

"Musím?" zeptala se skoro žalostným tónem.

"Samozřejmě že ne," usmívala se Alena. "Jenže u nás není zvykem, aby děvčata chodila v kalhotách. Vypadáte v nich

nezvykle. Otáčet se za vámi na ulicích asi nebudou, ale pro sebe se vám budou smát..."

Není jasné, jak by se Natálie zachovala, kdyby tu nebyla Olga. Té se nabídka vyloženě líbila, dokonce se jí rozhořely oči. Udělala na Natálii prosebný obličej:

"Natálie, jenom tak pro zajímavost."

Natálie si musela čestně přiznat, že ji zvědavost pokoušela právě tak.

Alena vypadala v šatech... Natálii háral nějaký nový cit. Byla to směs závisti, chuti soupeřit, chuti vyšperkovat se...

"A taky líbit se jednomu..." rozhodně ukončila debatu sama se sebou.

Olga si už přes hlavu oblékala bílé šaty s výšivkou. Alena ji pomáhala. Pas omotala hedvábnou kroucenou šňůrkou a zavázala ji. Odstoupila o krok a prohlédla si ji:

"Mnó. Prostě nádhera!"

"A zrcadlo?" vyhrkla Olga.

"Zrcadlo je v domě. Půjdeš se tam podívat?"

"Jdu!"

Natálie váhala. A bylo proč. Z jedné strany to bylo nezvyklé. S rytířkou se nikdy nic takového nedělo. Na druhé strany nikde nebylo řečeno, ani napsáno, že nošení takového oblečení odporuje rytířskému kodexu a je zakázané. Všechny zákony o něčem takovém mlčí. Když se to vezme z pozice, že co není zakázané, je dovolené, nikde není černé na bílém, že se rytířka nesmí objevit před lidmi bez kalhot. Nikdo s takovým případem nepočítal.

Natálie rezignovaně mávla rukou:

"No tak jo!"

A byla v šatech. Popotáhla za podolek, upravila si pásek a s hranou lhostejností se zajímala:

"Doufám, že nevypadám směšně?"

"Vypadáš nádherně," řekla Alena tónem starší a moudřejší, i když věkem se od Natálie příliš nelišila. "Přisahám apoštolům, že nic lepšího sis přát nemohla."

Přece jenom musela sebrat veškerou odvalu, aby vyšla z bání a jako by nic přešla přes dvůr do domu. Nejdřív ji Alena odvedla do místnosti s velkým zrcadlem. Když se uviděla celá, nebyla Natálie schopná popsat všechny pocity, které ji zachvátily. Utěšovala se myšlenkou, že kde není zákaz... Přes veškeré pochyby se však kochala tím jak vypadá. Olga si žádné takové problémy nedělala.

Natálie se nakonec odhodlala vyjít ven, a vzápětí zrudla pod nadšeným Kapitánovým pohledem. Dokázal jenom vydechnout:

"Natálko, nemám slov..."

Sám se vrátil z bání spokojený v bílé, vyšívané Bobrecově košili a jeho modrých kalhotách s červenými lampasy. Špičaté boty měl půjčené od vévodova bratra. Během putování se mu strniště změnilo v kučeravou bradku a Kapitánovi se ji nechtělo oholit. Točil se před zrcadlem možná ještě déle než Natálie. Když zachytil její posměšný pohled, vysvětlil bez nejmenších rozpaků:

"Víš, vždycky se mi takhle chtělo procházet se po městě... Bobreci, nemáš náhodou papachu? Se zlatými střapci."

Narazit si ji na kučeravou hlavu a půjdu po městě honit vodu."

"Najdeme ji, Ivanyči," Bobrec položil na stůl oblý hliněný džbán plný medoviny. "Ale zatím, jak je zvykem po bání a ne námi..."

Stůl byl bohatší, než mnohý z těch u nichž Natálie seděla ve Šťastné Impérii. Nejdřív se jí medovina zdála slabá, jako sladká vodička. Ale vbrzku jí začalo šumět v hlavě, a teprve pak ocenila lstivost pití. Šaty už jí vůbec nevyváděly z míry a nezdály se jí obtížné. Všimla si častých Kapitánových pohledů. Vzpomněla si na tvrdé pytle a třesk požáru, potom slejvák a všechna slova, která byla řečena. Aby se od toho odtrhla, pokusila se obrátit list. Řekla Bobrecovi:

"Dobře si tady žijete, přiznávám. Báňa, šaty, kolem města nemáte hradby..."

Bobrec se podíval na svou ženu. Usmáli se na sebe a potom vévoda řekl:

"Víš, Natálko, samozřejmě, že náš život není úplně bezoblačný... Bylo by nádherné, kdyby na zemi žili jenom světci, ale to zatím není. Stávají se různé věci. I lidé bývají různí... Nicméně se snažíme..."

"A víte co? Vysvětlíte mi," řekla trošičku namazaná Natálie hlasitě a rozhodně, "kdo z nás je bliž Starým? Šťastná Impérie, nebo vy? To znamená, kdo je šťastnější? Tohle mě hněte..."

Bobrec rozhodil rukama:

"Tohle posoudit nemohu. Jeden 'Starý' sedí vedle tebe."

Kapitán seděl a mlčel. Soustředěně přemýšlel. Měl napjatou tvář, která ztratila všechnu bezstarostnost.

"Hergot, ta Natynka," řekl nakonec, "někdy se trefí přesně na ohryzek. Podle mě je nutné položit otázku úplně jinak. I když je to pro mě bolestné, tak nemohu připustit, že podobat se Starým, tedy nám, znamená být šťastnější. Kdybych si měl vybrat, tak bych nechtěl žít v té vaší Šťastné Impérii, ale tady. A co ty?"

"Tam je moje vlast," řekla Natálie. "Tam..."

"Hosti moji drazí!" vykřikl Bobrec. "Musím se přiznat, že nezvládám učené rozhovory. Jsem prostý pohraničník a nic víc. Ale až přijde můj bratr... Je to vědec, budoucí astronom, tak ten se stýká s chytrými myšlenkami. S ním se o takových věcech bavte. A my se budeme po bání zabývat normálními věcmi," mávl rukou nad stolem.

Bouchly dveře a někdo od prahu vesele zakřičel:

"Vévodo, neví tolik! Vyplašíš všechny nepřátele!"

"Jedno ucho spí a druhé je ve službě!" Bobrec se nadzdvihl. "Tohle je můj učený bratříček, který vbrzku díru do nebe prokouká, všechny hvězdy spočítá a do knih zapíše."

Bratr byl opravdu o něco mladší, ale vzrůstem si s vévodou nezadal. Ani v ramenou neustupoval staršímu bratrovi.

Jenom obličej měl hubenější a oči ho zradily. Patřily člověku, který je zvyklý hodně a dlouho číst. Natálie takové oči

znala. Měli je sečetli lidé v Impérii. Pravda, ti je měli smutnější, možná proto, že v Impérii bylo knih tak málo, že se někteří snažili psát svoje vlastní.

"Hvězdopřevodce Jelizar," řekl Bobrec mladší. "Jak vám říkají už vím. Co na mě vyvaluješ oči bratříčku? Tvoji koňáci mají ženy a přátele. A ženy sousedky. Přes pět ulic se vypráví, že kněžna Natálie zabila draka a o ulici dál se povídá, že všechny kanálníky zahnila do Kanálu a přikázala jim tam sedět, dokud nenaberou rozum. Což lidi berou. Pravda, moc tomu nevěřím. S Kanálem to není tak jednoduché. Tam se ještě budeme muset moc namáhat... Je to tak co kněžno?"

"Jo," řekla Natálie a dívala se mu přímo do očí, "ještě si s nimi užijete." Podíval se na Olgu a ta na něj. Jejich pohledy se srazily, až to zajískřilo. "Tak ke stolu!" staral se Bobrec starší.

Natálii se zdálo, že se k svému mladšímu bratru chová s úctou. Zřejmě k tomu měl důvod.

"Neotravuje vás to ještě u stolu?" zeptal se Jelizar klidně a jistě. "Kdybys je alespoň provedl po městě... Co vy na to?"

"Samozřejmě půjdeme," vyskočila Olga dřív, než se kdokoli stačil ozvat. V šesti šli širokými ulicemi i uličkami. Lampy plály na sloupech jasným a klidným plamenem bez dýmu a sazí. Tu a tam bylo slyšet písně. Některé i smutné. Nicméně srovnání s ulicemi Šťastné Impérie nedopadalo pro ni dobře. Určitě by se setkali s ukňouranými výstupy opilých řemeslníků, nebo se zdrženlivější bitkou vyšší společnosti, cinkotem mečů souboje.

"Není co srovnávat," pomyslela si Natálie. "Je tady daleko klidněji. Okamžitě se to dá vycítit."

Úkosem se podívala přes rameno. Olga s Jelizarem se mírně opozdili a o něčem si potichu vyprávěli. Chovali se jako staří dobří známí. Natálie, v lehkém alkoholovém rozjaření, po nich chtěla hodit nějakou jedovatost, ale Kapitánova dlaň jí stiskla prsty. Ztichla a sklonila hlavu. Vzpomněla si, že život je strašně složitý. A největší složitost kráčí vedle ní a drží ji za ruku.

Vyšli na rozlehlé náměstí zalité rudým světlem úplňku. Stály zde čtyři mistrovsky vytesané kamenné postavy. Jedna byla vyšší, než ostatní. Zobrazovala člověka se zachmuřenou tvář. Gesto jedné ruky vyjadřovalo rozhodnost a odpor. Ostatní stáli volně, se svěšenými rukama, v klidných a mírumilovných pózách, jako kdyby odpočívali po těžkých a obtížných činech. Jejich tváře, jak si Natálie všimla, byly spíš smutné. Jejich vlasy pokrývaly věnce z žitných klasů, které nebyly kamenné, ale opravdové. Před nimi na malé kamenné desce hořel nízký, jasně červený oheň.

"Ten nejvyšší je svatý Per," řekl Jelizar. "Jeho příjmení se ztratilo v běhu věků, ale slova a činy, které položily základ, zůstaly. A ten byl prostý. Neztratit sám sebe. Samozřejmě, že všechno je složitější a delší. Zůstaly po něm knihy, ale to hlavní zní velmi jednoduše: Být sám sebou a žít tak, aby stálo za to pamatovat si vás," odmlčel se. "Zřejmě jsme si nezapamatovali úplně všechno, leccos jsme popletli, ale to, co zůstalo, je pravda. A támhleto jsou žitní apoštolové, mučedníci země a paměti. Svatý Sergěj, svatý Sergěj Druhý a svatý Nikolaj. Proto se modlíme za jejich čestný život a zlou smrt podlou zabíjáčskou rukou."

Dlaň, svírající Natáliinu ruku, se rozevřela. Natálie zvedla oči ke Kapitánovi a šepem se ho zeptala:

"Jak to bylo ve skutečnosti?"

Neodpověděl. Došel k silné, čtvercové desce, k rudému plameni. Naklonil se a položil něco dál od ohně. Natálie popošla kupředu a podívala se. Byl to kousek chleba. Kapitán se vrátil a stoupl si vedle ní. Tiše řekl:

"Kdyby v životě měli aspoň kousek chleba..."

Natálii připadlo, že na ni dýchlá syrová zima. Otfásla se a zimomřivě zvedla ramena. Něco za tím vším bylo. Někáká tragédie, určitě složitější, strašnější a nepochopitelnější, než zůstala v úryvcích vzpomínek.

"Co si lidi budou pamatovat o nás, kdybychom najednou zmizeli z tváře země?" pomyslela si Natálie.

Odpověď na svou otázku však nenašla.

Vraceli se mlčky. Dokonce i Olga s Jelizarem ztichli. Natálii neopouštěla předtucha, že se přiblížila k nějaké hranici. Musí teď udělat rozhodný krok vpřed a nechat na příště přemýšlení o všech problémech okolo. Někakou dobu se přetvařovala sama před sebou, že nechápe, v čem ta hranice je, a že ten krok je potřeba ještě o chvíli odložit.

Došla ke dveřím svého pokoje, pootevřela je o chvilinku dřív, než na ně stačil zaklepat. Položila Kapitánovi ruce kolem krku, zavřela oči a přitiskla se k jeho rtům.

Kilometrovník čtrnáctý

Pod nízkou rezatou Lunou

Zrudla Luna jak smrtelná rána...

N. Gumilev

Natálie seděla u okna a lhostejně sledovala pyšného kohouta. Vztekala se. Přesněji řečeno, snažila se rozvzteklit. Ale moc se jí to nedařilo.

Život ubíhal klidně, noci byly nepřetržitým něžným šílenstvím. Ráno však všichni kamsi mizeli. Olga s Jelizarem se ztráceli tak pravidelně, že se podle nich dal kontrolovat čas. Když se Olga setkala s Natálií, dívala na ni s tak přihloupě šťastnými očima, že to bylo neúnosné. Učený hvězdopřevodce se pro změnu děsně styděl, takže Natálii vbrzku přestalo bavit ho pošťuchovat. Kapitán mizel hned po snídani. Chodil besedovat s učiteli, s kupci, kteří vykonali dlouhá putování a vracel se až pozdě večer. Dlouze se vždy omlouval a vyprávěl, jak důležité věci je potřeba řešit z očí do očí. Pak vždy sliboval, že až přijde vhodná doba, seznámí Natálii se všemi podrobnostmi i tajemstvími. Zatím je ale ještě příliš brzy. Na konci třetího dne se náhodně nachomýtl k návštěvě. Na dvůr přišel důstojný stařec. Tiše a dlouze propíral mladého učenice za to, že úplně zanedbává své povinnosti. Snažil se vyhnout jakémukoli rámusu, ale ani jeden z nich nevěděl, že mají posluchače.

Jedině starší Bobrec zkrášloval její nudu. Natálie velmi rychle pochopila, že je to duše prostá a nezávistivá. Člověk, který uměl velmi dobře své povolání a nic víc nechtěl. Co bylo daleko důležitější, nevztekal se a nezlobil na lidi, kteří mohli a uměli víc, než on. Odtud pocházela jeho úcta k bratrovi. Natálie si vzpomněla na první setkání, převlékla se do svého obvyklého oblečení a navrhla vévodovi souboj na meče. Bobrec ochotně souhlasil. Nikdo z nich nevyhrál, oba to přiznali. Poté se k ní vévoda začal chovat daleko uctivěji. Vyprávěl, že kdysi existovaly ženy, kterým se říkalo bohatýrky.

Potom i starší Bobrec odjel na pravidelnou objížďku hranic. Z nudy začala Natálie pomáhat Aleně v domě, ale skončilo to velkou ostudou. Uměla vařit jenom na ohničku. Pokus naučit se šít a vyšítvat skončil vbrzku rozpíchanými prsty. Alena, samozřejmě, zachovávala úplnou chladnokrevnost, ale její tříletý synek se díky dětské bezprostřednosti pobavil až až. Aby neklesla v jeho očích úplně, ukázala mu Natálie své brnění a zbraně. Poté se pro něj stala tou nejvyšší autoritou.

S Alenou jí to šlo daleko hůř. Natálie se nikoli bez důvodu domnívala, že se k ní vévodova žena chová s nechápavým žalem, protože tady kombinace ženy a rytířství vypadala jako věc zcela neslučitelná s normálním životem. Vzpomínky na bohatýrky počítala spíš k legendám. Čím víc o tom všem přemýšlela, tím víc Natálie začala přemýšlet o svých vlastních dětech. Jenže to se ukázalo být tak složitým a mučivým tématem, že se jí z toho v hlavě udělal úplný galimatyáš.

Kapitán se objevil, když nebyla v právě nejlepším rozpoložení. Vstala od okna a šla mu vstříc. Usmála se na něj. V jejím úsměvu byla radost, ale i chlad. Vycítil to, a proto se na ni tázavě podíval:

"Stalo se něco, Natálko?"

"Vzhledem k tomu, že se k ženám nehodí pláč a skandály... Jinak bych..." řekla Natálie a snažila se nevybuchnout. "Já už takhle dál nemůžu. Ty to nechápeš? Takhle se mnou nemůžeš zacházet! Jestli jsem ustoupila od některých kánonů a pravidel, tak si nemysli, že jsem se stala podřízeným tvorem slabého pohlaví. Nikdy jím nebudu. Tak je to..."

Kapitán ji objal a šeptl do ucha:

"Natynko, čím jsem tě našel?"

Nepokusila se vysvobodit:

"Vypadá to tak, že jsi strašně nadšený, že ses dostal na místo, které je uspořádané podle tvého..."

"Přesně tak. Přesně tak, Natálko. A ty by ses na mém místě neradovala, ani trošinku?" odstrčil ji o kousek od sebe a podíval se jí do očí. "Na mém místě? Do očí se mi dívejte, kněžno! A odpovězte mi čestně, dokud vás nekousnu do ucha. Říká se, že je to bolestivé. Kde máte ucho?"

"Ještě to tak!" Natálie šikovně uhnula. Opírala se mu dlaněmi o hrudník, ale podráždění zmizelo. Uměl legraci hasit jiskřerky nedorozumění, které se čas od času mezi nimi rozhořovaly.

"Její modré oči jednoznačně dokazovaly, že buď v nejbližším okamžiku řekne nějakou drzost, nebo se rozpláče," řekl Kapitán. "Plakat nebudeš, to ti nesedí," opřel se o opěradlo těžkého křesla. "V tom případě čekám na drzosti! Ale s rozumem a v klidu!"

"Zatím je celý náš společný život jedno velké putování," řekla Natálie a sedla si na parapet tváří k tomu tolik podivnému a přitom toužebně očekávanému člověku. "Ale někdy to cestování skončí... A potom si budeme muset něco vybrat, nějak se usadit."

"Natálko, vůbec jsem nepochyboval, že jsi chytrá holka," řekl Kapitán bez jakéhokoli úsměvu. "Často se trefíš přímo na kořen věci. Samozřejmě, že se budeme muset nějak rozhodnout. Moje místo je tady. Někdo se mi ta vaše Šťastná Impérie nepozdává. A vůbec to není kvůli tomu, že se tam prohodila pohlaví. Tady... Tady toho sice dost zapomněli, ale něco podstatného tu zachovali..."

"Podle mě je tady nuda."

"No, máš pravdu. Tady se v ulicích s rapíry nepobíhá..." došel k ní, sedl si na sluncem rozehrátý parapet a objal ji kolem ramen. "Tady vůbec není žádná nuda. To se jenom zpočátku zdá, že je tu všechno pohodové perníkové chaloupky, čist'ounci chlapíci kosí obilí s písní na rtech ze zlatých polí. Jako kubáňští kozáci... Samotnému mi to tak zpočátku připadalo. Myslel jsem si, že jde o nějaký ráj na zemi... Ale velmi brzy jsem přišel na to, že i tady kypí utajené vášně," povzdychl si. "Z té své mušketýrské země jsi přeci odjela za vědomostmi, s tím, že všechno okamžitě pochopíš... Poslouchej mě pozorně a ulož si to do své šišulky. Dějou se tu vážné věci. Je ti jasné, že člověk není schopný chodit klidně nějakých pět set let v kruhu a donekonečna opakovat poučky dědů a pradědů, i kdyby byly sebechytřejší. Někdy ho to prostě musí přestat bavit... V tom okamžiku začínají problémy a přemýšlení o sobě a o světě. Dokonce i u vás, podle tvého vyprávění, není tak málo těch, co přemýšlejí. A co teprve tady, když jim nehrozí hořící hranice. Dá se říct, že tady je zatím klid, ale bují tady žhavé spory. Někteří v kovárnách nebo v laboratořích něco vynalézají, další by chtěli dojít na kraj světa a přeplout moře, jiným jsou nejdražší dědovské pravdy bez všech možných nových myšlenek. To jsou krajní hranice. Mezi nimi je nespočetně odstínů... Chápeš?"

"Chápu," řekla Natálie, "ale radši mi řekni, kam vlastně mizíš?"

"Tam, co jsem ti říkal. Spory a rozhovory do ochraptění. Odtud se vypravuje mnoho obchodních karavan. Takže jsou tu k dispozici knihy, A nejen to, ale i lidi..."

"A co já?" zvedla k němu Natálie tvář. "Prosím tě, nezapomínej, že jsem vyjela za vědomostmi a ne za dobrodružstvím. Za vědomostmi!"

"Jenže vědomosti... To je leckdy moc těžká věc..." díval se jí do očí zamračeně a smutně. Natálie najednou vycítila nějaké nebezpečí.

"Jsem už dospělá," řekla.

"Já taky," odpověděl Kapitán, "a viděl jsem toho trochu víc, než ty. A přece je to pro mě strašné a hrozné..."

"O čem to mluvíš?"

"Hm... Pojďme, čekají nás," seskočil z parapetu, chytil ji kolem pasu, přitiskl k sobě a šeptl do ucha: "Natynko,

Natynko... Co je to za věc ten život? Jen co si chvílika myslíš, že je všechno v pohodě, hned ti nějaké svinstvo začne dýchat na krk..."

V jeho hlasu zněl tak nepochopitelný smutek, až Natálie ustoupila o krok. Zachvátil ji neklid:

"Co se stalo? Něco se muselo stát..."

"Tak jdeme! Stmívá se, už nás čekají."

Natálie si už dávno všimla věže, které stála o samotě na kraji města. Byla vysoká, měla minimálně deset pater a vršek zakrývala podivná střecha. Kulovitou kopuli tvořilo množství sklíček zasazených do měděných ráků. Patřila hvězdářům.

Uvnitř bylo čisto a ticho. Stoupali po širokém schodišti. Natálie si stačila všimnout skrz otevřené dveře mnoha políček plných tlustých knih. Jinde stály objemné záhadné přístroje, stoly s prapodivným skleněným nádobím, vycpaná známá i neznámá zvířata a ptáci.

"Tady pracují alchymisté?" zeptala se chápavě.

"Míř výš," řekl Kapitán. "Tohle sice není univerzita, ale je to jediné pořádné vědecké pracoviště v širokém, dalekém okolí. My musíme až úplně nahoru."

Vystoupali až pod samotnou kopuli. Natálii málem vypadly oči. Na kovaných třínožkách, vyšších než člověk, stálo několik ohromných trubíc, které připomínaly Kapitánův dalekohled. Mířily vzhůru do kopule. Na stolech ležely podivné instrumenty a záhadné barevné obrázky. Byly to kruhy a půlkruhy, černé disky s rozevlátou zlatou korunou kolem celého obvodu. Jiné tvořily rozsypané zlaté tečky na černém pozadí. V některých Natálie poznala známá souhvězdí. Zahlédla tu i obrázky hvězd s ocasem, jež se někdy objevovaly na nebi a vyvolávaly mezi lidmi hrůzu.

"Můžu se podívat?" nevydržela Natálie a vrhla se k nejbližší rouře, která na ni mámě blýskala fialovou čočkou.

"Až pak," delikátně, ale tvrdě ji zadržel Kapitán. "Teď se tu sejdou lidi a půjde o vážné věci. Tak se chovej taky vážně. Potom se budeš moct vynadávat, jak ti jenom bude líbo."

Lidé přicházeli jeden za druhým. Vítali je tady poklonami a usazovali je mezi přístroje a roury. Byli tu staří i mladí, lidé s ošlehanými tvářemi poutníků, možná kupci nebo rytíři. Nakonec se jich tu sešlo kolem třiceti. Mlčení Natálii tížilo.

Vycítila v shromáždění napětí. Mimoděk se napřímila v křesle s vysokým opěradlem a položila si ruce na kolena.

"Začneme," řekl stařec, který nedávno navštívil Jelizara. "Přátelé, je tu s námi kněžna Natálie. Nemohu říct, že by se příliš vyznala ve vědě, ale vědomosti ji zajímají, a to už mluví samo ze sebe. Proto jsme se rozhodli pozvat ji na naše shromáždění. Nicméně vás musím, kněžno, upozornit: Vědomosti jsou velmi těžká věc!"

"Jsem dospělá," opáčila Natálie. "Už jsem v životě něco viděla, o tom vás mohu ubezpečit. V naší zemi zaujímají ženy poněkud jiné postavení..."

"Právo na vědomosti neodpírá ženám nikdo ani tady," měkce oponoval stařec. "Ale vraťme se k problému. Mají vaši hvězdáři něco takového?" ukázal na roury.

"Ne," řekla Natálie a najednou pocítila příliv žhnoucího studu za ten svět, který zůstal daleko za ní, tak daleko, až se zdál trochu nereálným, možná pohádkovým, nebo snovým. "Abych mluvila úplně pravdu, tak musím přiznat, že naši hvězdáři se nejvíce zabývají legendami..."

"Nevíte, jestli se mezi nimi nenachází nějaká, kde se mluví o barvě a velikosti Luny?"

Natálie se důkladně zamyslela, a pak odpověděla:

"Mám pocit, že v pradávných dobách měla Luna jinou barvu a byla podstatně menší... To je všechno, co o tom vím. Ale pochybuji, že u nás o tom někdo ví víc."

"To se shoduje s našimi..." řekl někdo.

"Shoduje," kývl rozvážně stařec. "Kdybys byl, Jelizare, tak laskav..."

Jelizar vstal, rozvinul šelestící svitek a připevnil ho na podstavec tak, aby na něj všichni viděli. Na bílém listu bylo osm či devět koncentrických kruhů. Stařec přešel kupředu, zastavil se vedle stojanu. Ve vyschlé stařecké ruce držel ukazovátko.

"Naše nejstarší nebeské kroniky popisují Lunu této velikosti a její barva měla být bílá nebo nažloutlá," ukázal na středový kruh. "Taková měla být do té doby, kterou v Šťastné Impérii nazývají Temnotou a u nás Chaosem. Vzhledem k tomu, že se k nám divutvorným způsobem dostal člověk, který žil ještě před Chaosem, může to potvrdit. V průběhu staletí se Luna zvětšuje a mění barvu," dotkl se ukazovátkem několika dalších kruhů, "Nakonec je její velikost a barva taková, jakou ji známe my všichni. Pravda je, že od doby mého dětství se podstatně zvětšila. Jak vyplývá z besed s naším hostem, závěr může být pouze jeden: Luna se stále víc a víc přibližuje k Zemi. Naše nynější věda není schopna předpovědět následky tohoto stavu. Teď však... Mluv!"

Kapitán popošel o krok kupředu a Natálie uviděla, jak je bledý. S obtížemi polkl, pak zaklonil hlavu a chvíli nato ji zase sklonil.

"Nejsem odborník," řekl nakonec. "Pamatuji si jenom to, co jsem četl jako dítě. Existuje nějaká hranice, co se týče vzdálenosti mezi Zemí a Měsícem. Dokonce se to nějak vědecky jmenuje, ale já si už nepamatuju u jak. Já si toho vůbec nepamatuju moc málo. Ale za tou hranicí je jedno jestli Měsíc dopadne na Zem nebo ne. Stejně Zemi čeká katastrofa. Všude začnou zemětřesení, moře se vylije na souš, přílivové vlny dosáhnou neuvěřitelných výšek, spousty prachu se zdvihnou do nebes. Jestliže Měsíc dopadne na Zem, tak to bude úplná katastrofa. Města... Země... Nevím. Myslím si, že bude konec úplně všemu. Bude to strašné a na dlouho. Kdy se to stane, nevím. Určitě se to dá nějak vypočítat; ale já to neumím... Zítřka? Za sto let? Nevím. Ale je to neodvratné!"

Natálie tak tak zadržela výkřik. Vypadalo to, že s ostatními je to stejné. Před očima se jí mihaly strašné, nepřítisť jasné, ale o to děsivější obrazy celosvětové katastrofy. Země se zvedala k nebi jako těžké mraky, které tvořila směs domů, stromů, černozeň a písku. Zdi se rozpadají, hroby se otevírají a rakve vzlétají k nebesům hned za vodou z řek. Hnědá břecha, padající z nebe, smísí všechno, co zbylo, do nepopsatelného třasoviska... Zasténala a při tom pohledem hledala pomoc

a podporu.

Všechny obličej se podobaly tomu jejímu. Věděla to právě tak dobře, jako kdyby se dívala do zrcadla. Hnusné a nelítostné zrcadlo, stejné jako všechna ostatní, která neumějí lhát.

Do této chvíle přinášela všechna nebezpečí Země. Ocasatých hvězd se všichni báli vlastně jen tak ze zvyku, který přišel s lidmi z jakéhosi šileného dávnověku. Nikdo přesně nevěděl, čím by měly být nebezpečné, a to jim zaručovalo, že se jich lidé budou bát. Teď se nebezpečím stalo samo nebe. Před ním není žádného úkrytu.

"Ale vždyť může ještě uplynout třeba sto let. Sám jsi to řekl," řekla se smutkem v hlase. Neměla v sobě dostatek sil, aby se mu podívala do očí.

"Ale to je jedno. Neodvratná zkáza bude tedy viset nad našimi dětmi nebo vnuky," řekl kdosi.

Natálie nedokázala rozlišit jeho obličej. Před očima jí všechno plavalo. Nenávistně se podívala na Lunu. Zářila přímo na kupolí, ohromná a rudá. Stala se najednou mementem neodvratné zkázy celého světa.

Kdosi se nahlas na cosi nepochopitelného zeptal, jiný vyskočil, několik dalších začalo mluvit najednou. Nebylo možné se v tomhle zmatku vyznat.

"Tak začíná panika," pomyslela si Natálie a neskutečným úsilím přemohla živočišný strach, "narůstá, rozhoří se a nadejde okamžik, kdy už se nedá nic zachránit a nic zařídit."

"To by stačilo!"

Zdálo se jí, že to vykřikl Kapitán. Ne. Stařec. Znovu stál u obrázku. Utrhl ho z podložky. Papír se sám znovu svinul do svitku. Zahodil ho do kouta.

"To by stačilo!" zopakoval úsečně a tvrdě. "Smrt přichází tehdy, když už nejsou síly bojovat o život. Dokud jsme neudělali pro vítězství úplně všechno možné i nemožné, nesmíme se vzdát. Musíme hledat! Musíme vypravit naše lidi tam, kde ještě nikdy nebyli. Do všech zemí, až na kraj světa. Třeba najdou ty, co vědí víc než my, ty, co mohou víc než my. Legendy o takových lidech známe, ale zatím se nikdo nenamáhal ověřit, co se za nimi skrývá. Budeme hledat. Kdo si dovolí prohlásit, že je všechno ztraceno, aniž by hnul prstem pro vítězství? Kdo si to dovolí? Mlčíte? To je správné! Zatím nemáme žádnou odpověď. Musíme hledat řešení."

Zřejmě si ho opravdu velmi vážili. V místnosti bylo hrobové ticho. Natálie viděla, že obavy a strach mizí v hloubce lidských duší. Neztrácejí se docela, ale přesto slábnou a nejsou schopny dosáhnout hranice za níž přebírá velení panika. Dokonce i Kapitán vypadal jako kdyby shodil z ramen těžké břemeno. I jí samotné se udělalo trochu líp. Stařec je ale nenechal vydechnout. Rozhodl se jednou provždy převzít iniciativu, ukázat jim cíl a už nepřipustit, aby uhnuli z vytyčené cesty.

"Je to železný člověk," uctivě si pomyslela.

Měla přímo dětskou radost, že někdo rozhodl a vzal na sebe odpovědnost velitele.

"Chce někdo něco navrhnout?" říkal v tom okamžiku stařec. "Nejdřív ať mluví ti, co putovali k Jantarovému pobřeží, a to ne na sever, ale na západ. Stane?"

"Mezi lidmi úporně kolují drby, že někde žije mocný národ," řekl Stan, což byl člověk středních let s ošlehanou tváří poutníka. "Čím blíž k Jantarovému pobřeží, tím jsou ty pověsti silnější a častější. Teď mi je nesmírně líto, že jsme se velmi málo zajímali o sběr pověstí a drbů a oddělování pravdy od výmyslů. Říká se, že ti neznámí umějí létat vzduchem. Mluví se o nějakém chladném nepálícím ohni a podivných zvucích na zakázaných místech. Baltové o tom v zásadě mluví. Jenže Baltové, jak sami víte, jsou národem, s nímž se velmi špatně komunikuje. Někdo mi vyprávěl, že u nich viděl prapodivné věcičky, které by oni sami nebyli schopni vyrobit."

"Tak to už je velmi zajímavá informace," řekl Kapitán. "Abych pravdu řekl, nejvíc mě osobně zajímají ty věci, kterým tady říkáte Bludná Desítka nebo Plovoucí hvězdy. Sám jsem je dlouho pozoroval a došel jsem k závěru, že to nejsou žádné hvězdy. Kolem Země krouží nějaké výrobky lidských rukou. V mé době jsme do vesmíru uměli dopravit různé věcičky, některé v sobě dokonce nesly lidi. Ale tyhle jsou příliš velké. Tohle nejsem schopný nějak pochopit..."

"Nemohl bys mluvit jasněji?" skoro vykřikla Natálie.

"Zatím nemohu. Trvalo by to příliš dlouho, než bych objasnil, co mám na mysli. A nic by to nevysvětlilo. Stačilo by mi obyčejné rádio, poslechl bych si éter... Škoda. Když jsem odlétal, chtěl jsem si s sebou vzít tranzistorák..."

"To by stačilo," řekl stařec a Natálii se hrozně ulevilo. "Mám strach, že tady už začínají věci, o nichž bys nám musel vykládat až do rána. Nic by to nezměnilo a ničemu by to nepomohlo. Radši se připrav na cestu. Neodmítneš jet na průzkum? A co ty, kněžno Natálie?"

"Třeba hned!"

"To je příliš brzy. Musíme se ještě pohrbat v knihách, probrat se legendami... Opatrně si promluvit s lidmi. Se všemi, co jezdili s kupeckými karavanami. A co nejrychleji připravit výpravu na jarmark. Musíme ještě vymyslet přesvědčivou příčinu, proč jedeme dřív než obvykle. Vyberte ty nejsilnější a nejchytřejší. A nesmí se o tom dozvědět ani jediná živá duše..." přejel všechny takovým pohledem, že se Natálii zjezily všechny chloupky na těle. "Dokud neznáme řešení, nemáme právo sdílet lidem takovou novinku. Nebo si někdo myslí něco jiného?"

Všichni mlčeli.

"V tom případě je rada ukončena. Nyní se domluvíme, kdo se čím bude zabývat."

Zatímco říkal Natálii neznámá jména, seděla bez jediného pohybu. Aby pravdu, řekla, že všeho nejvíc se jí chtělo probudit se z toho 'hrozného snu'. Jela za Vědomostmi. A získala je. Současně s tím povyroستla. Jak se jí do té doby žilo parádně, žaly a strasti byly hodné tak pro panenky... Jak směšná byla nebezpečí...

Avšak stejně tomu nějak nemohla uvěřit. Rozumem to chápala a srdce se zmítalo smrtelným steskem a nebezpečím. Nicméně vědomí odmítalo přijmout, že může existovat taková věc, jako smrt celého světa, který nebyl plochý, ale kulatý a tak veliký, až se tomu věřit nechce. A Luna je také ohromná a kulatá. A spolu se Zemí letí černou prázdnotou, kde není čím dýchat. Nepochopitelné vzdálenosti, obří kulaté kameny, gigantické ohnivé koule, prázdnota, kde není jediná

pevná opora, jediný bod, na němž drží svět. Země utíká zpod nohou a padá do prázdna...

Hlava se jí zatočila nad nepochopitelnou složitostí neuchopitelných preludů. Natálie se křečovitě držela opěradel, aby neskouzla do černé propasti spolu s rotující Zemí.

"Natálko! Je ti špatně?"

Pomalů otevřela oči a slabě se usmála. Dívala se na něj s dětskou nadějí.

"Kručíš!" Kapitán si ulehčeně oddychl a dotkl se její tváře. "Sedíš tady bledá jako stěna..."

"Ty taky," odpověděla tiše.

"Cože?"

"Jsi bílý..."

Kapitán si sedl na opěradlo křesla a přitiskl si její hlavu k prsům. "Samozřejmě," řekl hluše. "Tady se nedá mít pořádnou barvu ve tvářích. Nikdy jsem si nedovedl představit jak se Atlantovi daří držet nebe na svých... Tak a už se všichni rozešli. Podíváme se na Měsíc?"

"Ať jde..." řekla Natálie naštvaně.

Nejpodivnější na tom bylo to, že se díky tomu, co se událo, uklidnila. Říká se, že tomu tak bývá u velkých neštěstí. Za nějakou hranici je už tak veliké, že zaplní celý svět a člověk se ponoří do ponuré lhostejnosti.

Když se vrátili domů, hledala Natálie zapomnění a klid v rozvinné a ztřeštěné něžnosti. Kapitán také. Povedlo se jim to. Ale potom se zdál Natálii hrůzný sen. Rudá a přitom čistá a průzračná Luna byla jakoby odlitá z nejlepšího skla a umytá mýdlem. Nehlučně plula nad střechami, nad zářícími lampami, mohutnými zubisky věží. Střechy se trhaly a odlétaly do nebe. Ne že by se rozsypaly, ale letěly jako řetězky za Lunou. Jako čapí hejno odlétající za hranice. Možná, že sama Natálie to pronesla ve snu, nebo to zvučelo kolem ní.

"Jako čapí hejno," opakovala ve snu a vychutnávala ta podivná cizí slova, když se dívala za řetízky střech, který se stal nekonečným a cítila, že ji ovládla děsivá hrůza, že je nejvyšší čas se probudit, jinak to její srdce nevydrží.

Probudila se. Pomalu si uvědomila, že to opravdu byl sen a za oknem noc už podstupuje svou vládu dni. Slova jí ještě vířila v hlavě. Aby je nezapomněla, aby neroztála s probuzením, skoro nezvučně si je Natálie opakovala;

"Jako čapí hejno letící za hranice..."

Vedle ní, aniž by zvedl hlavu z polštáře, se zmítal Kapitán. Z jeho rtů odlétaly tiché výkřiky. Někoho varoval, cosi někomu jinému přikazoval, snažil se dovolat nějakých čmeláků, a také volal nějaký kvítek - černý tulipán. Natálie v životě neviděla černé tulipány. Setkala se jenom s modrými a červenými v imperátorské oranžerii.

"Tak tiše, tiše," přikazovala šepem. Prsty mu jemně odhrnula vlasy z obličeje a opatrně ho políbila, aby ho nevzbudila.

"Všude je ticho. Všichni spí. I Kapitán spí..."

Ztěžka si vzdychl, potom se jeho tělo uvolnilo. Otočil se ke stěně a začal poklidně a mírně funět. Natálie, aniž se podívala, nahmatala zmuchlané šaty a vyklouzla zpod peřiny. Došla k oknu. V tom okamžiku panovalo to předjitní chvění, kdy už noc přestává vládnout, ale přitom den se ještě své vlády neujal. Růžová čárka na obzoru nebyla širší, než břit meče. Nebyla vidět očima, ale nějak jinak.

"Kněžno Natálie," řekla svému jen tak tak rozlišitelnému obrazu v tmavém okenním skle.

Obraz disciplinovaně mlčel, jak měl. Zámky, úzké uličky, cinkot mečů se jí zdály být tak daleko, jako kdyby nikdy neexistovaly. Luna se už, našťastí, spustila za obzor. Natálie ji teď nenáviděla.

"Dospíváme?" zeptala se svého odrazu. "Čekají nás kruté časy..."

Odráz mlčel a díval se na ni.

Kilometrovník patnáctý

Atlanti drží nebe

Tak strašné je zničit spěchem zběsilým

mámvou podstatou zemského bytí.

Ale i kdybych se najednou stala slepou

já stejně budu smět ŽÍT,

protože jsem naživu!

E. Žabík

Natálie poněkud podrážděně poklepávala podpatkem a poslouchala cinkot ostruhy. Olga se zdržela. Na dvoře si Kapitán netrpělivě pískal něco veselého a držel za uzdy osedlané koně. Olga se stále neobjevovala.

Nakonec přišla. Ale nebyla ve svých obvyklých šatech, jaké na sobě měla Natálie, ale v bílém. Byla bledá. Úporně se snažila nepodívat se Natálii do očí. Její pohled se zmítal jako kůň bez jezdce na bitevním poli.

"Jak tomu mám rozumět?" zeptala se Natálie kupodivu docela klidně až lhostejně. Tak nějak to čekala, ale nechtěla tomu uvěřit. "Ty tady snad zůstáváš nebo co?"

"Natálie, pochop... Já... Můžeš mě považovat za svini, zrádkyni, ale já..." její tvář se najednou změnila. Drze a odhodlaně zdvihla hlavu. "Můžeš mě považovat za co chceš, jestli jsi tak hloupá! Celá naše Šťastná Impérie, všechny ty naše rytířky, přísaha, pět přihloupělých hvězd... Ať se do pekla propadne celá ta pitomost! Budu se vdávat! A chci žít tady! Vám oběma chci poradit..."

Zmlkla udivená Natáliiným mlčením... Nevěřicně zamrkala. Pokusila se usmát. Natálie zádumčivě pokyvovala hlavou. Ani se nezlobila. Neměla na to ani čas, ani chuť. Neštěstí, které hrozilo Zemi; bylo tak ohromné a těžké, že všechny

předchozí problémy ztratily význam a nenávratně odplouly do minulosti. Pravda, Olga o tom nevěděla vůbec nic. Natálie se poradila s Kapitánem a o všem jí chtěla říct až cestou. Teď už je jasné, že jí nic nepoví...

"Nezlobím se," řekla Natálie a její myšlenky v té chvíli odlétaly kamsi do budoucna, do tíživého neznáma. "Opravdu se nezlobím. Každý má svou cestu a bylo by hloupé táhnout ho na jinou. Takže ti přeju hodně štěstí. Měj se dobře."

"I vy byste měli..."

"Měj se dobře," řekla měkce Natálie. Aby se vyhnula zbytečným slovům, zbytečně zdlouhavému loučení, které snášela hůř než cokoliv jiného, otočila se a seběhla z vysoké pavlače. Pochva poskakovala po schodech a drnčela. Mlčky vyskočila do sedla. Odpočínutý černý gigant zařehl a lehce vynesl svou paní za bránu. Horn běžel vedle koně a radostně kňučel. Natálie se přece jenom ohlédla a uviděla v okně Alenu. Podle zdejšího zvyku jim mávala bílým šátkem. Mávla jí a také Olze, která se na okamžik objevila ve vedlejších okně. Bylo jí smutno. Jako kdyby ztratila kousek svého těla.

U výjezdu z Kitěže dohnali karavanu, s níž měli jet až k Jantarovému pobřeží. Jelo tu deset povozů, tažených čtyřspřežím, naložených pytlí s obilím, koly sýra, uložených v tuku, bečkami másla. Povozy zakrývala hrubá plachta, kterou vozkové pevně přivázali k bortům. Další čtyři vozy vezly stany, kotle, zásoby pro samotné poutníky. Kolem se pohybovalo dvacet lidí v brnění, kteří nevěděli o tajném cíli této výpravy nic. Kromě nich tu byl sám Stan ve fialovém plášti. Jeho prsní plát měl přínýtované zlaté plíšky. O všem věděl, a proto byl zachmuřený.

Natálie se sklonila k šíji svého koně a pobídla ho k zběsilému trysku. Dobře že cesta vedla rovně jako dráha střely. Modrý plášť s bílým jednorozcem se za jejími zády třepetal a šustil, tvrdá Rosinantova hříva ji tloukla do tváře. Jízda naplnila její duši nadšením a sladkým strachem. Kdyby kůň klopýtl, nebo se trefil kopytem do díry, zlámali by si oba krky. Natálie by se neodvážila popsat své pocity. K minulosti se už vrátit nemohla, ale měla na sobě původní oblečení, přilbu, meč u pasu. Znovu se stala poutnicí. Rytičkou, která má vážné poslání. Rovnoprávnou bojovnicí v nelehké bitvě proti nebi, v níž zatím neudělali snad ani první krok. A tudíž nelze říct, čím to bude rapír, který nepříteli vyrvé vítězství. Třeba to bude její meč.

Ne, nestojí za to vynášet svou hrdost k nebesům. Je ještě příliš brzy. A k tomu příklad je to hloupý. No co, ty myšlenky se jí rojí jenom díky nečekané svobodě, obvyklé tíži meče u pasu, věrnému koni, znovu získané cestě...

Natálie zastavila koně. Ohlédla se. Karavanu viděla až někde na obzoru a i to jenom díky bílým plášťům jezdců.

Povzdychla si a obrátila Rosinanta tím směrem.

Zpočátku se putování táhlo a bylo nudné. Nocovali ve vesnicích, jindy pod holým nebem, ve stanech na okraji cesty. Dvakrát se zastavovali ve městech, která velikostí nedosahovala hlavního města Kitěže. Na Natálii byli všichni zvědaví, ale příliš je neudivovala. Daleko víc pozornosti přitahoval Kapitán, neboť se převlékl do svého původního oblečení. Stan nějak dokázal, že ho zvědavci svými otázkami neobtěžovali. Bylo jasné, že Stana znají a váží si ho. Všude za ním přicházeli nejružnější lidé a dlouho s ním soukromě besedovali. Bohužel, jak se potom vyjasnilo při poradě, již se zúčastnili Stan, Natálie a Kapitán, nic nového se nedozvěděl. Stále to samé. Pouze převyprávění starých drbů a legend. Šestého, či sedmého dne koňáci zvažovali. Natálii a Kapitánovi velmi přísně přikázali, aby se nevzdalovali od karavany. Končily tu země ovládané Kitěžem. A v divokých pohraničních zemích nikdo nic nevěděl předem. Neznámo o sobě brzy dalo vědět. Nečekaně z levé strany zařval roh. Jeho zvuk zněl neznámě, výsměšně a vyzývavě.

Nevznikla žádná panika, neboť tu nejeli žádní nováčci. Povozy se srazily k sobě ve třech řadách. Jízdní vojáci je obklopili. Vytáhli meče a připravili samostřily. Natálie, stejně jako ostatní, se dívala směrem, odkud přišel zvuk. Nic zvláštního neviděla, jenom jakousi pohyblivou čárečku daleko na obzoru. Čárka se brzy přiblížila a rozpadla se na jednotlivé figurky, podivné siluety. Zastavily se dost daleko a znovu zazněl roh.

Stan zdvihl k očím dalekohled z měděných trubek. Byl udělán daleko hruběji, než Kapitánův, ale vidět s ním bylo přibližně stejně. Kapitán podal Natálii svůj. Otáčela kolečkem s nacvičenou rutinou. Pořádně se podívala a vyjekla překvapením.

Nepravidelná řada podivných zvířat stála nehybně. Měla sudovitá těla, dlouhé hadovité šije, hlavy podobné džberům, na nohách výrazně vyčnívaly zbytnělé kolenní klouby. Něčím připomínala koně, ale nepopsatelně znetvořené.

Vypadaly jako zlá karikatura dobrých zvířat. Podivné příšery měly jenom jedno obrovské oko uprostřed čela. Dokonce i kopyta Natálie zahlédla. A také hřívy, podobné kartáčům na boty.

Na nich seděly... dvouhlavé bytosti. Nízci, dlouhoruční a dvouhlaví lidičkové s širokými, nehybnými tvářemi. V rukách svírali sekyry neobvyklého tvaru, kopí s trojzubcem na konci, plamenné meče, na hlavách měli měděné přilby. Natálie zamrkala a přitiskla si dalekohled pevněji k očím. Opravdu to byli dvouhlavci.

"Budeme se bít?" zeptala se, když vracela přístroj.

"Doufejme, že se tomu vyhneme," Stan právě schovával svůj. "Moc by se mi do toho nechtělo. K čemu by byla zbytečná rvačka a zvlášť teď? Hej! Hej! Pomalu pojedeme!"

Vozy zaskřípěly a pohnuly se. Jezdci jeli podél nich, meče a střely v samostřilech připravené. Zařval roh, ale strašliví návštěvníci se nepohnuli. Jenom cosi zlobného pokřikovali a potřásali svými zbraněmi.

"Vypadá to, že je to v pořádku," ulehčeně si oddychl Stan.

"Kdo to je?" zeptala se Natálie a na okamžik předjela Kapitána.

"Jedno takové plemeno," zachmuřeně zabručel Stan. "Dvouhlaví Chochové. Nevím, jak žili před Chaosem, ale říká se, že to odnesli zdaleka nejvíc. Taky se říká, že na jejich zem dopadly hvězdy za děsného vytržení a rachotu, a všechno otrávil svým jedovatým dechem. Všechno, i prameny, trávu, nebe a pole... Prý jsou od té doby takoví. Někdy s nimi i obchodujeme. Avšak občas to na ně přijde. To se potom utrhnou a přepadávají jako šílení. Potom to je fuška... Musím přiznat, že já jsem s nimi zatím bojovat nemusel, ale slyšel jsem, že to bývalo kruté..." povzdychl si. "Kdyby mi vyrostly dvě hlavy, možná že bych taky napadal pocestné jako pitomec."

Natálie se už ze zvyku otočila ke Kapitánovi, aby řekl, jak se to dá spojit s jemu známou minulostí, ale ten jenom

nadával a upřeně se díval do země.

"Kdysi jsme měli dost svých srágor vlastní výroby. Leckdy se divím, že se ta naše kulička ještě nerozletěla na kousky..."

Večer, v jejich malém stanu, když se Natálie opět rozhovořila o dvouhlavcích, Kapitán uhýbal:

"Natálko, bude ti líp, když ti povyprávím ještě o jednom svinstvu, které člověk vymyslel na přírodu? No tak jo. Aby to bylo jasné, začnu..."

Před svými lidmi vydával Stan Kapitána a Natálii za muže a ženu, učence z dalekých krajín, což odpovídělo na hromadu dotazů ještě dřív, než mohly vzniknout. Jejich stan stavěli vždycky o kousek dál od ostatních. Všichni si mysleli, že je to kvůli tomu, aby měli mladí manželé dostatečné soukromí, neboť život je život a mládí je mládí. Existovala však i druhá příčina. Nechtěli, aby je někdo náhodně vyslechl, když se všichni tři radili. Je nutné přiznat, že i první důvod nebyl od věci.

Stan je vždycky předem upozorňoval, kdy přijde a navíc úmyslně cinkal mečem. Tak i dnes, když ho Natálie zaslechla, šla zdvihnout závěs.

Stan se nahnul, vešel a usedl na plstěnou podlahu.

"Zítřka budeme na místě," řekl. "Baltové jsou tiší, nevybojní a nepřilíš chytří. Nás nenapadají, nechtějí zůstat bez mouky. Žijí pod zemí, a proto..."

"Pod zemí?"

"Sama uvidíš. Pod zemí. Ví bůh proč tam zalezli už před dávnými a dávnými lety. Něco se jim na povrchu přestalo líbit. Vyrábějí různé věci z jantaru. Viděli jste je v Kitěži? Dokud se bude obchodovat, dokud neskončí trh, musíme všichni tři velice opatrně vyzvídat," otočil se ke Kapitánovi. "Ty jim ukaž něco z těch svých věcíček, třeba z toho něco bude. Co se týče Natálie, ty bys měla sklidit všechny zbraně a co nejvíc se vyparádít. Stejně tě budeme vydávat za učenou ženu. Ještě líp to bude za učenou slečnu. No! No!" zdvihl dlaň proti Kapitánovi, který prudce vyskočil z lůžka. "Nebudeme ji nutit, aby se s nimi líbala. Není to národ tak divoký, aby se rozhodli ji ukrást. Radši si pohovoří. Určitě se někdo začne vnučovat, bude se natřásat a pustí si jazyk na špacír. Nejsi proti? Předvést své zoubky a oči?"

"Nejsem proti," řekla Natálie. "Jenom, abych pravdu řekla, neumím předvádět zoubky a očka. U nás bylo všechno naopak. U nás tohleto umějí mužští..."

"Stačí, když se budeš pořádně usmívat. Občas můžeš sklopit oči, pak se významně na někoho podívat," Stan se dobrosrdečně snažil předvést všechno o čem povídal na svém větrem ošlehaném obličejí. Natálie se rozchechtala.

"Chápeš? Mnó, jestli si na tebe začne dovolovat rukama, tak ho můžeš zlehýnka..." odkašlal si do ruky, když si vzpomněl, jak mu nedávno Natálie ukazovala některé bojové chvaty imperátorských rytířek.

Nemohl uvěřit, že ženy mohou být vyučeny v takových věcech. Tehdy poodešli dál od zbytečně zvědavých pohledů, a tam se přesvědčil, jak mohou létat v kotmlecích i velmi zkušené kupce, kteří znají poměrně hodně z boxu.

"Jenom ale zlehýnka, Natal, aby potom dokázal vstát a odejít po svých.

Moji chlapci se taky pozeptají po okolí."

"Není to riskantní?" ptal se Kapitán.

"Proč by to mělo být riskantní? O zvláštních lidech, kteří mají ohromnou moc, se mluví už dávno a není nic divného, že ty drby někdo na jarmarku sbírá," ušklíbl se Stan. "Prozradím vám tajemství. Někteří svobodní chlapci tady mají ženské. A délka ženského jazyka je všeobecně známá. Nemrač se, Natal. Mluvím o jiných ženských, než jsi ty, o zdejších. Takže abych to shrnul... Rozhodíme hustou síť a něco přece vytáhnout musíme," opatrně se narovnal, měl strach aby nevrátil hlavou do stropu. "No, tak dobrou noc."

Závěs se za ním zavlnil.

"Takže očka sklopit, pak upřít na něj. Pak znovu sklopit a zase..."

Natálie neztrácela čas a začala trénovat flirtování na Kapitánovi. Jenže v tom okamžiku se ocitla v jeho objetí, takže výuka nějak skončila sama od sebe a z neznámých důvodů ji odložili až na druhý den.

Po ránu se vydali na cestu a vbrzku se vyšplhali na pahorek, odkud se rozprostíral rozhled na celý trh ve vsi jeho krásy. Z dálky vypadal trh úplně normálně. Moře povozů s vypřáhnutými koňmi, moře různobarevných stanů, velká tlačnice a příšerný rámus.

Daleko zajímavější bylo to, co se prostíralo vlevo od trhu. Až za obzor ubíhaly pravidelné řetízky nesčíslných komínů z červených cihel. Mnohé z nich dýmaly. Mezi nimi se blýskaly, v právě tak pravidelných řadách, obdélníky a čtverce z tlustého a kalného skla. Natálie tím směrem namířila dalekohled. Obdélníky byly velké asi tak jako normální střechy domů. Čtverce se daleko víc podobaly oknům. Skrz skla dokonce mohla zahlédnout nějaký pohyb.

"Ano, tak to je," kývl hlavou Stan, když se ho zeptala. "Jenomže ta okna jsou ve stropě a ve střeších. Ta velká skla jsou nad ulicemi. Mají tam dole i ulice, po nichž se jezdí a chodí. Je to město jako každé jiné, jenom je prostě pod zemí. Ví bůh, proč tam kdysi zalezli."

Jejich příjezdu si vůbec nikdo nevšiml. Trh šuměl a kypěl a kdokoli, ať vypadal jak chtěl, se ho mohl zúčastnit, aniž by si ho někdo všiml a mohl v lidském moři bez problémů zmizet.

Šest lidí ze Stanov a doprovodu se začalo zabývat obchodem. Ostatní se převlékli a už předem se usmívali, nakrucovali si kníry, rozčesávali bradky. Vypravili se k těm svým zdejším známým u nichž nejsou neobvyklé dlouhé vlasy a štěbetavý jazyk. Stan také zmizel. Kapitán si kritickým okem změnil Natálii. Oblékla si svou nejlepší košili, fialovou se zlatým vyšíváním, vlasy si rozčesala tak, aby jí padaly jako vodopád až do pasu. Na džínách se jí blýskali zlatí jezdcí na zipech. Na zadní kapse měla ze zlatého plechu vytepaný svůj erb. Do vysoké holínky zasunula kinžál v pochvě, který byl speciálně vyroben pro takové příležitosti. Neměl chránič ruky a na rukojeti byla přípevněná koule, aby se lehčeji dal vytáhnout. "Jak vypadám," zeptala se a pečlivě sklopila oči. "Jsem nádherná?"

"Až moc. Mata Hari, tajná zbraň města Kitěže o síle čtyřiceti megatun... Nechceš pistoli? Jestli se něco stane, tak ty

katakomby postavím na uši!"

"Hloupost," Natálie mu položila ruku na prsa, "slyšel jsi, že tady nehrozí žádné nebezpečí."

"Tak je sama nevytvářej."

"Pokusím se. No, tak já jdu."

Loudavě šla kolem prken s vystaveným zbožím, narychlo stlučených krámků, hrubě tkaných pokrývek položených přímo na zemi, na nichž se vršilo to nejružnější zboží. Ničím nebyla překvapena. Všechno znala, jen to vypadalo trošinku jinak. Stan jí dal hrst kitéžských peněz, ale nakupovat něco podstatnějšího by bylo hloupé. Samozřejmě, že si vyhlédla nějaké látky a náušnice, ale prodáváci ještě ani zdaleka neměli poslední, takže neměla důvod spěchat. Pouze v jednom případě se neudržela a koupila si bonbón na tyčce. Podle etikety by si to v Šťastné Impérii nemohla dovolit, neboť takové bonbóny se považovaly za dobroty pro obyčejné lidi. Spokojeně ho olizovala a kráčela dál. Prohrála několik stříbrných drobásků v dostizích švábů, což zřejmě byl národní sport Baltů, který prozatím neznala. Bylo to velmi napínavé.

Podle Stanova popisu dokázala okamžitě poznat Balta. Byli světlovlasí a světloocí a všichni měli na krku jantarové náhrdelníky. Lámala si hlavu, jak by se s nimi mohla seznámit, jak by si s nimi mohla pohovořit. Vypadalo to, že je to daleko složitější úkol, než si představovala. V davu se míhaly ženštiny, jejichž profesi Natálie určila na první pohled, i když doposud v takové roli viděla jenom muže.

Pochopila, že kdyby se pokusila o rozhovor jako první, okamžitě ji budou považovat za jednu z těch... Dlouze se zamyslela, jak se jim tady asi říká?

K této roli by se neodhodlala v žádném případě, ani kdyby to bylo nutné kvůli jejich problému.

První dobrodružství na ni čekalo u prodáváče nádobí: Natálie se tu zastavila, aby si prohlédla divoce vypadající džbány ozdobené žlutočernými vzory. Trhovec, nízký, černovlasý a kučeravý; oblečený v rudé tunice, se zlatými kruhy v uších, úplně nečekaně ožil. Nejdřív celou dobu používal záhadné slovo "siňorina" a dobromyslně se jí snažil vnutit džbány. Usmívala se a vrtěla hlavou. Když se přesvědčil, že ji jeho zboží nezajímá, lákal ji do temného koutku krámků s takovým výrazem v tváři a tak záhadnými gesty, že Natálii ovládla zvědavost. Následovala ho. Obchodník zazvonil zlatáčky, které přesypával z ruky do ruky jako zlatý pramínek. Cosi záhadného šeptal, tajnůstkářsky vyvaloval oči a usmíval se. Natálie stále nemohla pochopit, o čem je řeč. Udělala nechápavý obličej. S úsměvem jí položil horkou ruku kolem pasu. V té chvíli už věděla o co jde.

Už se chtěla naštvat, ale pak se ovládla. Přendala si bonbón do levé ruky, usmála se, jak doufala docela něžně, a dvěma napnutými prsty ho udeřila mezi spodní čelist a ohryzek.

Obchodník vydal nepopsatelný zvuk a svalil se jako pytel. Pro všechny případy nad ním Natálie ještě chvilku postála. Bez jakékoli zloby sledovala, jak sténá a zakrývá si hlavu v očekávání dalších úderů. Jakmile se přesvědčila, že je v pořádku a nechystá se umřít, mile se s ním rozloučila a šla dál.

Nohy ji samy donesly k dlouhým řadám koní. Tady to moc dobře znala. Vůně i zvuky, dusot koňských kopyt, hlasité dohadování o koupi, prodeji a výměně. Někdo někoho přemlouval a komusi vychvaloval své zboží až do nebes. Jiného přichytili při nějaké lumpárně a chystali se ho seřezat. Zoufale se vymlouval a volal jako svědky všechny své neznámé bohy. Prach tu stoupá k nebesům, zvoni tu uzdy, dusají kopyta, rozléhá se ržání koní a ti nejvzdorovitější vyhazují zadkem a snaží se trefit stojící.

"Máte ráda koně?" uslyšela za zády měkký hlas.

Natálie se otočila. Před ní stál mladý Balt. Evidentně to nebyl žádný chudý prostáček. Oblečený do sametu, v náhrdelníku se jantarové kuličky střídaly se zlatými. Na prstech se mu třpytily zlaté prsteny. Kolem něj jako neviditelný obláček poletuje vůně voňavky. V Impérii by ho okamžitě zařadili mezi prodejné muže, ale Natálie si už stačila přivyknout zvykům západních zemí, kde je všechno naopak. Vesele si pomyslela:

"Zvěř běží sama přímo k lovcí!"

"Koně miluji," řekla pomalu, zarazila se a sklopila oči, jak ji to učil Stan. Znovu zdvihla drzé oči a přesvědčila se, že udělala potřebný dojem.

"Mohu-li zjistit jak zní vaše jméno?" vyslovoval slova jejího rodného jazyka divně a směšně, ale srozumitelně.

Natálie se na okamžik zamyslela.

"Kněžna Natálie," řekla nakonec.

"Soudě podle vašeho titulu a oblečení jste z vladařství Šťastná Impérie?" V tom okamžiku na něj vytreštěně zírala Natálie.

"Tys o ní slyšel?"

"Samozřejmě. Takový směšný stát, kde ženy bojují meči..."

"Mezi jiným i já vlastním meč," syčivě řekla Natálie.

"Chápu. Velmi spěchám vás uklidnit, že vás nepovažuji za jednu z těch žen, které..."

"Ano, ty samé..." dokončila za něj Natálie. "Nu což, je to příjemné slyšet."

A nemluv ke mně jako by nás bylo několik. U nás to není zvykem."

"Rád, kněžno. Tím radši, že podle našich zvyků je tykání povoleno jenom mezi blízkými přáteli a já budu jenom rád, když to tak bude i mezi námi, Natálie."

"Drzej!" pomyslela si Natálie a obdarovala ho přitom dost vyzývavým pohledem. "Tím líp. Teď mě začne zvát na návštěvu. Nebude tak obtížné ho trošku přidusit, když to bude nutné. Třeba tím jeho směšným náhrdelníkem se to dá udělat velmi snadno. Když se to umí... Například." Balt vytáhl kulatý předmět na zlatém řetízku a zadíval se na něj. Natálii bylo jasné, že to dělá jenom proto, aby na ni udělal dojem. Uviděla číslice, zlaté ručičky a došlo jí, že to jsou hodinky. Kapitán měl zajímavější. Číslice se v nich střídaly samy od sebe, blikaly a dokonce měřily i okamžiky. Ale děvče ze směšného zapadákovy takové věci, samozřejmě, znát nemůže. A proto děvče ze zapadákovy udiveně a široce

rozevřelo oči, mávlo řasami, Natálie si už všimla, že to, bůhvíproč, na mužské strašně působí, a zeptalo se:

"To jsou ty známé a vynikající hodinky? Tolik jsem o nich slyšela..." Balt jí ochotně a s hrdostí ukázal hodinky, jako kdyby je sám vymyslel. "Velmi rád bych ti je daroval, ale mne zadržuje etiketa a uctivost, protože ty sama by ses mohla rozčítit, neboť se známe opravdu jen..."

"Ano, vždyť ani neznám tvé jméno."

"Jarl," řekl, a pak pronesl jméno, které by Natálie ani při nejlepší vůli nebyla schopna vyslovit. Tolik tam bylo "Y" a "E". Velkodušně si toho všiml a dovolil jí, že mu může říkat prostě Jarl.

"To je něco jako kníže. Říká se, že naši Jarlové kdysi vybojovali všechna území na východ až k oceánu a vládli tam. Přinášeli kulturu a vědomosti primitivním národům."

"Musím přiznat, že jsem o tom nikdy neslyšela, i když jsem rodem z těch míst," řekl Natálie. "No, dobře. Budu ti říkat Jarl. Máš také rád koně?" "Ne. Zaujala mě jediná dívka mezi tolika koňáky a k tomu ještě tak nádherná."

"Odkud znáš Impérii?"

"Mnohé věci tady známe," řekl záhadně. V znalostech a uměleckých řemeslech jsme vynikající, jak můžeš vidět třeba na mých hodinkách."

Natálie uvnitř zájasa. Teď už jí zbylo jediné, položit otázku, na niž chtěla slyšet odpověď. A taky ji za okamžik dala:

"A hodinky je to nejzajímavější, co u vás máte?"

"Mohu tě ubezpečit, že ne," usmál se povýšeně Jarl. "Bude mně povoleno nabrat té smělosti a pozvat tě na návštěvu, abys sama vlastníma očima mohla prohlédnout mnohé další daleko zajímavější věci. Jen jestli to nebude přijato za přespříliš velkou drzost z mé strany?"

"Nebude," vesele odpověděla Natálie. Byla v tom nejen povinnost, ale i opravdová zvědavost. "Jenom nesmíš zapomenout, že jsem opravdová kněžna z Impérie."

"Slibuji, že na to stále budu myslet," řekl Jarl.

Nedaleko za jeho zády, bůhví odkud, se objevil jeden ze Stanových lidí.

Stál ledabyle opřený o sloup k uvazování koní. Využil okamžiku a spiklenecky na ni mrkl. Potom se strašně lhostejně odvrátil a zíral na vznikající rvačku, která začínala necelé dva kroky od nich. Natálie si ulehčeně oddychla. Teď budou vědět kde je a také, že byla úspěšná.

Vbrzku s Jarlem došli ke vchodu do města. Nedalo se to nazvat městskou branou, ani vchodem ne. Byla to čtvercová jáma, do níž směřovaly kamenné schody. Osvětlovaly ji podivné lampy - jazýček jasného plamene, bez kouře a sazí v skleněné kouli.

"To je plynové osvětlení," vážně řekl Jarl.

"A co to je?" docela upřímně ho nepochopila Natálie. "Nóó, takový vzduch, který hoří."

"To je zajímavé..."

Šli dolů. Na konci schodiště uviděla Natálie úplně otevřená kovaná vrata. Postávalo tam několik strážníků v brnění, s dvouručními meči a sekýrami. Strážníci se Jarlovi poklonili a Natálii propustili teprve poté, co jim Jarl vysvětlil, že Natálie není Migrant.

"Co to je?" zeptala se Natálie.

"Nóó... Migrant je takový zlý duch, který se pokouší dostat do města a snaží se potom v noci pít obyvatelům krev. Nejčastěji se vyskytuje v lidské podobě."

"To je zajímavé," opakovala Natálie.

Ulice vypadala podivně. Jako kdyby město useklo z domů střechy a bylo celé kryté železným poklopem jako kastrólem. Kromě toho tu nebylo nic zajímavého. Kamením dlážděná ulice, vývěsní štíty skoro takové jako všude - housky u pekařů, boty u průřáků, klíče u řemeslníků pracujících se železem. Prostě dalo se podle nich velmi lehce uhádnout, čím se jejich majitel zabývá. Jenom rámus z hospod jí scházel. Pilo se tu tiše. Dokonce i dav v ulicích byl nějak tišší. Skrz ohromné obdélníky kalného skla nad hlavou sem protékalo zvenčí slabé světlo. Všude hořely tytéž skleněné svítilny s jazýčky skoro nehybného modrého plamene. Žádná obzvláštní kouzla Natálie neviděla, o čemž nelenila říct Jarlovi. Odvětil jí nabídkou, jestli by si nechtěla opatřit hodinky. Samozřejmě, že chtěla, tím spíš, že její peníze tady platily. Je pravdou, že majitel zlatnictví hodinky zpočátku prodat nechtěl. Ani je v krámku neměl, a navíc se stále dožadoval nějakého místního povolení. Natálie mu řekla, že žádné takové místní peníze nemá, jenom kitěžské a už se chystala k odchodu. Jarl vysunul významně obočí, něco pošeptal majiteli, a ten po chvíli přinesl zezadu hodinky. Jarl je chtěl zaplatit, ale Natálie to nedovolila.

"Není to smutné žít pod zemí?" zeptala se, když vyšli z obchůdku na ulici vyprovázeni zamračeným pohledem majitele.

"Naopak," řekl Jarl. "Protože jsme nezávislí ve svém způsobu života."

"A co obilí? Sklizeň?"

"Obilí se dá vždycky koupit. Naše peníze jsou ještě lepší. Srovnej je se svými. Naše vypadají daleko líp."

"Můžeme si je vyměnit na památku?" zeptala se Natálie a pomyslela si, že Kapitána může zajímat i taková minci.

"Vezmi si ji jen tak."

"Ani náhodou. Jedině když si je vyměníme."

"No tak dobře," Jarl jí dal minci a s posměšným úsměvem zastrčil do kapsy kitěžskou. "Už jsme tady."

Vešli do domu. Těžká portiriéra se za Natáliinými zády zlehka zavlnila.

Usedla do křesla a rozhlédla se. Místnost jako místnost. Jarl vzal ze stolu modrou skleněnou karafu a nalil do poháru rubínovou kapalinu.

"Nejsi proti?"

"Nejsem," Natálie opatrně upila. "Je to podobné vínu, ale je to něco tvrdšího," pomyslela si. Ještě jednou usrkla, pak pokrčila rameny: "Abych pravdu řekla, žádná velká kouzla tady nevidím..."

"Tak se pořádně podívej. Tady nejsou takové lampy, jako na ulici."

Natálie se přesvědčila. Opravdu, lampy byly jiné. Jako kdyby v nich zářil samotný vzduch. Svítí zcela jasně, žádné kolísání plamene.

"To je elektřina. Nebudu ti vysvětlovat co to je. Promiň, ale tohle nemůžeš jen tak pochopit."

"Samozřejmě, vždyť jsem divoška," zasmála se Natálie. Víno jí přece jenom trochu stouplo do hlavy.

"Jsi nádherná divoška," řekl Jarl a díval se na ni s jakýmsi nepochopitelným smutkem. "Vůbec tě nenapadlo, že bys byla hodna lepšího osudu?"

"Tak a teď to začíná," pomyslela si Natálie. "Ať jdou do háje s lepším osudem."

Zostražitěla, ale na jejím úsměvu to vůbec nebylo znát. "To záleží na tom, jaký bych dostala návrh. Tyhle lampy?"

Jarl vstal a odhrnul závěs. Stála tam podivná krabice. Byla kovová, blýskala se. Její přední stěna vypadala, jako by byla z neprůhledného skla. Na ní stojí ještě jedna, menší. Obě jsou poseté ozdůbkami, červenými vyvýšeními, neznámými barevnými písmeny a emblémy, skleněnými okénky s ručičkami.

Natálii zachvátil podivný pocit. Krabice sem nepatřila. Vůbec to nebylo vtom, že byla nepochopitelná a záhadná. V tom vůbec ne!

Byla cizí tomuto pokoji. Vypadal úplně normálně. Stejně stoly, křesla, koberce i goblény. Samozřejmě mají trochu jiný tvar, jinou barvu. Ale krabice a lampy jsou jiné. Nekorespondují s pokojem, s domem, s městem.

Vypadaly by stejně cizorodě v městech Impérie nebo Kitěže. Vypadalo to, že je nevyrobili lidé tady, ale nějaká jiná rasa s úplně jinými možnostmi...

Ani nestačila o tom pořádně pouvažovat. Jarl něco udělal a skleněná stěna krabice se rozhořela zevnitř. Zpívala tam nějaká žena.

Tomu se Natálie ani příliš nedivila. Obrazy, které jí ukazoval kouzelník ze sněžného podzimu, byly daleko podivuhodnější. Byly trojrozměrné, barevné, prostě okno do jiného světa, okno bez rámu a hranic. A tady, i když je to barevné, je to podívaná plochá, prostě oživlé obrázky. No, ne obrázek, je vidět, že žena je živá, ale to je stejně jedno... Je to zajímavé.

Vzpamatovala se a udělala strašně překvapený obličej. Koutkem oka sledovala Jarla. Ne, všechno je v pořádku, byl vážný a vtíravě se usmíval.

"My žijeme v hradech osvětlovaných loučemi jako barbaři," pomyslela si našťavaně Natálie a dopíjela při tom pohár. Hudba byla neharmonická, ostrá, jakási kakofonie. Žena zpívala v neznámém jazyce. Byla skoro svlečená, několik kousků saténových hadříků spojovaly korálky. Pěvkyně se navíc pohybovala tak, aby to co nejvíc podtrhla.

"Parádní zábava pro muže. Tomu rozumím," řekla Natálie jízlivě. "Když nemáš živou ženu a nejsi schopný nějakou přemluvit, tak si k tomu sedni a vyvaluj oči..."

"Tobě se to nelíbí?" vytřeštil oči Jarl a popošel blíž.

"Je to dost ubohé," řekla Natálie.

U slyšela nad sebou jeho chraptivý dech. Zdvihla hlavu a podívala se mu s drzým úšklebkem do očí. Pochopil. Ani se nepohnul. Smutně řekl:

"Opravdu kněžna... Promiň, prosím. Na chvílku si odskočím." Odešel. Žena tancovala a svíjela se.

Natálie se rozhodla, vstala a po špičkách došla k závěsu, za kterým zmizel Jarl. Odhrnula ho ukazováčkem a jedním okem se přitiskla ke škvírci.

Stál k ní zády a cosi tiše povídal. K uchu si tiskl podivný předmět na dlouhém bílém provázku a mluvil do něj jako by tam uvnitř někdo byl. Hovořil cizím jazykem, ale najednou pronesl její jméno.

"Ničemu nerozumím," roztržitě si pomyslela Natálie. "Ale evidentně je to vážné. Že by se modlil?"

Jarl položil předmět a Natálie pochopila z křivky jeho zad, že se za okamžik otočí. Nechala závěs závěsem a rozběhla se po špičkách ke svému křeslu. Se zájmem se dívala na bedýnku, kde tančilo už několik žen.

"Poslyš, jak se to dělá?" zeptala se vrátivšího se Jarla.

"Musel bych ti to strašně dlouho vysvětlovat. Co bys řikala tomu, kdybychom zašli na návštěvu?"

"Proč ne?"

Docela ji to vyvedlo z míry. Podle všeho by ji měl teď začít dobývat. Bylo na něm vidět, že se mu strašně chce. Že by ho zastavil jeden jediný pohled? To není pravděpodobné. Zřejmě mluvil s někým podstatně vyšším, takže jeho vlastní plány se prudce změnily. Nebo od samého počátku postupoval proti svému přání? Opravdu to na to vypadá. Samé záhady. Nu což, je nutné vydržet až do konce.

Dům, kam přišli byl plný lidí. Lampy tu neplály bílým světlem, chovaly se dost podivně. Nejen že neustále mrkaly, ale i měnily své barvy. Zářily žlutě, fialově, modře, červeně, růžově... Hudba, co tu hrála, se nápadně podobala té, co zněla z bedýnky. Nikdo ji neposlouchal. Lidé pili, besedovali, tancovali, ale zase tak podivně, pomalu se pohybovali a objímali se.

Jarl ji usadil na podlouhlý měkký divan u stěny. Vsunul jí do ruky pohár a někam zmizel. Natálie se úkradkem rozhlížela a prohlížela si oblečení přítomných žen. Měly dlouhé i krátké šaty. Sukně s rozparkem tu ze strany, tu ze předu. A výstřihy... Odfrkla si.

"Odkud jste, mé nádherné dítě?" zeptala se jí žena, sedící vedle ní, stejně směřným přízvukem jako Jarl.

"Zdaleka," opatrně odpověděla Natálie a pořádně se na ni podívala. Byla krásná a silně opilá.

"To je ještě lepší," pomyslela si Natálie.

"Z hrozně dálky?"

"Z hrozně."

"Vidím, že jsi jedna z těch feudálních princezen... Jsi jednička," žena objala Natálii kolem krku a mlaskavě ji políbila na ucho vlhkými rty. Natálie to milostivě strpěla. "Ty se vůbec nebojíš? Očička máš klidná a spokojená... Seš chytrá holka."

To je vzácnost. Obvykle se divochům nedá nic vysvětlit... Prostě to jsou divoši... Ty už jsi prošla vyučováním?" Natálie sebrala do hrsti všechen svůj rozum a zeptala se tak, jako kdyby všechno věděla, všechno znala. Dokonce použila ten podivný způsob mluvy v množném čísle:

"A vy jste už dlouho v tomhle městě?"

"Narodila jsem se tady," usmála se žena. "Nebo máš na mysli, jestli už o tom dávno vím? Dávno," zašeptala hořce Natálii do ucha. "Tak dávno, že už přede mnou nemají žádná tajemství. Opravdu žádná. Mám ti je říct?" "Řekni!" také šeptem odpověděla Natálie.

"Hlouposti to jsou, co říkají ohledně staletí. Žádná staletí nám už nezůstala. Zůstaly nám jenom týdny a ani těch už není moc. Vidělas někdy příboj? Ne? Co že se... Nezajímá tě to? Mně je to jedno. Stejně nám zůstalo jenom několik neděl. To vím úplně přesně. Bude to hnusný pohled, kdybys ho musela sledovat ze Země..."

Dál brumlala jenom něco nepochopitelného, nesmyslného. Natálie ji už neposlouchala. Bylo toho dost, co slyšela. Je to divné, jak opilecké blábolení zapadá do toho, co, už je známé. Je to náhoda? Příliš zlověstná náhoda...

Někdo se měkce dotkl jejího ramene. Nad ní stál Jarl:

"Půjdem."

Natálie se zvedla a delikátně odsunula ruku opilé ženy, která si stále něco pro sebe brblala.

Prošli skrz několik pokojů, kde si jich nikdo nevšímal. Zastavili se před zavřenými dveřmi.

"Sem," kývl rukou Jarl.

Sám však zůstal venku. Natálie zaváhala, avšak otevřenými dveřmi uviděla úplně obyčejnou místnost a uvnitř jediného člověka, sedícího v křesle. Odhodlaně překročila práh místnosti. Za jejími zády se tiše zavřely dveře.

"Sedni si, prosím," řekl.

Natálie se posadila proti němu, přehodila si nohu přes nohu. Pohupovala střívkem. Propletla si prsty obou rukou a opřela se jimi o koleno.

Otevřeně si prohlížela pána těchto míst.

Ten člověk byl taky jiný.

Měl na sobě šaty Baltů, ale nepodobal se jim. I krátké, šedé vlasy měl přistřížené trochu jinak. I barva obličeje o chlup neodpovídala, byla o něco málo mňíh bledá. I výraz ve tváři... Dokonce i nehty na rukou měl zastřížené jinak. Na ruce měl hodinky, které se podobaly těm, co měl Kapitán. Ostrým, snad zvířecím pudem Natálie pochopila, že je opravdu jiný. Není odtud. Na okamžik ji opustila i sebedůvěra, ale jenom na okamžik.

"Vůbec to není špatné na děvče, které si ještě včera hrálo s meči a erby," ušklíbl se.

I výslovnost měl jinou.

"O čem to mluvíš?" zeptala se Natálie.

Usmál se a podal jí pohár s rubínovou tekutinou.

"Docela dobře to snášíš. Nebo už něco víš?"

"Nic nevím," Natálie zvedla číši, "Prostě jenom nepadám do mdlob, když uvidím nějaké divy. Už jsem jich cestou sem viděla až až."

"Z Impérie?"

"Z Impérie."

"To není sranda cesta. Chceš se na něco zeptat?"

"Stejně vím, co uslyším," řekla Natálie. "Že je to pro mě příliš složité, Bůhvíproč se všichni sjednotili v tom, že mi budou říkat překrásná divoška."

"Ale když ty jsi opravdu překrásná a v určitém slova smyslu jsi opravdu trochu divoška. Divoška ve srovnání s těmi, kdo žili... Jak bych to řekl... Žili předtím."

"Jsem hloupější? Krutější? Víc zlá? Nebo za divocha počítáte toho, kdo se od dětství nesetkával s těmito věcmi?" ukázala do kouta, kde stálo něco blýskavého a nepochopitelného.

"Nezlob se."

"Já se nezlobím," řekla Natálie našťavaně, vypila číši skoro až do dna a v tom okamžiku toho začala litovat, protože víno bylo ještě silnější než Jarlovo. "Prostě příliš mnoho lidí si se mnou chce hrát jako s věcí."

"Překrásnou věcí," měkce ji opravil. "A moc chytrou," pospíšil si s dodatkem. "Jenže to je... něco jiného. Takovou věc si všichni chrání. Promiň... Prostě jsem jenom nevhodně zavtipkoval. Neumím si dělat legraci."

"Je to vidět."

"Hele děvčátko, zatáhni drápky. Neměl jsem v úmyslu tě urazit. Nenamáhal bych se zvat tě sem jenom kvůli tomu."

"Chápu," řekla Natálie.

"Ale ne, není to úplně pochopitelné, moje nádherná Natálie."

"Ne tvoje! Moje!"

"Tak dobře," s výrazem krajní dobroty zvedl ruku. "Kaju se. Jakmile jsem se doslechl, že sem k nám přicestovala nějaká krásná modrooká kněžna, přikázal jsem, aby ji ke mně přivedli. Úmysly mám zcela nedvojsmyslné. Přiznávám, že takové zůstaly. Teď však vidím, že nejsi jenom krásná hračka, jsi chytrá. To mě neodrazuje. Naopak, mám z toho radost. Hloupé hračky se brzy zprotiví, je jich příliš mnoho. Ale chytrá manželka, jejíž rozum stojí za to rozvíjet, to je věc!"

"Takže, přece jenom věc?"

"Promiň, přeřekl jsem se. Víš, když můžeš z tohoto křesla řídit chod světa a jeho obyvatel, začínáš trochu... cítit pod sebou Olymp. Víš, co je to Olymp?"

"Nevím."

"To není důležité. Seznámíš se s ním později. Jak vidíš, chci k tobě být maximálně otevřený. Moc se mi líbíš. Jakmile jsem navíc zjistil, že ani nejsi hloupá..." vláčným kočičím pohybem vstal, udělal dva kroky a zastavil se nad ní.

Položil jí ruce na ramena. Natálie se napjala.

"Neboj se. Silou od tebe nebudu chtít nic. S tebou to nemá cenu. Zasloužíš si něco lepšího."

"To je nabídka sňatku? Nabízíte mi svou ruku i srdce?"

"Přesně tak. Ruku i srdce boha."

Natálie zdvihla hlavu, podívala se do jeho masivní panovačné tváře a ušklíbla se:

"Mám štěstí na šílené bohy..."

"Cože?"

"Jo! To je vtip," řekla s úsměvem.

"Nejsem blázen. Taky nejsem bůh. Ale moc mám velkou a vědomosti také. A kromě toho se mi vůbec nechce, abys zahynula s celým tímto světem. Možná, že mi neuvěříš, nebo nepochopíš, ale na tenhle svět se řítí strašná katastrofa."

"Vím. Padá Luna."

"Ohó! Nějací místní hvězdáři?"

"Ano," kývla Natálie. "Je to veliké tajemství kněží."

"Máš představu, jak to bude vypadat?"

"Bude to strašné," řekla Natálie.

"To je slabé slovo. Z ubohých úlomků toho, co zůstane, se normální život nepodaří slepit tak brzy. A stane se to za několik týdnů. Nechceš tady zůstat, až na Zemi začne apokalypsa?" pronikavě se na ni podíval. "Jsi chytrá. Jak ses dozvěděla o kněžských tajemstvích? Vypravila ses hledat záchranu?"

"Ano," řekla Natálie. "Ale kde můžu najít spásu?"

"Na nebesích. Trvalo by to dlouho, než bych ti to vysvětlil. Víš, na nebi také žijí lidé. V takových létajících městech..."

Lidé, jichž se před pěti sty lety nedotkla apokalypsa, které tady říkáte Temnota nebo Chaos. Ti lidé si žijí tak, že si to ani představit neumíš. Ovládají vědomosti, o kterých nemáš ani ponětí. Ale můžeš se je naučit."

"Plovoucí hvězdy?" zasvrběl Natálii jazyk.

Nakonec se však ovládla. Není nutné vypadat příliš chytře. Dobrý hráč neukáže všechny trumfy najednou, něco si schová na potom... Cítila z něj nezvyklou sílu rozumu, spojenou s neznámými vědomostmi. Natálie se nemohla odhodlat k tomu, aby rozehrála nějakou riskantní hru. Nejrozměnnější, co mohla a musela udělat, bylo co nejrychleji odtud vypadnout a poradit se s Kapitánem. Kdyby tak mohla vzít tohohle týpka do zajetí... Ale i kdyby ho úspěšně omráčila, jak by ho dokázala dopravit do jejich stanu? Jak by dokázala projít kolem strážníků u městských vrat? Jak by ho táhla ulicemi? To je hloupost!

"To je nádhera," řekla Natálie. "Tak ty si mě kupuješ. Ne za zlato, ale za záchranu. A co ostatní lidi, kteří žijí na Zemi?"

"Pro všechny tam místo není, tam u nás nahoře. Kromě toho většina z nich je tupé stádo. A změnit rozhodnutí a přece jenom Lunu odstranit..." prudce se zarazil. "Nemluv hlouposti! Vůbec si tě nekupuji. To si myslíš, že tě tady nechám, když mě odmítneš? Tak to tedy ne. Potřebuji tě. Zachráním tě ať chceš nebo ne, Natálie," ušklíbl se, "protože jinou takovou prostě už potkat nemusím. Nestojí za to riskovat... Bůhvíproč se mi zdá, že z tebe bude geniální... To, cos viděla v tomhle domě, jsou jenom drobnůstky. Laskominky pro sluhy. Jsou tu zázraky, které si ani nedovedeš představit."

"Jak ti říkají?"

"Říkej mi Thor."

"Co to znamená?"

"Nějací divoši kdysi měli boha, kterému tak říkali. Byl to bůh hromu," jeho silné prsty si lhostejně hrály se zlatým řetízem na Natáliině šiji. "Tak nějak si myslím, že mám plné právo nosit to jméno."

"Nejseš náhodou blázen?"

"Ani náhodou," odpověděl s plnou vážností. "Blázen je člověk, co si připisuje moc, kterou nemá. A jestliže závisí na jednom jediném člověku, jestli spadne Luna na Zemi nebo zůstane na nebi, tak takový člověk má plné právo nosit jméno Thor. Co si o tom myslíš?"

"Zní to smysluplně," usmála se Natálie. "Jenom by to chtělo ještě nějaké důkazy..."

Vzal ji za ramena a zdvihl z křesla. Stáli proti sobě. Natálie se mu upřeně dívala do očí a snažila se uhádnout, co je v jeho slovech pravda a co samolibost. Jasně jí bylo jedno - je to velmi silný člověk, který je přesvědčený o svých schopnostech. I takový Jarl před ním chodí v pokleku, a to je na první pohled suverén až na půdu. Nebo se prodal za záchranu života?

Zřejmě pochopil její pohled úplně jinak. Přitáhl ji k sobě, silnou rukou ji uchopil za zátylek a políbil ji. Pustil ji ještě dřív, než se rozhodla, co má udělat. Prohlédl si ji rozpáleným pohledem.

"Důkazy! Chceš je vidět hned teď? Poletíme z téhle kryší nory ke mně domů. Není to odtud daleko. Chceš letět vzduchem?"

"Nemůžeš na mě takhle rychle," řekla Natálie. Vypadá to, že našla jedinou možnost, jak se k němu chovat. "Možná, že jsi rovný bohům, ale já na tohle nejsem zvyklá. Mám svou hrdost," obdařila ho okouzlujícím úsměvem. "A taky jsem trošku svéhlová, to mi musíš prominout. Nezapomeň, že jsem kněžna Impérie. Takže se nesmíš divit. Přijíždím tehdy, kdy se mi zachce a ne když mě někdo chytí za loket na ulici, jako ty jarmareční... Sám přece úporně opakuješ, že nemáš zájem o nějakou hračku."

Nevěděla ke komu, či k čemu se právě nyní modlí, aby její vzhled a úsměv dotvořily potřebný obraz - velmi chytrá, ale svéhlová kněžna, která je lehce okouzlená divy a vyvedená z míry nadcházejícím zánikem světa, avšak nevrhne se o zlomkrk do náruče svého budoucího pána. Ostatně do nedávna takovou byla, takže nemusela hrát něco, co by bylo její povaze úplně cizí.

Sehrála to dobře. Byl příliš přesvědčený o své výjimečnosti na to, aby ji pečlivě a podezřívavě studoval. Samozřejmě, že

to není blázen. Byl jenom opilý svojí mocí, která za ním stála. A kromě toho svatosvatě věřil, že před ním stojí divoška, Imperiální Kněžna.

"O Kapitánovi nemá ani ponětí. Ne, všechno jde dobře," pomyslela si. "No dobře," řekl Thor, "zvu tě, kněžno Natálie. Staň se zítra mým hostem."

"Přijímám tvé pozvání, Vaše Výsosti Thore," uklonila se Natálie dvorní poklonou a vlasy jí spadly jako zlatá vlna přes rameno. "Buď tak laskav a vysvětli mi cestu. Rytířka nemůže přijet na návštěvu v ekvipáži hostitele, i kdyby byla létající. Musím přijet na svém bojovém koni."

Thor se otevřeně kochal pohledem na ni. Tím líp. Natálie se na něj vyzývavě podívala přes okraj poháru:

"Doufám, že se v tvém domě najde místo, kde bych mohla uvázat koně a čeleď tam nebude poslouchat u klíčové dírky?"

"O to se postarám," slíbil. "Všimla sis cesty, která vede z města na západ?"

"Která?"

"Ta, kam zapadá slunce."

"Tu znám."

"Pojedeš po ní. Jestliže pojedeš klusem, budeš tam za půl druhé hodiny." Natálie si už dávno ujasnila, co to jsou hodiny, minuty, sekundy, ale tentokrát se závčas zarazila a udělal tázavý obličej.

"Jeden a půl hodiny znamená, že ručičky na hodinkách opišou takovou dráhu," ukázal jí to na jejích vlastních hodinkách. "Vlevo se objeví dva nepříliš vysoké domy a na vrcholku jednoho z nich je kulatá bílá věžička. Zahneš z cesty a pojedeš přímo mezi pahorky," ušklíbl se. "Brzy uvidíš nestvůry. Nelekej se jich. Je to jenom napodobenina, obraz, na postrašení divochů. Jeď dál a nezhýbej. Na zemi uvidíš pruh z kovové síťky. Je to smrt, když u sebe nebudeš mít tohleto," ze zásuvky stolu vytáhl malou, okrouhlou, kovovou krabičku na řetízku. Sám ji pověsil Natálii na krk. Neopominul příležitost, aby jí mohl přejet konečky prstů po klíčních kostech. "Pamatuj, s touhle krabičkou na krku ti síťka není vůbec nebezpečná. No a dál jeď podle modrých čepiček. S ničím si je nemůžeš splést. Budou tam různé budovy, něco jako stáje a služební baráky. Já bydlím v bílém domě s velkými okny, obklopeném květinovými záhony. Zmýlit se nemůžeš, je tam jediný."

"Vypadá to jako popis cesty na zámek pohádkového lidojeda," řekla Natálie.

"Je to tvůj zámek. Přesněji řečeno dočasné bydliště."

"Přijede se mnou můj zbrojnoš," řekla Natálie. V té chvíli nastoupil nejdůležitější a nejriskantnější okamžik celé hry. "Za prvé, nemíním měnit své zvyky, protože rytířka je povinna jezdit s doprovodem. A za druhé, můj zbrojnoš je svým způsobem zvláštnost. Je vynálezce. Neustále objevuje nesmírně zajímavé věci."

Teprve teď se v jeho očích zableskla opatrnost. Ale jenom na okamžik. Vzpomněl si, že je bůh hromu a má co do činění s divochy.

"Vynálezce," zeptal se se zájmem.

"Ano. Vymyslel takovou střelku, která neustále ukazuje jedním směrem."

"To není možné!"

"Věř mi," řekla Natálie. "Jsem na něj strašně pyšná. Nikdo jiný takového nemá. Třeba se ti bude hodit..."

"Mám představu o takovém divošském kompasu..." ušklíbl se Thor. "Viš co? Přiveď s sebou toho svého umělce. Kdo ví, co se z něj stane u nás. Přece jenom nejste divoši, ale úlomky světa, který ztratil paměť..."

"A co krabička?" Natálie se dotkla řetízku na krku.

"Jedna bohatě stačí pro dva. Doufám, že mu dokážeš všechno vysvětlit nějakou dobře znějící polopravdou. Aby z úleku neměl problémy s náplní svých kalhot."

"A to se podíváme, kdo bude mít problémy se svými kalhotami," vesele si pomyslela Natálie. Řekla:

"Něco mu namluvím," vstala. "Už mám nejvyšší čas!"

"Budu na tebe čekat! Velmi! Nebudeš mít čeho litovat."

"Doufám, že toho budeš litovat ty," pomyslela si Natálie a dívala se, jak k ní jde s nesmírně sebevědomým úsměvem majitele. Bylo na něm jasně vidět, že je ve stavu nejvyšší blaženosti. Když Thorovy ruce obepnuly její pas, neprotivila se mu. Dokonce se přemohla natolik, že mu odpověděla na polibek. Avšak ukončila ho, jak nejdřív to šlo.

"Do zítřka na shledanou, Vaše Výsosti Thore," řekla, když za sebou zavírala dveře.

Její tvář byla kamenně ztuhlá, když procházela místnostmi s barevnými světly, podivnou hudbou a tancujícími. Cítila, že vyzývavý úsměv neopouští její rty, jako kdyby jí ho tam někdo přilepil. Zřejmě se na ní podepsalo strašné vypětí. V životě se ještě nedostala do takového souboje. Natálie si na chvilku sedla na divan v tmavém koutku, zakryla si rukama tvář a ztěžka si povzdychla. Duše a postupně i tělo opouštěly tuto nelidskou hru. Otřásla se jako v zimnici. Ještě dobře, že si jí nikdo v tom rámsu a blázinci nevšímal.

Pak se někdo zastavil vedle. Natálie zdvihla hlavu a poznala Jarla.

Unaveně si pomyslela:

"Co to máš za službu, ty zvíře jedno! Kam zmizeli slavní předci, kteří vybojovali vítězství od jednoho moře k druhému..."

Zdvihla se a velitelsky štěkla:

"Doprovod mě k východu!"

Natálie šla těsně za ním, skrz dav po dobře osvětlených podivných ulicích tohoto podivného města - nory. Cinkala svými ostruhami. Co se dělo kolem ní příliš nevnímala. V hlavě jí trochu šumělo, jako kdyby šla hustou mlhou.

Na začátku schodiště se obrátila k Jarlovi. Aby ho urazila, vsunula mu do ruky drobnou minci. Potom rychle vyběhla po širokých stupních pod hvězdnaté nebe. S ohromným ulehčením vdechla chladný večerní vzduch a vydala se k jarmarečným stanům, které zevnitř osvětlovala mihotavá světýlka olejových lampiček. Na trhu končil každodenní

blázinec a začínal noční život. Nahlas se smály ženy, cinkaly poháry, odevšad zněly písně a nejrůznější hudební nástroje. Jednoho opilce, který se jí přimotal do cesty, Natálie zasáhla přesným úderem na krk.

Trochu bloudila, než našla kitéžské stany. Šeptem odpověděla na tiché vyzvání strážného. Zdvihla závěs a vešla do stanu. Kapitán a Stan seděli u baňatého džbánu, ale viditelně se ho ani nedotkli. Nespouštěli zraky ze vchodu.

Kapitánovi se v očích zableskla taková radost, že se Natálie až zachvěla.

"Tak jsem tady, mylordové," řekla. "Spěchám vás potěšit. Dozvěděla jsem se mnohé a odrazila veškerá pokušení na mou počestnost. Což nebylo nejlehčím úkolem."

Ucítila, že ji nohy už neudrží. Blaženě se natáhla na ustlanou postel, na chlupatou deku. Založila ruce za hlavu a zavřela oči.

"Podej mi svou nožku, kníže! Zuju tě!" Kapitán si s ohromným ulehčením oddychl a stáhl ji z nohou holínky. Kinžál položil do kouta. "No tak, Natynko. Seděli jsme tady jako na trní... Taky jsme se něco dozvěděli. Co to máš za řetízky?"

"Mám strach, že budu muset začít s vyprávěním já," řekla Natálie a nadzdvihla se na lokti. "Ať jste se dozvěděli cokoli, já jsem zřejmě byla v samotném doupěti... Takže..."

Její vyprávění trvalo dlouho. Kapitán od ní žádal, aby napjala paměť ze všech sil. Potřeboval znát Thorovo povídání pokud možno doslova. Kromě toho chtěl slyšet o všech podivných věcech, které tam viděla, a pokud možno co nejpodrobněji. Jak dlouze studoval hodinky a minci v slabém světle svícnu.

"Tak co?" nevydržela Natálie.

"Je nade vši pochybnost, že tyhle věcíčky v tomhle městě nedělali. Ani hodinky, ani minci. Tady taková úroveň techniky není."

"Co je to úroveň techniky nevím," řekla Natálie. "Ale taky si myslím, že ty věci nejsou zdejší. Město se prakticky ničím neliší od našich. Všechno to od někoho dostali... Ano, ale jak je možné žít na nebesích? Plovoucí hvězdy?"

"Jednoznačně!" kývl Kapitán. "Samozřejmě, že přímo na nebi se žít nedá. Ale mohou tam létat takové... no, nejjednodušší to bude vysvětlit asi tak, že tam létají takové obrovské sudy. Létající města. V každém tom sudu je jedno město. Je to divné, ten tvůj Thor řekl, že přežili Chaos. Za mě však takové orbitální stanice ještě neexistovaly. Vypadá to, že to přece jenom je nějaký paralelní svět. Ale co se na tom změní?"

"Nic to nemění," řekla rychle Natálie, která v této chvíli opět nerozuměla vůbec ničemu. Nepřála si však žádné nové záhady. Měla jich až po krk. "A co když přece jenom nejsou na nebi? Třeba v poklidu žijí na Zemi někde daleko odtud a jenom si říkají nebeští obyvatelé, aby získali větší úctu."

"A co s Lunou, která zničí veškerý život na Zemi? Nemáš dojem, že si dělal legraci?"

"Podle mě byl děsně vážný a upřímný," vrtěla hlavou Natálie. "Dokonce se proěkl, že by mohl udělat, aby Luna na Zem nespadla, ale že to nechce..."

"To je přesně to, co mě vyvádí z míry a štvě. Je to nejsvinštější způsob. Kruciš, jak mně se tenhle týpek už předem nelíbí. Takovéhle nemůžu ani cítit! Mnó, Natálko, mám takový pocit, že nás zítra čeká taková rvačka, až se musím přiznat..."

"A co já? Já nepojedu?" zachmuřeně se zeptal Stan, kterému vůbec nešlo pod nos, že by měl přijít o nebezpečí.

"Co se týče tebe, tak domluva byla zcela jednoznačná, vévodo," řekla Natálie. "Sám jsi slyšel, pozvaná je jenom rytířka se svým zbrojnošem. Tebe čeká daleko nevděčnější úloha. Kdybychom se nevrátili, musíš popadnout za kůži ty, co zůstanou ve městě a pokračovat v začaté práci. Protože na téhle zemi existuje jenom jedna filozofie: Dokud stojíš na nohách, rví se..."

"A co jste zjistili vy?" zajímala se Natálie.

Všechno, co vyzvěděli Stanovi lidé, jenom doplňovalo její informace.

V městě se šeptalo, že vládu už dávno převzali nějakí záhadní a mocní lidé, nebo možná bozi, eventuálně zlí duchové. Už dávno ovládli Radnici Jarlů, a ti se nikterak příliš neprotivili, protože nešlo o nátlak nebo násilí. Prostě a jednoduše je koupili. O cílech tohoto převratu, vzhledem k nedostatku informací, kolovaly zcela neuvěřitelné výmysly. Nicméně většina se shodovala v tom, že nadchází něco strašného a spasení dojdou jenom vybraní. Přibližně o té oblasti, kam se zítra měla Natálie vypravit, se říkalo, že jde o místo hnusné, začarované a proklaté, kam se může vypravit jenom blázen. Così tam vydávalo strašné světlo, které ozařovalo celé široké okolí a někdy odtamtud zněly výbuchy. V noci tam létaly záhadné nehluché stíny a ve dne se tam procházely nestvůry. Prostě město je na váhách buď dojde k bezhlavému útěku všech nezasvěcených nebo vzpourě. Jenom nikdo nevěděl čím by bylo lepší začít a jak.

Jeli cvalet už víc než hodinu. Natálie byla v děsném duševním rozpoložení. Chvillemi vzpomínala na dnešní noc s neskonalou něžností, pak se v ní v příšerném galimatyáši střídaly radost a smutek, případně ji zachvacovala ponurá lhotejnost. Pak zase s nenormálním nadšením pobízela koně, aby měla cestu rychleji za sebou. A tam ať se stane co se stane...

Kapitán najednou zatáhl za uzdu. Koně se zastavili vedle sebe.

"Co je?" zeptala se Natálie.

"Takhle by to nešlo, Natálko. Jít do boje v takovéhle náladě, je to nejhorší, co můžeš udělat. Seber se. Pozval dva divočky. Čeká milou holčičku a určitě tam bude sám. Čeled' odehnal... Tak se vzpamatuj. Je to ostuda pro rytířku..."

Vzal její tvář do dlaní a políbil ji na rty. Natálie zavřela oči a objala ho vši silou. Uzdy cinkaly, jako vlny na ně nalétala hořká vůně trávy a v dáli se ozýval jakýsi hluchý šum, rytmický rachot.

"Jak to, že mi to okamžitě nedošlo, já trouba!" pleskl se do čela Kapitán.

"Vždyť to šumí moře!"

Veškeré hoře a starosti zmizely jako dým. Natálie široce otevřela oči:

"Moře! Vždyť to šumí moře!"

Trhla uzdou. a tryskem se řítila tím směrem. Moře!

Pohled to byl velkolepý a hrozivý. Vlny, vlny a vodní hladina kam oko dohlédlo. Slunce se odráželo od hladiny milióny drobounkých zrcadélek. Příboj rachotil. Vlny, vyšší než dva lidé nad sebou, se neustále valily ke břehu. Dopadaly na vlhký písek, roztekly se a uháněly zpátky. Znovu se vztyčovaly jako bělopěnné obludy a řítily se opět ke břehu. Ten nekonečný koloběh, vlhce znějící rachot, moc neživé a nerozumné přírody Natálii ochromil. Strnula v sedle, pustila uzdu a dětsky kulatýma očima se dívala na ty nekonečné dálavy. Snažila se navždy zapamatovat si tento okamžik, tento břeh.

Bílí ptáci poletovali vzduchem a ostře skřípavými hlasy na sebe pokřikovali. Natálie seskočila ze sedla a rozběhla se proti vlnám. Vysoké podpatky se jí bořily do vlhkého písku. Kousek od vody se zastavila, spojila dlaně do kalíšku a lovila do něj dolétající spršky. Opatrně okusila vodu jazykem. Hořkoslaná. Takže splnila svou přísahu, kterou dala v rozčilení.

Kolik století uplynulo od té doby, co přísahala, že okusí vody Západního moře. A jak směšným se jí nyní zdá její předchozí život, strachy, naděje, neúspěchy...

Kapitán k ní došel a objal kolem ramen. Natálie se k němu přitiskla.

Dlouho se dívali na moře.

"Jaký je tu příboj," řekl tiše.

"Dřív takový nebyl!"

"Dřív byl takhle nizoučký... To je všechno díky Luně..."

"Ale vždyť teď na nebi není..."

"Och, Natynko..." Kapitán se smutně usmál a ještě pevněji ji objal. "Ty můj knížecí poklade. Kdybychom mohli teď najít nějaký vypínač, cvaknout s ním... A sbohem tenhle čertovské paralelní světe... V knihách se vždycky našel nějaký vypínač. Nechali bychom přistavit tvůj zlacený kočár, koupili bychom lístky, a pak hurá domů. A tam už vojska jsou v poli, pirožky se pečou... Kruciš! Tady žádné vypínač není!"

Natálie vykřikla a ukázala nataženou rukou. Kapitán se podíval a podrbal se na zátylku.

"Hele, vezmeme to radši k nějakému záchrannému schodišti! Zajistíme si ústup."

Sedli na koně a poodjeli na suchou zem. Pak se otočili zpátky k moři. Černý předmět se změnil na šedohnědý. Postupně získával pravidelné obrysy. Rychle se zvětšoval a blížil se ke břehu. Kapitán vytáhl dalekohled, ale už ho vlastně nepotřeboval. Hvízdal mezi zuby:

"Krucíš! Loď!"

"Tohle je loď?" podivila se Natálie. "Spíš mi to připadá jako velký dům, nebo zešílejší pevnost."

"Je to loď, Natálko. Ale něco s ní není v pořádku."

Vypadala jako oválná krabice velikánských rozměrů. Na zádi se tyčil celý několikapatrový dům, jenom okna byla všechna vytlučena. Loď měla boky celé špinavé. Ohromné rezaté skvrny, někde potažené černými pruhy. Loď plula jako kdyby měla jasný cíl, nelavírovala, ale přesto se zdála být mrtvá, opuštěná vším živým.

"Třeba tam jsou ti... přízraci?" šeptem se zeptala Natálie.

"Nesmysl. I když Létající Holanďan je to jako vyšitý..."

Loď se slepě pohybovala. Převyšovala příboj. Vypadala hloupě a nepotřebně. Najednou začala zpomalovat, pak se zastavila úplně. Così zoufale zaskřípělo, zakničelo a masivní kotvy s rachotem a skřípem klouzaly dolů zavěšené na rezavých řetězech. Zastavily se však na půli cesty, aniž by se dotkly vodní hladiny. Právě nakonec začal lézt nahoru a kotva prakticky zmizela. Levý řetěz zůstal tak, jak byl. Nad břehem se neslo duši rozdírající vytí, železné sténání. Mraky ptáků se rozlétlý na všechny strany.

Natálie si zacpala uši. Koně nepokojně přešlapovali. Vytí ustalo. Levá kotva se několika trhavými pohyby posunula výš, ale do původní polohy se stejně nedostala. Loď se otočila, ukázala celou délku levého boku, rozbitá kulatá okna kdysi bílé budovy na zádi, jakési prorezavělé přístroje na její střeše, roztažené horizontální pruhy, kývajících se utržená lana, šikmo visící záchranné čluny.

Z vysokých písmen na boku zůstaly jenom zbytky, které se nedaly přečíst.

"Kde jsou lidé?" nechápavě se zeptala Natálie. "Ani jeden se neukázal."

Znova se ozvalo krátké zavytí, nepříjemné a skřípající. Loď mizela k obzoru a brzy jim zmizela z dohledu.

"Tam už dávno nejsou žádní lidé. Ani jeden. Viděla jsi, jak byla opuštěná?"

"Jako přízrak," souhlasila Natálie. "Ale existují přízraky věcí?"

"Dokonce bývají i přízraky idejí, Natálko... Možná, že vyplula ještě před vaší Temnotou. Automatika. Myslím, že takové lodě byly už v době, kdy jsem já..."

"Chtěla bych vědět, jestli je to pro nás dobré, nebo špatné znamení?"

"Žádné," našťavaně sykl Kapitán. "A vůbec to není znamení. Prostě stará rachotina, která se toulá sama od sebe..."

Pojedeme?"

Brzy se před nimi objevilo klubko prachu. Kapitán se pro všechny případy pořádně zabalil do pláště, pod nímž skrýval zbraně a oblečení. Podíval se do dalekohledu:

"Ježíšmarjá, ještě jeden metalista se sem řítí!"

Vstříc jim pomalým cvałem jel opravdový rytíř. Muž. Přílbu měl skoro právě takovou, jako měla Natálie. Nad hlavou se mu kývala špice kopí. Štít měl zelený a na něm namalované fantastické stříbrné zvíře. Na šišáku se mu skvěl zlatý kohout.

Jakmile je uviděl, zastavil koně. Úplný kluk, první vousy se mu začínaly klubat pod nosem. Na Natálii se díval bez jakéhokoli údivu, viditelně ji bral jako něco zcela normálního. Natálie už ze zvyku položila ruku na rukojeť meče.

Úkosem se podívala na Kapitána a okamžitě se vzpamatovala. Na to není čas...

Rytíř potřásl nepřilíši sebevědomě kopím a křikl přeskakujícím basem: "Vive l'empereur de Gaulle!"

"Fuj tajbl," odplivl si Kapitán. "Je to přesně ten kohout. Jak to tak vidím, tak zde Gaulla udělali imperátora."

Natálie měla velkou chuť ukázat tomu klukovi kdo je kdo v těchto krajích. Jenom tak zlehýnka, drobná pranice... Ale Kapitán jí pohrozil prstem. Pak křikl v jazyce, kterému nerozuměla. Avšak rytíř kupodivu ano a Kapitánovi odpověděl. Při tom sám vypadal dost překvapeně.

Po krátkém rozhovoru slezli oba z koní, přičemž si Kapitán ihned zapálil, což na cizozemského rytíře udělalo velký dojem. Natálie zůstala v sedle a trpělivě čekala, zatímco se mezi sebou živě bavili a při tom si pomáhali gestikulací.

Rozloučili se docela přátelsky. Rytíř vyskočil na koně a uctivě se Natálii uklonil. Využil však okamžiku, kdy se Kapitán obrátil a udělal grimasu, která nepokrytě Vyjadřovala lítost, že se jejich setkání odehrálo tak nerytířsky. Natálie na něj vyplázla jazyk. Při tom však jí přišlo strašně líto, že si s ním nemohla změřit síly. Nafoukl se a tvářil se nesmírně hrdě a odjel tím směrem, kde hodinu cesty šuměl trh. "Kdo to byl?"

"Francouz," odpověděl Kapitán. "Ten úplně nejoprávněnější. Podle mě sem přijel z Marseille, jestli jsem mu dobře rozuměl."

"To je kde?"

"To je skoro u samého kraje pevniny. Musela bys jet tak měsíc. Je to tam u nich stejné jako u vás, zámky, hrabata... Poslal jsem ho na trh. Tam si už nějaké dobrodružství najde pro čest té své Jeanny de nebo du? Pěkně oprsklý chlapík..."

"To znamená, že za Útesem není žádná šťastná země?"

"Přesně tak. Nejzajímavější je, Natálko, že náš obrněný přítel se pokusil prodat se k doupěti tvého Thora. Strašně byl naštvaný, že tamní potvory nechtějí bojovat s rytíři. Zjistil, že to vlastně žádní netvoří nejsou. Jde jenom o přízraky. Dokonce se dostal až k síťce, o níž s tebou mluvil Thor. Naštěstí měl náš kohoutek dost rozumu, aby na ni z dálky hodil kinžál. Dovedu si živě představit, jaký to musel být výboj..."

"Podívej, pahorky," řekla Natálie. "I věžičku je vidět."

Zabočili doleva a projeli mezi dvěma kopci. Na pravém se tyčila bílá věžička.

"To vypadá na radar," řekl Kapitán. "Určitě to bude radar..." "Pořádně se zabal do pláště, Všechnáku, je ti vidět samopal..."

Koně se zarazili. A bylo proč. Neznámo odkud, vyrostl před nimi obrovský černý pavouk s rudýma očima. Byl chlupatý a vysoký jako věž. Strašlivé zubaté čelisti by překously jedním hryznutím koně. Roztaženými tlapami by objal menší pevnost.

Kdyby se s takovým strašidlem Natálie setkala před začátkem své pouti na západ, zmizela by odtud tryskem a vůbec by se za to nestyděla. Ale teď... Dobře se podívala a všimla si, že se pavouk vůbec nehýbe a nepohne se na něm ani vlásek. Přízrak. Ale přece jenom je nepříjemné skrz něj projet. Koně se zapřeli a nestvůru museli objet stranou.

Přesně tímto způsobem minuli obrovského zeleného draka a další tři monstra, pro něž Natálie ani neměla jména. A i kdyby je ony nestvůry měly, bylo by nejlepší okamžitě je zapomenout, aby se náhodou někdy neobjevily ve vašich snech. Potvory byly vypočítané na lehce vylekatelné místní obyvatele, kteří neměli své rytířstvo. Cizí rytíři sem zřejmě nezajížděli tak často, protože na ně, by muselo čekat něco pořádnějšího.

Nakonec dojeli ke kovové síti široké asi pět a půl metru. Ležela na jakési zelené podložce.

"To je dobře udělané," řekl Kapitán. "Stoupni na to nožkou a..." Hodil před sebe kinžál. Nic se nestalo. Klidně zůstal ležet na síťce. "Můžeme jet?" zeptala se Natálie.

"Můžem. Zřejmě ta tvoje krabička dálkově vypíná proud."

"Ach jo," žalostně si povzdychla Natálie. "Jestli se já někdy dokážu naučit všechny tyhle chytrosti?"

Kapitán se nahnul ze sedla a zdvihl kinžál. Snažili se jet co nejbliž u sebe. Síťku přejeli, aniž by ji kopyta koní jakkoli poškodila. Rozhlédli se. Pás modrých průzračných kloboučků, vyrůstajících jakoby ze země, vedl směrem k obzoru. Bylo vidět, že uvnitř něco je.

"Zřejmě to budou reflektory. Orientace pro noční přistávání. Velice se to tomu podobá. A co je támhleto? Podíváme se?"

Zelené pole pokrývaly jakési podivné černé stříšky. Nebyly vyšší než lidem po kolena, široké tak devět nebo deset metrů. Natálie jich napočítala dvacet čtyři, pak mávla rukou, protože se spletla. Bylo jich příliš mnoho.

"Nemůže nás vidět? Neuvidí z domu, že jsme sjeli z cesty?" zeptala se Natálie.

"Přece není kouzelník. Nemá smysl všude stavět kamery. Vždyť se tady cítí v úplném bezpečí," Kapitán nemohl odtrhnout oči od stříšek. "Tohleto, smrdí balistickými..." úkosem se podíval na Natálii, která měla otevřená ústa. "Je to dlouhé vysvětlování, Natálko. Radši přece jenom pojedeme na návštěvu."

V nevelké vzdálenosti od stříšek stála nízká šedivá kupole s úzkými vodorovnými škvírami místo oken. Na jejím vrcholku stály jakési síťované věci.

"Rozumíš tomu alespoň trochu?" zeptala se tiše Natálie.

"Ze všeho se to tady nejvíce podobá raketové základně. Dokonce mám i představu k čemu by. to mohlo sloužit. Aha, támhle je jeho speciální domeček. Ten tvůj vůdce komančů se tu usadil s co možná největším pohodlím."

Bílá přízemní budova s vysokými okny stála uprostřed zahrady. Obklopovaly ji vysoké stromy se zářivými neznámými květy. Nedaleko byl ohromný oválný bazén. Kolem něj někdo rozestavil křesla. Na kovové konstrukci byla natažena pestrobarevná látka. Od domu tiše zněla příjemná hudba.

"Zařídil si to tady docela příjemně," řekl Kapitán. "Někde jinde budou asi stát podobné domy, ale tady zřejmě bydlí on sám..."

"Co budeme dělat?"

Teď mu zcela a jednoznačně přiznávala vedení a vůbec ji to nemrzelo.

V tomto okamžiku měla jiné, podstatnější starosti.

"Klidně vejdem dovnitř," řekl Kapitán. "Tady by neměl mít žádnou ochranu. Není proč. Jestli má zbraň, tak ji má schovanou někde ve stole. Je až nenormálně sebevědomý a jeho myšlenky se pro tuto chvíli ubírají úplně jiným směrem. Bude se mě snažit co nejdřív uklidit někam do kuchyně a tam mě zavřít..."

"To by se mu docela podobalo," řekla Natálie.

"Tak vidíš. V pohodě vcházíme, dáme si čaj a vedeme příjemný rozhovor. Tedy ty ho vedeš.. Jakmile uvidíme, že nastala vhodná chvíle, převzeme iniciativu. To bude asi tak vše. Kdo ví, jak vypadají jejich zbraně, takže mu nedovol, aby bral do ruky cokoliv, o čem nevíš... Kapišto?"

"Kapišto!" usmála se neznámému slovu Natálie. "Kdyby se do toho zamíchala nějaká čeleď..."

"Chápu," usmála se Natálie. "Všechno bude v pořádku. Bude to paráda." Lhala. To je samozřejmě. Celé její tělo bylo nelidsky napjaté. Pocity takové, že slova se k nim přiřadit nedají. Nic, co by připomínalo strach, nerozhodnost, nebo rozpaky. Chladná vypočítavá předtucha nebyvalého boje, jaký zatím nečekal žádnou rytířku. Čekala ji bitva se šíleným bohem o osud celé Země, všech lidí, dokonce i těch, kterým by Natálie normálně za normálních okolností přála smrt, protože si ji zasloužili. Ale takový už je život. Někdy člověk musí bojovat i za ty, které nenávidí, protože není možné oddělit hříšníky od spravedlivých. Spasení musí být všichni do jednoho. To se v životě stává. A dost často.

"Všechno je v pohodě," opakovala Natálie.

"Nevěříš v... Ach, ano. Já taky nevěřím. Ale pomoz nám, Hospodine, ať jsi jaký chceš, ať jsme jací jsme..."

Pobídlí koně a jeli po bílé tvrdé cestičce mezi barevnými stromy přímo ke vchodu. Dům se Natálii velmi líbil. Nebyla by proti usídlit se v nějakém takovém. Tiché večery, bezpečná Luna, dětský smích u bazénu... Ať se propadne k čertu tenhle nešťastný dům, jenom aby se to povedlo!

Thor se objevil v skleněných dveřích a zastavil se na horním schodě v póze plné důstojnosti. Natálie bůhví proč měla pocit, že se objeví v něčem tak strašně křiklavém jako ten ubohý kouzelník. Že bude ověšený tím, co na nebi považují za nejvzácnější. Ne, nic podobného. Obyčejné oblečení. Stejně, v jakém byl i ve městě. Žádné změny. Třeba tam nahoře na nebesích si na něco takového nepotrpí.

"Zdravím tě, Thore!" řekla Natálie s oslňujícím úsměvem. "Jsem tu." Kapitán sjel s koně a úslužně se hnal podržet kněžně tůň.

Samozřejmě, že mu Natálie ani kývnutím nepoděkovala. Protáhla ruku k Thorovi, který seběhl těch několik schodů dolů. Potřásla hlavou, odhodila vlasy dozadu a přejela domácího pána mnohoznačným pohledem.

"Musím tedy říct, že tvůj zámek chrání pěkně hnusné příšery..."

"Na divochy to účinkuje úplně perfektně," usklíbl se Thor a při tom líbal konečky jejích prstů.

"Kam máme přivázat své koně?"

Thor maličko zaváhal, pak pokrčil rameny:

"Abych pravdu řekl, zapomněl jsem... Jezdci sem ještě nikdy nepřišli. Jsi první. Klidně třeba sem."

Kapitán přivázal koně k opěradlu kovové lavičky. Ze všeho nejvíc se Natálie bála, že mu zpod pláště vykoukne samopal. Thorovi by okamžitě došlo, že je to věc, která u divochů nemá co dělat. Další vývoj situace by byl zcela nepředvídatelný. Ne, povedlo se. U Thora si Natálie nevšimla ničeho, co by vypadalo jako zbraň.

"Tak. To je ten tvůj umělec?" Thor si prohlížel Kapitána, který se hluboce klaněl. "Nevypadá nejhůř. Můžeš si myslet, že jsi měl nehorázně štěstí. Jestli se ukáže, že nemáš v hlavě piliny, máš šanci něco se naučit. V každém případě zůstaneš na živu."

"Děkuji, pane můj," Kapitán nezdvihl hlavu.

"Víš, děsně se vylekal jak tvých potvor, tak i tvého obydlí," usmívala se bezstarostně Natálie a přitahovala Thorovu pozornost v první řadě na sebe. "Jen tak tak jsem ho uklidnila. Je úplně vyvedený z míry. Nebudeme si ho všimnout. Jen se neboj, však on se vzpomene. Jsem připravena vstoupit do tvého zámku."

"Připravena?" významně se přeptal Thor.

"Připravena. Úplně," Natálie tónem dokázala, že ho chápe a nemíní dělat nějaké problémy. Podala mu ruku. "Veď mě do svého zámku!"

"Do tvého zámku," opravil ji Thor. "Prosím tě! Pojď taky," štkl přes rameno na Kapitána.

Otevřel skleněné dveře a pustil ji první. Odstrčil bílé křeslo od nízkého stolu, kde v křišťálové váze stály květiny.

Uctivě Natálii usadil. Nedbale mávl Kapitánovi ke křeslu opodál. Sám si sedl hned vedle Natálie. Tichá a milá hudba se linula ze všech stran.

"Můžeš odložit meč," řekl Thor. "Už nikdy ho nebudeš potřebovat." Natálie odepnula pás i s pochvou a opřela meč o křeslo. Olízla si rty. "Něčeho bych se napila. Cesta je plná prachu. Mám trochu vyschlo v hrdle. Přikaz svým sluhům..."

"Nikdo tady není kromě nás," řekl Thor. "Omluv mě, stůl je připravený vedle. Hned něco přinesu."

Jakmile zmizel, vyměnila si Natálie rychlý pohled a Kapitánem. Pocítila lehké rozčarování. Ve velké místnosti nebylo nic zvláštního. Vymalováno bylo modrobíle. Vzor byl natolik složitý, že štětcem ho udělat nebylo možné. Navíc stěny vypadaly jako kdyby je pokrýval lak. Podivuhodný svícen pod stropem, stůl, křesla. A to bylo všechno.

"Odvlíkni ho do ložnice," rychle zašeptal Kapitán. "A začneme..." Thor před sebou tlačil malý stolek ze zářivého kovu na kolečkách. Desku měl ze skla. Celý ho zaplňovaly různé lahve a dobroty. Natálii opravdu vyschlo v hrdle, a proto s radostí vypila nějakou sladkou vodu, plnou štipajících bublinek. Přes okraj poháru vrhla na Thora vyzývavý pohled a přesvědčila se, že silou ho do ložnice tahat nebude muset. Tam určitě nebudou závory. Kdo by je přidělal v zámku, kde žije sám?

"Tvůj zámek není nijak podivuhodný, Thore," řekla Natálie. "Čekala jsem, že tu uvidím něco... něco... A tady je to úplně obyčejné."

"Vždyť jsme zatím vlastně jenom v předsíni," Thor z ní nespouštěl oči.

"Mám ti ukázat celý dům?"

"Paráda," zdvihla se z křesla.

"Tvůj zbrojnoš tu zůstane sedět?"

"Jsme sice divoši, Thore," řekla Natálie, "ale naše služebnictvo je vyškolené perfektně." Obrátila se ke Kapitánovi a přikázala neskutečně nepříjemným a velkopanským hlasem:

"Ať bych byla pryč jakkoli dlouho, budeš tady sedět a ani se nehneš."

"Ano, Vaše Výsosti."

"Tohle všechno je pro tebe," ukázal Thor na stoleček.

Žaluzie v ložnici byly stažené a osvětlovala ji pouze prolamovaná modrá lampička. Natálie prošla kolem široké a nízké postele, dokonce i na pohled nesmírně pohodlné a měkké. Minula stoleček, kde toho bylo ještě daleko víc, než Thor zanechal Kapitánovi. Zastavila se před vysokým zrcadlem a nespokojeně si prohlédla svou zaprášenou tvář a zcuhané vlasy. Thor jí podal skoro průhledný hřeben. Začala si rozčesávat vlasy. Když dokončila česání, potřásla hlavou.

Otočila se k Thorovi:

"Kdybych se mohla někde umýt..."

"Tam je koupelna," Thor ukázal na dveře, které skoro nebyly v modrobílé stěně vidět. "Takovou jsi ještě neviděla.

Pojď, vysvětlím ti, jak a co otočit, aby teklo..." došel k ní, vzal ji za loket a podíval se na ni s tak majitelským pohledem, že Natálie úplně ztratila chuť k jakékoli hře.

. Podívala se mu do očí:

"Je to pravda, že v té bílé věžičce na pahorku je radar?"

"Cooože?" Thor ji vzal za bradu. V jeho úsměvu se mísilo překvapení s rozpačitostí a ohromením. "Odkud víš co je to radar?"

"Vůbec nemám ponětí, co to je," klidně řekla Natálie. "Prostě..."

Otevřely se dveře. Kapitán vklouzl dovnitř jako kočka. Pečlivě je za sebou zavřel. Mile se na Thora usmál, jako kdyby se nic nestalo a všechno probíhalo tak jak má. Zpod vyšisovaných vousů se mu zablýskly zuby.

"Allah akbar, náčelníku!"

Už na sobě neměl plášť. Ve svém zeleně skvrnitěm oblečení s granáty, nožem a lanem obtočeným kolem pasu, samopalem na rameni, vypadal tak neslučitelně s tímto světem, jak pozemským, tak i nebeským, v této rozkošné ložnici, že se Natálie ani nedivila výrazu v Thorově tváři. Rozesmála se zvonivě a vesele.

Thora opustila strnulost. Přímě přes postel se vrhl k béžové, zlatem zdobené skřínce, stojící na druhé straně. Samopal vyplivl krátkou dávku a dvířka skřínky praskla a odlétly od nich dlouhé třísky. Thor okamžitě odskočil ke stěně. Přitiskl se k ní zády a sehnul se. Jednoznačně věděl, co je to samopal. Jeho tvář by v tom okamžiku stálo za to namalovat i olejem. Byla v ní složitá směs strachu, vzteku a nechápavosti.

"Lehnout na podlahu," řekl laskavě jako neposlušnému chlapci Kapitán a usmál se, avšak vůbec ne laskavě. "Na břicho. A ručičky za záda. No tak?!"

V mrtvém tichu Thor splnil rozkaz. Natálie ho pečlivě svázala vojenskými uzly. Sedla si na postel. Opravdu byla tak měkká, jak slibovala. Kapitán převrátil Thora na záda. Dovlekl ho ke stěně a opřel ho o ni. Sám si sedl vedle Natálie, strčil si samopal mezi kolena a zapálil si.

"Předposlední," řekl smutně. "Holt budeme muset zopakovat Kolumbovo hrdinství, kdyby pro nic jiného, tak kvůli tabáku... Jak se cítíte, kurbaši? Máte vy nějaké kuřivo?"

"Co to všechno znamená?" sykl Thor skrz stisknuté zuby. "Co jste vůbec zač? Kdo to je? Takové oblečení existovalo jenom kdysi..."

"Já sám se tomu moc; divím," utěšil ho Kapitán. "Jsem důstojník... Z minulosti. Co se vlastně v životě všechno nemůže stát? Myslíš si, že já všemu rozumím?"

"A ta svině?" Thor vrhl zběsilý pohled na Natálii. "Pa-ane bože, ta svině... Musím ji..."

"Přibrzdi," řekl nebezpečně vlídně Kapitán: "I když jsi zajatec, ty suchý z nosu, jestli ještě jednou urazíš moji milovanou ženu, nebude ti dvakrát dobře! Neslyšel jsem žádnou omluvu!"

"Promiňte," vydávil ze sebe Thor s největším úsilím.

"To to trvalo. Civilizuješ se přímo před očima. Doufám, žeš už pochopil, že s erotikou máš šmytec. A proto bych ti doporučoval odpovídat velmi přesvědčivě. Může se sem někdo přijít podívat, aniž bychom ho pozvali? Upozorňuju tě, že pro tebe je to principiální otázka. Jestli nás tu obklíčí, tak z tebe nadělám fašírku ještě dřív..."

"Nikdo sem nepříjde, dokud nezavolám," zachmuřeně řekl Thor. "Vydal jsem příkazy..."

"Paráda. V tom případě si promluvíme o vysoce zajímavých věcech."

"Zajímalo by mě, proč jste tak přesvědčený, že se s vámi budu bavit?" urážlivá zdvořilost zůstala jedinou Thorovou zbraní.

"A co tě přesvědčuje, že se s tebou budu moc párat?"

Několik vteřin trval mlčenlivý souboj pohledů. Natálie se unaveně zvrátila dozadu do peřin a do debaty se nemíchala.

"Nedostal jsem se sem z té nejveselejší války," řekl Kapitán tónem, z něhož se i Natálii udělalo mdlo. "A všechno, co o tobě vím, mi dovoluje myslet si, že jsi pěkná svině! A s takovýma já mám své účty. Nepočítám je mezi lidi. Takže odpovídej na otázky a nehraj si tu se mnou! Jasný?!"

"Jasně," odpověděl Thor. "Ale dovolíte tedy i mně několik otázek?"

Opravdu jste z minulosti?" "Samozřejmě. Máte tady neskutečné množství těch nejpitomějších zázraků. Jednou holt jeden z nich nezafungoval tak, jak by měl."

"A ona?"

"Je to kněžna Natálie. Mimochodem strašně dobrý člověk. Spokojený?"

Takže budeme pokračovat v našem rozhovoru. Orbitálních stanic je deset? Nemusíš se zbytečně divit. Bude lepší, když

budeš rovnou odpovídat na otázky. Deset?"

"Deset. Celkový počet lidí kolem čtyřiceti tisíc. Ostatně, nejsou to stanice, spíš celá města."

"A neotrávilo vás ještě lítat na orbitě?"

"Je to věc vkusu," zachmuřeně řekl Thor.

"Takže teď si popovídáme o raketách. Tady nedaleko jsou přece raketová síla, ne? A mají určité perfektní hlavice... Teď můžeme přemýšlet nahlas. Máme Lunu, která vbrzku spadne na Zem. Máme raketovou základnu s docela slušným počtem raket. Jak to mezi sebou propojit? Nevyplývá z toho, že ty rakety měly odletět směr Měsíc a převést ho na bezpečnou dráhu?"

Tentokrát trvalo mlčení déle. Nakonec ze sebe s obtížemi vymáčkl Thor: "Nemohu nepřiznat, že hlava ti pracuje, na mou čest..."

"Jo, jasně," řekl Kapitán. "Analýza informace a logika. O projektech převedení Měsíce takovýmhle způsobem se v mé době psávalo v časopisech pro dorůstající mládež. Teď přejdeme k hlavnímu: Proč jsi ty, který měl pod palcem všechny prostředky, jak katastrofu odvrátit, tvrdil, že je nevyhnutelná?"

Vylétl z postele. Thor se tak lekl, až narazil zátylkem do zdi. "Odpověz! Rychle! Proč?!"

"Protože takový experiment nebylo možné neuskutečnit," řekl rychle Thor. "Pád Luny, nebo její průchod v minimální vzdálenosti od Země... Možnost sledovat to vlastníma očima... Za to se dá prodat čertu duše! Stanice se dají převést na bezpečné dráhy. Proto jsme se rozhodli..."

"Chceš říct, že jsi dostal za úkol odhodit Měsíc dál a ty ses rozhodl to neudělat? Jsi tedy pěkný darebák, docente..."

"Sprostá slova, to je kategorie pro tento případ nesmyslná," řekl Thor.

"Jde o takové množství informací, které omluví jakékoli ztráty a vydání."

"Lidi do těch ztrát počítáš taky?"

"Pane bože, jak to, že to nejste schopni pochopit?" řekl Thor.

Natálie viděla, že se vůbec nerozčilil. Opravdu se snažil vysvětlit svému kolegovi, úplnému pitomci, nějakou vyšší pravdu.

"Jací lidé? Ti balvani, co se klaní pěti hvězdám? Ti idioti, co kopou nekonečný kanál? Ti druzí divoši? Ano, všichni dohromady neznamenaají nic proti Experimentu! Nedívejte se tak na mě! Nejsem žádný mutant. Jsem vědec! Tady na Stanici jsou lidé, kteří zastávají můj názor. Jsou takoví i tam," zaklonil hlavu ke stropu. "Kromě toho část divochů přežije. Podle našich výpočtů Měsíc spadne do Indického oceánu. Budou zničeny jenom příbřežní části kontinentů. Ve větší vzdálenosti od pobřeží se zachrání dokonce i celé kmeny. Pravda, nebudou to mít jednoduché... Ale věda obdrží neskutečně cenné informace. Když nic jiného, tak studium gravitačních polí ve vzájemném působení..."

"A hlavu ti potom neutrhnu?"

"Jak bych to řekl..." zdálo se, že se mu dokonce líbí mluvit otevřeně.

"Je tu ještě jedna drobnůstka. Po převedení Měsíce na jinou oběžnou dráhu se uvažovalo o přesídlení osazenstva Stanic na Zemi. Jsou lidé, kterým se to nelíbí. Co se stane s naší společností, když opustíme naše kompaktní bezpečné světy, v nichž je tak jednoduché vládnout? Co se stane, když se ocitnou tady dole, kde je tolik bláznů a divochů? Pro jejich blaho je lepší, aby zůstali nahoře na oběžných drahách."

"Ach tak, ta-a-ak, takhle to je. Tak to ti blahopřeju. Nejenom darebák, ale ještě pěkný sviňák. No, tak to by stačilo," Kapitán si před ním sedl na bobek. "Nevidím nejmenší smysl pokračovat disputaci. Teď spolu pojedem na velitelské stanoviště a promluvíme si se směnou. Pak připravíme nádherný start všech zdejších hraček. Kapišto?"

"Vy jste se zbláznili! To není možné..."

"Nejsem Natálka. Mě neoblbněš," řekl Kapitán s úsměvem. "Ona neví, co jsou to balistické rakety se stálým cílem. Pád Měsíce se čeká za několik neděl. Sám jsi to říkal. Rakety jsou rozmístěny tady a jsou určeny výhradně pro tento účel. Znamená to, že všechno je už dávno vypočítané a propočítané minimálně na šest tahů dopředu. Balíky odpovídajících programů jsou v počítačích. Takže teď už to nebude tak strašně obtížná manipulace, aby rakety odstartovaly o týden dřív. Na takovou situaci musíte být připraveni. V zásadě si o lidech myslím jen to nejlepší. Nemáš tolik lidí, hade, abys dokázal mít kontrolu úplně nad vším. Mám pravdu?"

Thor mlčel a snažil se přetrhnout provazy. Svaly se mu napnuly a čelo se mu pokrylo potem.

"Je to tak správně," spokojeně řekl Kapitán. "Jestli se mýlím, tak jenom v nějakých maličkostech. Ježkovy oči, jaké křeče s tebou mlátí... Takže teď půjdeme do bunkru a pohovoříme si tam s lidmi."

"Nikdy!" odsekl ochraptěle Thor.

"Teď hned. Nemám čas, abych se snažil probudit tvoji slušnost, když tak silně chrápe. A přednášet ti morálku, tak na to taky čas nemám. Buď všechno uděláš tak, jak jsem řekl, miláčku, nebo..." něco pošeptal Thorovi do ucha. "Nebo máte tak vospělou medicínu, že ti to dokáže přišít zpátky?"

Ne, ne, škubeš sebou..."

Natálie viděla, jak Thor strašlivě zbledl, ale vůbec jí ho nebylo líto.

"Vy..." vymáčkl ze sebe Thor.

"S darebáky se tak musí. Takže vstaneme na nožičky..." Kapitán donutil Thora vstát. "A půjdeme dělat ohňostroj. Na souhlas se tě neptám, na držce máš napsáno, že ti ty tvoje přívěsky jsou drahé jako paměť."

"Musím vás upozornit," řekl Thor, "že jsou tam opravdu lidé, kteří se mnou nebudou spolupracovat za žádnou cenu. Ale jsou tam i takoví, co se mnou souhlasí ve všech bodech. A ti jsou ozbrojeni."

"O podrobnostech si promluvíme cestou. Ostatně, čím mohou být ozbrojeni? Co to tam máš?" Kapitán otevřel poničená dvířka a podíval se do skřínky. "Docela obyčejný prašivý luger. Myslel jsem si, že tu budeš mít nějaký blaster, nebo něco podobného... Ono je to pochopitelné. K čemu by I vám tam nahoře byl další vývoj zbraní. Postůj

tady chvíli u stěny jako pětkář v koutě..."

Vyvedl Natálii z ložnice. Podíval se jí do očí: "Rozumělas všemu?"

"Tomu hlavnímu," kývla. "Půjdu s tebou."

"Ty jsi snad spadla z jahody na znak... Nedělej si ze mě srandu, Natálko. Vůbec o tobě nepochybuju, ale pro takový boj se vůbec nehodíš. Absolutně. Jenom mi budeš překážet. Musím jít jenom já sám. No? Jsi přeci rytířka. Takže víš, o co jde. Nebudeme se dohadovat. Dobře?"

City v ní vybuchly jako vichřice. Chtěla se rozčilovat, hádat. Ale podívala se mu do očí, a pak sklonila hlavu. Měl pravdu.

"Dobře," řekla tiše.

"Chytrá holka. Vezmi si pro všechny případy tuhle pistoli. Jestli se něco nepovede, běžte do Kitéže. Dokonce i kdyby... Tam nahoře provedou vyšetřování a na všechno se přijde... Tak rakety stejně vzlétnou... S tím svým písklem projdeš skrz ochranu. Nejlepší by bylo odejít teď hned."

"Ne," řekla Natálie a dívala se mu do očí.

"Dobře. Jenom se do toho nemíchej. Kruciš, škoda že nemám čas, ale ten psí syn se nesmí vzpamatovat..." Kapitán ji přitáhl k sobě a políbil. Zaklonil se a podíval se jí do očí. "Mimochodem, jmenuju se Alexej."

Natálie stála vedle květinového záhonu s zářivými neznámými květy a meč měla opět u pasu. Dívala se, jak dvě postavičky odcházejí k nízké šedivé kupoli. Ta první měla svázané ruce. Pak se otevřely vypouklé dveře a obě zmizely uvnitř. Dveře se za nimi zabouchly. Minuty ubíhaly loudavě, jako obláčky po nebi, když není vítr.

Natálie se už přesvědčila o neexistenci bohů, ale teď se modlila k zemi a větru, ohni a vodě. Modlila se vši silou své duše, aby se všechno povedlo, aby její milý zůstal naživu, aby se svět zachránil. Spíš ani ne tak sluchem, jako srdcem uslyšela v tíživém tichu krátkou dávku ze samopalů. A ještě jednu. Pak jednotlivé výstřely. Potom všechno ztichlo.

Strašně dlouho se plazily minuty, kdy ticho rušili jenom fňkající koně a oblaka tiše plynoucí po nebi.

Najednou klidným vzduchem, nasyceným vůněmi neznámých květů, zahřměl železný, nelidský hlas:

"Startovní pohotovost! Všichni opusťte startovní plochu! Odpočítávání! Osmnáct! Sedmáct! Šestnáct!..."

Jak to chápat? Jako vítězství, nebo konec všech nadějí? Natálie to nevěděla. Nespouštěla oči z šedivé kopule a okouzleně poslouchala železný hlas, který odpočítával stále menší čísla. Svůj řev ukončil neznámým slovem:

"Zero!"

A zahřmělo! Rachot se ozval kdesi hluboko v zemi, jako kdyby se odtamtud na světlo a slunce drali nějakí neznámí obři. Rachot se valil hutnými vlnami, zaléval vše kolem. Celý svět se stal hukotem a hřměním. Bylo to tak strašné, že se Natálie ani nedokázala vylekat. Celý svět, včetně ní, ztuhl hrůzou. Strnula a do tváře se jí opřel poryv horkého vzduchu. Tam, daleko vpředu, v rachotu a pulzujícím hluku, v rostoucích oblacích hustého těžkého dýmu, se nad zem zdvihaly obrovské černé věže. Vzlétaly výš a výš. Zanechávaly za sebou široké, bílé, nadýchané stopy, jako kdyby se kouzelný les stromů velikánů najednou odebral na nebesa a vlekl za sebou své křehké kořeny.

Slzy stékaly Natálii po tvářích. Věže stoupaly stále výš a výš. Bílé pruhy se stávaly nekonečně dlouhými, jako kdyby se někdo obrovskou jehlou snažil sešít zemi i nebe. Už vůbec nebylo vidět věže, i rachot utichl a nesčíslné bílé stopy jsou stále tenčí a tenčí. Natálie pochopila, že tohle je vítězství, že svět zůstane takový, jaký byl, i když už nikdy nebude jako dřív.

V tichu, které se jí zpočátku zdálo strašně hlučné, Natálie uslyšela, jak se za jejími zády zmítají a řehtají koně. Nevrhla se k nim. Veškerou pozornost zaměřila na bunkr. Zdálo se jí, že v kupoli se opět stíhají. Ano, žádné pochybnosti.

Nevěděla to jistě, ale věřila, že zvítězili. A proto už její přítomnost v boji nebyla nevhodná. Protože boj málokdy končí po vítězství.

S ještě nezaschlými slzami a mečem v ruce, s vzteklou nadějí v srdci, vykročila ke kupoli.